JENNY RANGER

Sirena cu flori de iasomie

Traducerea și adaptarea în limba română de
CECILIA IONESCU

ALCRIS

Capitolul 1

Rachel se scăldase deseori în acest mic golf. Era un loc complet izolat. Doar o casă construită în vârful unei pante abrupte domina plaja.

Vremea era foarte frumoasă. Valurile mângâiau ușor nisipul. Rachel își dorea să se lase legănată de ele...

Mașina roșie dispăruse. Zile întregi rămăsese lângă casă. Contrastul între mașina de lux și acoperișul din tablă ruginită era uimitor.

El se dusese probabil în oraș. Acesta se afla doar la vreo cincizeci de kilometri. Dar uneori, drumul putea dura două ore. Era greu. Pe alocuri, trecea peste o râpă. Iarna se întâmpla să se macine, devenind grohotiș. Atunci, fermele mari din regiune consacrate în special creșterii oilor, erau izolate de restul Noii Zeelande.

Da, probabil se dusese în oraș, se gândi Rachel. Era orășean. Făcu o mină disprețuitoare. El nu avea experiența acestor drumuri izolate. Era în stare să facă un accident. Cel mai probabil, se speriase și înainta cu viteza unei broaște testoase.

Se întoarse din nou spre mare.

Apa era albastră, valurile dantelate cu spumă. La orizont, marea și cerul se confundau.

Și dacă s-ar scălda fără costum de baie? Mătușa Anne ar fi îngrozită dacă ar afla. Dar nu va ști.

Rachel privi iar casa. Să îndrăznească oare? Poate plecase pentru totdeauna? Rămăsese aici complet singur timp de o săptămână. Probabil se plictisise! După cât se pare, se dusese să regăsească luminile orașului. Zgomotul lui. Și mai ales acele ființe superficiale, frivole și sofisticate pe care le descria în cărțile sale.

Rachel citise doar una. Nu avusese nici o dorință s-o citească pe a doua.

Soarele ardea peste părul său blond. Marea strălucea. Făcu câțiva pași pe nisip, ca magnetizată de valuri și de mișcarea lor permanentă.

Brusc, convențiile o iritară. Fără să șovăie mai mult, își scoase bluza din bumbac decolorată, blugii vechi și slipul. Își aruncă hainele pe nisip. Apoi alergă spre mare, cu capul pe spate, ochii închiși și oferindu-și fața soarelui.

La primul contact, apa era rece. Dar se obișnui foarte repede cu temperatura. Era minunat! Se lăsă în voia valurilor. Uneori, plonja în ele. Trupul gol se încorda ca un arc când sărea în spumă.

Ar fi putut să înoate la nesfârșit... Dar păstră noțiunea timpului și, după o jumătate de oră, se îndreptă spre țărm și se puse pe picioare. Fără entuziasm. Apa îi ajungea la coapse. Picioarele i se afundau în nisip. Părul ud îi cădea pe față și pe umeri. Îl aruncă spre spate.

Și atunci, instinctiv lăsă mâinile în jos pentru a se acoperi, într-un gest asemănător celui al tuturor femeilor surprinse, de milenii.

Un bărbat o privea.

Se va mișca oare? Un timp, crezu că nu.

În sfârșit, acesta făcu stânga-mprejur și rămase nemișcat, întors cu spatele.

Rachel alergă spre hainele împrăștiate.

– Să-mi spui când vei fi îmbrăcată, sireno! făcu bărbatul fără să se întoarcă.

Auzindu-i sunetul vocii, Rachel tresări. Nu ținea să-i vorbească. Privi în jurul ei. Fluxul era la nivelul maxim. Nu putea să fugă escaladând stâncile.

Va fi obligată s-o ia pe cărarea care trecea pe lângă casă.

Rachel alerga repede. Bărbatul nu era decât un orășean. Un orășean cu siguranță puțin antrenat fizic. Dacă reușea să-l ia prin surprindere...

Porni ca un iepure. Bărbatul plecă în urmărirea ei și o prinse din urmă chiar înainte ca Rachel să ajungă la cărare. O prinse cu brutalitate de încheietura mâinii.

Tânăra fată încercă să se elibereze. Eforturile sale nu avură ca rezultat decât întărirea strânsorii bărbatului. Rachel nu avea nici o speranță să-i scape.

O față puțin aspră, o bărbie hotărâtă, o gură cu un contur voluntar, păr negru destul de lung și în dezordine. Cu o curiozitate detașată, ochii cenușii o observau pe tânăra fată. Îi examina părul ud, ciufulit. Îi privea ochii verzi, plini de sfidare. Apoi privirea se opri asupra gurii întredeschise, care lăsa să treacă o respirație sacadată. În cele din urmă alunecă peste bluza udă, care lăsa să se ghicească sânii tineri, semeți.

Jenată, Rachel plecă ochii.

– Nu ești decât o fetiță... începu bărbatul.

Făcu o pauză.

– ... când ești îmbrăcată, termină.

Părea amuzat.

– Îmi pare rău că vă dezamăgesc, domnule Curtis! exclamă cu insolență tânăra fată.

Acesta începu să râdă. Slăbi strânsoarea de pe încheietura mâinii Rachelei. Tânăra fată profită pentru a se elibera și a fugi spre cărare.

Bărbatul o ajunse în vârful pantei.

– Nu pleca, îi spuse cu blândețe. Aș vrea să-ți vorbesc.

– Nu plec... minți Rachel.

O prinse din nou de braț. Dacă n-ar fi reținut-o cu forța, ar fi fugit peste câmp. Cât o țineau picioarele.

– Eu nu doresc să vă vorbesc, îl asigură.

Ochii bărbatului se mijiră.

– De ce-mi porți pică? se miră. Oare ce-am făcut?

– Nu-mi place să fiu spionată.

– Imaginează-ți că nu te spionam!

Își încleștă furios degetele pe brațul tinerei fete.

– Ești pe o proprietate particulară! Nu știi?

– Eu? Pe o proprietate particulară? Dacă este cineva care...

Se întrerupse și reluă cu violență:

– Am dreptul să mă aflu aici, mai mult decât oricine!

O licărire mirată trecu prin ochii cenușii.

– Cine ești? întrebă bărbatul, privind-o fără să clipească.

– Rachel Standen. Am locuit odinioară în această casă... Cu tatăl meu.

Fără îndoială, numele tinerei fete îi era necunoscut bărbatului. Încet, mâna sa alunecă pe încheietura mâinii Rachelei.

– Vino, Rachel. Să-mi vorbești despre asta. Mă interesează....

– Nu! replică aceasta brusc.

Sări înpoi. Degetele bărbatului se strânseră în jurul pumnului său.

– Întotdeauna ești la fel de nepoliticoasă?

Îi vorbea cu indulgență. Dar în ochi i se citea o anumită iritare.

– Iertați-mă, murmură Rachel.

Lăsă ochii în jos, cu un aer îmbufnat.

– Mi s-a repetat deseori să nu-i urmez pe necunoscuți! adăugă.

– Nu sunt o persoană care chinuiește copii! protestă bărbatul, jumătate jignit, jumătate amuzat.

– Iar eu, nu mai sunt o copilă! replică Rachel. Am aproape optsprezece ani. Vârsta să mă căsătoresc!

Interlocutorul său luă un aer cinic.

– Sunt încântat să aflu asta. Trebuie să consider precizarea ca... o invitație?

Brusc, de teamă, Rachelei i se puse un nod în gât. Se strădui să vorbească demn:

– Cu siguranță, nu. Credeam că v-am făcut să înțelegeți că nu-mi plăceți...

– N-are nimic de-a face cu asta. Încă nu știi?

Bărbatul își pierdu răbdarea.

– Haide, insistă el, intră! Am peste treizeci de ani. Prospețimea dumitale nu mă atrage deloc. Nu te teme, nu te voi atinge!

Tânăra fată nu avea de ales: o ținea încă ferm. O conduse spre casă. Rachel privi în jurul său. Covorul mare, decolorat, acoperea încă podeaua. Ici și colo fuseseră aruncate mai multe blănuri de oaie. Pe o masă așezată lângă fereastră era pusă o mașină de scris.

– Vă credeam în vacanță, remarcă Rachel.

– Scriitorii nu-și permit niciodată vacanțe. Fără mașina mea de scris, aș înnebuni repede. Vrei să bei ceva? Am Coca, suc de lămâie, suc de portocale...

– Suc de portocale, vă rog.

Nu-i oferise alcool. Asta o mira și în aceeași măsură o ofensa puțin.

Îl urmă în bucătărie. Bărbatul luă o sticlă cu suc de portocale din frigider. Umplu două pahare.

– Nu beți alcool? îl întrebă surprinsă tânăra fată.

– N-am nici o picătură, aici.

– Ah, înțeleg...

Probabil făcea o cură de dezintoxicare, își spuse. Asta n-ar mira-o. Citise atâtea lucruri ciudate în legătură cu scriitorii și artiștii!

Bărbatul începu să râdă. Parcă îi citea gândurile.

– Nu, nu sunt pe cale să mă dezintoxic, Rachel. Pentru a bea, trebuie să fie mai mulți. Când sunt singur, n-am nevoie de alcool. Ia loc...

Îi arătă canapeaua și el se așeză într-un fotoliu.

– Așadar, ai locuit aici...

– Tata a adus casa în starea aceasta. Când am sosit noi, era o ruină.

– Serios?

Privi în jurul său. Oare era impresionat? Casa nu avea nimic extraordinar. Dar era solidă și confortabilă.

– Tatăl dumitale lucrează în construcții?

Rachel scutură din cap.

– Nu chiar. Dar știa să facă de toate. Era un bărbat foarte îndemânatic, cum spunea el însuși. A murit.

– Oh... De ce a reconstruit casa?

– Pentru mine. Aveam patru ani când tata a venit să lucreze pentru unchiul Bert, domnul Longholm. Întotdeauna este de lucru la ferme pentru oameni îndemânatici. La început, am locuit într-o mică rulotă. Mătușa Anne spunea că nu era bine pentru o copilă. Voia să mă ia la fermă. Tata a refuzat.

A întrebat dacă putea locui în această casă, după ce o repară.

– Și mama dumitale?

– A murit când eram bebeluș. Nu-mi amintesc de ea.

– Tatăl dumitale a murit de mult? o întrebă cu blândețe bărbatul.

– De trei ani. Un accident. A fost strivit de un tractor. Aveam paisprezece ani.

– Trebuie să fi fost greu pentru dumneata. La paisprezece ani...

Rachel ridică ușor din umeri.

– Este greu să-ți pierzi părinții la orice vârstă.

– Ai dreptate. Aveam douăzeci și cinci de ani când mi-au murit părinții într-un accident de avion. Această dispariție bruscă ne-a făcut să suferim enorm, pe sora mea și pe mine. Dar este mai puțin înspăimântător decât să fii orfan la paisprezece ani. Domnul și doamna Longholm sunt unchiul și mătușa dumitale?

– Nu. Dar au fost întotdeauna foarte drăguți cu mine. Propriii lor copii nu mai locuiesc la fermă. În afară de Jerry, care-i ajută. Mătușa Anne a încercat să-mi găsească familia. În zadar. Așa că a hotărât să mă țină la ei. A avut foarte multă răbdare... Voiam să continuu să locuiesc aici. Eram foarte.... nervoasă, încheie Rachel plină de remușcări.

– Nu-i deloc de mirare, în asemenea împrejurări.

Bărbatul făcu o pauză.

– Înțeleg de ce-ți displace să vezi pe cineva locuind în fosta dumitale casă.

Tânăra fată păru puțin jenată.

– Am considerat întotdeauna această casă ca fiind a mea. În realitate, aparține familie Longholm. Chiar dacă a restaurat-o tata. M-a tulburat să văd familia Longholm închiriind-o, fără să-mi ceară părerea. Dar oare cum aș fi putut să le reproșez asta? Le datorez atât de mult.

Timp de trei ani – acum, aproape patru – m-au găzduit și m-au hrănit...

– Îți amintesc asta? o întrebă bărbatul întorcându-se.

– N-a fost nevoie să-mi vorbească. Știu tot ce au făcut pentru mine. Sunt foarte buni.

Da, cei din familia Longholm erau foarte buni. Uneori tânăra fată se simțea neînțeleasă. Dar era mai mult vina sa decât a lor. Era prea emotivă.

Mătușa Anne acționase cu foarte mult tact. Niciodată nu-i spusese Rachelei că fusese prost crescută, chiar dacă o gândea. Când adolescenta de odinioară protestase cu putere: "Tata mă lăsa să fac asta!" mătușa rămânea fermă și blândă. "Nu mai ești o fetiță. Acum, tatăl tău nu ți-ar mai fi permis".

Totuși, tatăl său ar fi fost cu siguranță mai puțin sever, mai puțin neînduplecat, își spunea deseori Rachel. N-ar fi pretins să devină o femeie perfectă, căreia să-i placă să se ocupe de căminul său. Nici n-ar fi ținut s-o vadă comportându-se ca "o tânără fată cuviincioasă". Din păcate, dispăruse. Și fără Bert și Anne Longholm, Rachel ar fi singură pe lume.

Damon Curtis se ridică și-și puse paharul gol pe o masă joasă.

– Așadar, știai că există un locatar aici...

– Mașina dumneavoastră nu era acolo! exclamă tânăra fată.

– M-aș fi întors! Ai fi putut bănui asta! Ți-ai asumat un risc...

– Numai că nu mă așteptam să vă văd întors atât de curând! De aici, unde vă puteți duce dacă nu în oraș? Vă credeam absent toată ziua!

– Mi-a trebuit în total trei ore pentru a mă duce acolo și a mă întoarce. Plus o oră petrecută în oraș.

– V-ați dus să petreceți o oră în oraș? exclamă Rachel. Numai o oră?

– A fost suficient pentru a-mi reînnoi stocul de provizii și a-mi expedia corespondența.

– Noi când mergem în oraș, este pentru toată ziua.

– N-am închiriat această casă pentru a pierde timpul prin magazinele celui mai apropiat oraș.

– De ce ați închiriat-o? întrebă curioasă Rachel.

– Pentru a lucra liniștit.

– Un alt roman?

– Da. Ai citit ceva scris de mine?

Desigur. Și nu era deloc de mirare: Damon Curtis era unul dintre cei mai cunoscuți scriitori din Noua Zeelandă.

– Am citit "Pâinea fățărniciei".

– Și?

– Nu mi-a plăcut cartea dumneavoastră.

Tânăra fată îi susținu privirea.

– Mulțumesc, răspunse scriitorul.

Rachel crezu că-și bate joc de ea.

– Mulțumesc că ai spus adevărul, preciză Damon.

Tânăra fată se ridică.

– Mătușa Anne probabil mă caută.

– Poate vei aprecia mai mult noua mea carte. Îți voi trimite un exemplar când va fi publicată.

– Mulțumesc.

O însoți până la ușă.

– Când vei vrea să faci o baie, bate la ușă. Voi merge cu dumneata. Firește, dacă nu te supără.

– Nu mă supără.

Data viitoare, va avea costum de baie. Oare trebuia să precizeze asta?

Șovăi o clipă. Apoi, fără să adauge nimic, se îndepărtă în pas rapid.

***

Rachel se putu duce în camera sa fără să întâlnească pe nimeni. Își schimbă hainele ude cu o rochie. Apoi își uscă părul înainte de a se duce să ajute la pregătirea cinei. Ar fi preferat să muncească afară, cu Jerry și cu tatăl tânărului bărbat. Dar nu era locul unei femei, spunea mătușa Anne. Femeile trebuie să se ocupe de casă. Nu mergeau la câmp decât în caz de urgență.

Așa că începu să curețe cartofi. Apoi spălă o salată în chiuvetă. Zgomotul apei îi aminti clipocitul valurilor din golf.

Sirenă, o numise Damon Curtis. Glumind probabil. La această amintire, roși și tăie salata cu gesturi bruște.

– Atenție, Rachel. Ai să te rănești! exclamă mama sa adoptivă.

Tânăra fată îi adresă un zâmbet. Se strădui să-și încetinească mișcările.

În seara aceea, se arătă extrem de serviabilă. Strânse masa. Apoi îi propuse Annei să ajute să cârpească șosetele groase din lână. Bărbații le purtau în cizmele de cauciuc.

La televizor era un program de sport. Cei doi bărbați nu-și luau ochii de la ecran. În timpul spoturilor publicitare, Rachel simți privirea lui Jerry ațintită asupra ei.

Înălță capul. Tânărul bărbat nu întoarse ochii. Rachel se simți cuprinsă de un sentiment ciudat, un amestec curios de enervare și teamă. Obrajii i se colorară.

Înfipse acul în șosetă cu atâta putere, încât se înțepă în mână.

Recunoscuse dorința în ochii bărbatului. Pentru prima dată în viața sa.

Damon Curtis o tratase ca pe o fetiță? Tocmai avea dovada puterii sale. În același timp, se simțea stânjenită. Brusc, lumea sa liniștită se clătina.

Aruncă o privire unchiului și mătușii sale. Oare ce era ea aici? O orfană adoptată din amabilitate. Nu-i apropia nici o legătură de sânge. Nici o afinitate...

La fermă, nimeni nu vorbea de univers, nici de infinit. Cu tatăl său avusese acest gen de conversații. Împreună, se aplecaseră asupra unui poem, admiraseră un răsărit de soare sau o cochilie aruncată pe plajă.

Îi lipsea asta. Familia Longholm nu înțelegea nimic din artă, din frumusețe sau poezie. Dacă-i scăpa vreun cuvânt despre unul din aceste domenii, Anne o dojenea:

– Fii rezonabilă! bombănea. Nu spune prostii fără cap și fără coadă!

Și Jerry o ironiza. Era cu șase ani mai mare. În general, o ignora. I se părea normal ca Rachel să se ocupe de el. Repara cămășile și șosetele tânărului bărbat. Îi oferea o ceașcă de ceai iarna și un pahar de bere vara... Îi făcea patul și-i curăța camera.

În schimb, aceasta îi aducea uneori o legătură de lemne pentru șemineu. De asemenea, o luase de mai multe ori cu el la balurile din oraș. Se mulțumea s-o lase la ușă. O lua la sfârșitul seratei.

– Haide, vino! exclama fără prea multă ceremonie.

Era seducător cu ochii săi albaștri și părul decolorat de soare. Trupul îi era musculos și fața mereu bronzată. Avea succes printre fetele din oraș.

Bert se întoarse spre soția sa.

– L-am văzut astăzi pe chiriașul nostru.

Respirația Rachelei deveni mai grăbită. Oare Damon Curtis îi povestise că...

Oh, dacă ar fi vorbit, unchiul Bert n-ar fi ratat să-i spună mătușii Anne!

– Oare cum se poate descurca singur? se miră aceasta.

Pentru ea, un bărbat era incapabil să-și impună sarcini casnice. Îi purta puțin pică scriitorului pentru asta. Damon îi refuzase invitația la cină. Părea că vrea să se țină la distanță de fermieri. Totuși, în aceste mari exploatări izolate, ospitalitatea era regulă. A nu binevoi să răspunzi unei invitații era aproape o insultă.

– Pare că se descurcă, declară Bert. Mergea în oraș să-și cumpere provizii.

– Ar fi putut să vină să-mi ceară.

– I-am spus, dar de-abia m-a auzit. Este foarte independent. A pretins că nu vrea să ne deranjeze.

– Ca și când asta mă putea deranja! declară Anne cu un aer ofensat. Ah, oamenii ăștia de la oraș...

Oftă.

– Mă voi duce să-l văd mâine dimineață se hotărî brusc.

– Crezi că este o idee bună? o întrebă soțul său. După părerea mea, dorește să fie singur.

– Ei bine, după părerea mea, regretă că a fost atât de ursuz. Nu îndrăznește să facă primul pas pentru a-mi cere puțin unt sau sare!

Rachel se încordă. Unchiul său îl întâlnise pe Damon Curtis când acesta se dusese în oraș. Înainte să se ducă ea să se scalde... Dar mătușa îl va vedea mâine și s-ar putea ca el să-i povestească...

Trebuia să-l vadă. Neapărat. Și să-i ceară să n-o trădeze.

Împături șosetele cârpite. Apoi puse acul și lâna în cutia de lucru învechită.

– Vrei să faci puțină cafea, draga mea? îi ceru brusc.

Rachel făcu trei cești pe care le duse în camera de zi. Ea nu-și dorea să bea. Își dorea să se închidă în camera sa și să se gândească.

Declară brusc:

– Mă duc să mă culc. Noapte bună...

Închizând ușa camerei, încercă o senzație stranie. Impresia că scăpase de ceva. De ce? Nici ea nu știa.

Se dezbrăcă în grabă și-și puse cămașa ușoară de noapte din bumbac. De obicei, se ducea la baie în ținuta aceasta. Pentru iarnă, păstra capotul galben oferit de mătușa sa.

Un instinct irațional o îndemnă să-l îmbrace înainte de a ieși din cameră. Zece minute mai târziu, ieșind din baie, se întâlni cu Jerry. Acesta îi întinse ceașca goală.

– Aș mai vrea cafea.

Fără să protesteze, Rachel îi luă ceașca în mâini și se îndreptă spre bucătărie. Jerry o urmă. Tânăra fată puse apa la fiert și cafea instant pe fundul cestii.

Jerry îi puse mâna pe umăr. Rachel turnă apa, făcând un gest pentru a se elibera. Dar mâna lui Jerry alunecă pe spatele său și i se opri pe talie. Apoi luă cafeaua privind-o pieziș.

Rachel se îndreptă spre ușă murmurând "noapte bună" cu o voce gâtuită.

A doua zi dimineață, tânăra fată fu în picioare la ora șase. Se îmbrăcă rapid cu un pulover și niște blugi. Apoi ieși. Alergă la adăpostul copacilor. Nu voia să fie văzută din casă. Curând, ajunse la cărarea care ducea la golf.

Oare Damon Curtis se trezea atât de devreme? Spera. Trebuia să se întoarcă înainte de ora șapte. Altfel i se va observa absența.

Ciocăni la ușă și nu obținu nici un răspuns. Atunci bătu puternic cu degetele. După aceea, deschise și strigă. Fără rezultat. Nu îndrăzni să intre.

Făcu stânga-mprejur, oftând exasperată. În acea clipă, zări un cap în valuri. Câteva secunde mai târziu, Damon Curtis agită mâna. Rachel alergă în direcția plajei. Ajunse pe malul apei când el ieșea. Era bronzat și purta un costum de baie bleumarin.

– Povestea se repetă, glumi bărbatul. Totuși, am rezistat tentației de a-ți urma exemplul.... Ce faci aici atât de devreme?

– Mătușa Anne va veni să vă vadă astăzi.

– Oh! De ce? Ce i-ai povestit?

– Absolut nimic! exclamă tânăra fată. Și... ăsta este motivul vizitei mele. Vă rog, să nu-i spuneți că am făcut baie fără costum!

– N-am nici un motiv să-i vorbesc despre asta.

– Mi-a fost teamă că....

Se întrerupse. Scriitorul părea în același timp surprins și amuzat. Pentru el, incidentul era fără importanță, înțelese Rachel. Probabil se gândea că exagerează un fleac.

Se simți puțin ridicolă.

– Dacă ar afla, mătușa Anne și-ar putea imagina o mulțime de lucruri.

– Te va bate?

– Oh nu! Dar mi-ar vorbi despre decență, pudoare și modestie... Este foarte drăguță, dar asta n-o împiedică să fie puțin demodată din când în când.

Scriitorul se șterse. Apoi o luă pe Rachel de mână și o conduse spre cărare.

– Nu-ți face griji. Dacă-ți văd mătușa, nu-i voi vorbi deloc despre dumneata. Dar de ce vine? Ce nevoie are să intre în vizuina lupului?

– O supără că v-ați dus în oraș să faceți cumpărături. I-ar fi plăcut să vă ajute dacă vă lipsește ceva.

Ajunseră în vârful pantei. Damon lăsă mâna tinerei fete și-și dădu părul spre spate. Părea ușor enervat.

– Credeam că am pus lucrurile la punct. Nu doresc câtuși de puțin să întrețin relații de bună vecinătate. Mătușa dumitale este amabilă. Sunt sigur că are doar intenții bune. Dar doresc să fiu lăsat în pace!

– Mătușa o știe. Ea însăși mi-a spus-o. Ați precizat asta sosind aici. Dar își imaginează că poate v-ați schimbat părerea.

– Nu mi-am schimbat părerea! protestă enervat scriitorul. Nu sunt un nehotărât!

– Atunci, când mi-ați propus să ne scăldăm împreună, n-ați gândit-o cu adevărat?

– Este altceva. În acest caz, nu este vorba nici de vizite, nici de discuții fără rost.

Oricum, era de preferat să nu vină prea des, își spuse Rachel.

– Trebuie să mă întorc, declară. Mătușa vă va invita cu siguranță să veniți să cinați cu noi. Așadar, nu veți veni?

– Probabil că nu.

Tânăra fată se pregătea să plece. Damon o prinse atunci de mână.

– Vrei să vin?

– Mătușa Anne va fi dezamăgită dacă o refuzați.

– Ah da? exclamă bărbatul cu aroganță.

Rachel își eliberă mâna. Scriitorul nu încercă s-o rețină.

– Și apoi, dacă veniți, reluă tânăra fată, vă voi vedea.

– Este adevărat.

***

Doamna Longholm era victorioasă. Domnul Curtis o primise foarte amabil. Și-i acceptase invitația la cină pentru a doua zi!

– Voi face o friptură de miel cu sos de mentă. Cu legume, mazăre. Și o prăjitură...

Era o excelentă bucătăreasă. Produsele îi erau de cea mai bună calitate: carnea și legumele proveneau de la fermă.

Rachel o ajută să prepare mâncarea. Se simțea ciudat de nervoasă. Oare ce va îmbrăca diseară? Puțin mai târziu, își deschise dulapul și-și privi hainele cu un aer critic.

Ar fi vrut o rochie extraordinară. Din păcate, nimic de acest fel printre veșmintele făcute în casă, în cea mai mare parte.

Înlătură o rochie de stambă împodobită cu broderie englezească. Apoi se opri în fața unei rochii albastre, pe care mătușa i-o cumpărase de la solduri. O purtase foarte puțin.

O îmbrăcă, își lăsă doi nasturi descheiați și-și strânse cordonul la maximum.

Își înnodă părul în coadă de cal în creștetul capului. Cu o mare cantitate de ace de păr, reuși să-și facă un coc.

Anne îi permitea să folosească un ruj de buze foarte pal. Regretă că nu avea un rimel. Și-ar fi putut înnegri marginea genelor, pentru a le face să pară mai lungi.

Ieși din cameră exact în clipa în care se bătea la ușa de la intrare. Anne se repezi, scoțându-și șorțul. O examină rapid pe Rachel.

– Vrei să-ți închei rochia? îi comandă înainte de a merge să deschidă.

Ofensată, Rachel se supuse. Rămase în picioare în hol, stânjenită, strângându-și una lângă alta mâinile.

Anne îl invită să intre pe Damon Curtis.

– Ea este Rachel, fiica noastră adoptivă.

Damon îi strânse mâna.

– Bună seara, Rachel.

Degetele îi erau calde, ferme. Avea o voce bine timbrată.

Se îndreptară spre camera de zi. Jerry bombăni câteva cuvinte de bun venit, de neauzit, înainte de a-și lăsa nasul în paharul cu bere.

Bert îi oferi lui Damon un whisky. Apoi îi turnă un vin alb soției.

Fără să se gândească, Rachel întrebă:

– Te rog, pot să am și eu unul, unchiule Bert?

Acesta o privi cu uimire. Tânăra fată roși. Oare de ce vorbise astfel? Putea să fie admonestată în fața invitatului.

– Da, dă-i puțin, Bert, spuse calm Anne. Acum este destul de mare pentru a bea un vin alb în familie.

Obrajii Rachelei ardeau în clipa în care puse mâna pe pahar. Îi aruncă o privire recunoscătoare mătușii. Dar aceasta era într-o conversație animată cu Damon Curtis.

Când își termină vinul, Rachel se simți ametită. Își urmă totuși mătușa în bucătărie, pentru a o ajuta.

După ce va mânca, se va simți mult mai bine.

Vizitatorul lor nu vorbea foarte mult. Se mulțumea să pună întrebări. Bert îl punea la curent cu problemele fermei. Rachel nu-l văzuse niciodată atât de guraliv.

Se întoarseră în camera de zi pentru a bea cafeaua. Damon Curtis se întoarse atunci spre Jerry.

Descoperi rapid interesul tânărului pentru rugby și fotbal.

Cele două femei duseră ceștile în bucătărie. Spălară vasele. Când se alăturară bărbaților, aceștia discutau despre rubgy.

Rachel se așeză într-un colț și-l privi pe scriitor. Acesta îi observa pe Bert, apoi pe Jerry.

Brusc, privirea lui o întâlni pe cea a tinerei fete. Îi zâmbi, dar Rachel nu-i răspunse la zâmbet.

Nu-i plăcea modul în care scriitorul îi trata familia adoptivă. Îi privea ca pe niște marionete, așa i se părea. Oricum, simțise întotdeauna o ostilitate înnăscută față de el.

După un timp, Damon se duse să se așeze lână Anne. Aceasta tricota pe o canapea. Își luă ghemul de lână pe genunchi, pentru a-i face mai mult loc.

– Vă rog! protestă scriitorul. M-am instalat foarte bine. Îmi plac aceste mobile vechi. Sunt mult mai confortabile decât mobilele moderne...

Anne îi zâmbi și începu să numere ochiurile.

Piciorul lui Damon aproape îl atingea pe al Rachelei. Pantofii îi erau lustruiți, deși puțin prăfuiți. Evident, venise pe jos. Malițioasă, tânăra fată se întrebă cum reușise să găsească drumul prin întuneric.

– Ești încă la școală? o întrebă scriitorul.

– N-am fost niciodată la școală.

– Rachel a făcut cursuri prin corespondență, explică Anne. Acum, dacă dorește, poate să meargă la universitate. Notele îi permit asta.

– Vei merge la universitate, Rachel?

Această ridică din umeri. Evita să-l privească. Anne răspunse în locul ei.

– Rachel nu știe foarte bine ce vrea să facă. Se va hotărî într-un an sau doi... Ori va munci, ori va merge la universitate...

Scutură din cap și oftă.

– După părerea mea, fetele n-au nevoie să studieze pe brânci. Dar tatăl său ținea la asta...

Rachel zâmbi ușor.

– Da, este adevărat, ținea la asta. Spunea că apoi, cu timpul, îmi voi putea alege domeniul care-mi va conveni.

– Tatăl dumitale a făcut studii superioare? întrebă Damon cu interes.

– Așa cred...

Rachel își ținu ochii plecați asupra pantofilor. Regreta că vorbise despre tatăl său. Oare Damon Curtis lua notițe mental? se întrebă. O diseca așa cum disecase personajele din cartea sa "Pâinea fățărniciei?"

– Ah! Universitatea... oftă Anne.

Nu împărtășise niciodată ideile tatălui Rachelei referitoare la educația unei tinere fete. Dar, cu tact, se ferise să le critice în mod direct. Îi propusese Rachelei să rămână timp de un an sau doi la fermă. Chipurile... pentru a se gândi. De fapt, spera ca vreunul dintre fiii fermierilor vecini s-o ceară în căsătorie.

Rachel se ridică:

– Pot să pun puțină muzică, mătușă Anne?

– Nu prea tare, draga mea.

Jerry i se alătură. Se așeză lângă pick-up. Rachel se lăsă să alunece la podea, la picioarele tânărului bărbat și-și rezemă umerii de genunchii săi.

Damon Curtis vorbea cu mătușa, dar n-o scăpa din ochi.

– Ți s-a desfăcut cocul! remarcă Jerry.

Rachel întâlni degetele tânărului bărbat așezând acele de păr la întâmplare. Ridică ochii și-i zâmbi.

Se simți ușurată când oaspetele își luă în sfârșit rămas-bun. Se opri în fața tinerei fete.

– Doamna Longholm mi-a spus că aveai obiceiul să te scalzi în fața casei mele, Rachel. Nu ezita să vii, ca înainte.

Îi zâmbi puțin ironic.

– Mulțumesc, răspunse tânăra fată.

Zâmbetul scriitorului deveni mai larg. Apoi se îndreptă spre ușă, însoțit de gazdă.

Capitolul 2

A doua zi, Rachel nu se duse să se scalde. Nici a treia. Nu dorea să-l revadă pe Damon Curtis.

Duminica următoare, se instală la umbra unui copac. Începu să mâzgălească cu înfrigurare paginile unui carnețel.

– Ce faci? întrebă Damon.

Sosise tiptil și se afla în fața ei.

– Nimic, răspunse repede tânăra fată.

Închise carnețelul și-l vârî în buzunarul șortului.

– Pot să mă așez lângă dumneata? o întrebă bărbatul.

– Dacă vreți.

Damon se lăsă lângă ea. Umărul său aproape îl atingea pe al Rachelei. Un timp, rămaseră tăcuți. Tânăra fată privea câmpurile ușor vălurite. Jos, marea strălucea.

– Ce regiune frumoasă, spuse în sfârșit Damon. Una dintre cele mai frumoase regiuni din Noua Zeelandă. Ai avut noroc că ai fost crescută aici. Eu mi-am petrecut copilăria la Wellington.

Rachel se înfioră.

– Detest frigul! La Wellington este mereu frig, nu-i așa?

– Nu mereu. Ai fost acolo?

– N-am trecut niciodată de Napier. Cel puțin de când s-a stabilit tata aici. Înainte, nu-mi amintesc.

– N-ai văzut nici un oraș mai mare decât Napier?

O licărire de provocare străluci în ochii tinerei fete.

– Nu, și nici nu țin. Ce am văzut la televizor îmi este suficient.

Damon zâmbi.

– Dacă vrei să studiezi, va trebui să mergi într-un oraș mare.

– Da, dar...

Se întrerupse.

– Cred că voi prefera să merg la Auckland, reluă. Acolo este cald. Și este aproape de mare.

– Înainte să plec, îți voi da adresa mea și numărul de telefon. Locuiesc la Auckland, și te-aș putea duce să vizitezi orașul.

– Mulțumesc.

Brusc, Damon îi prinse bărbia și-o obligă să-și întoarcă fața spre el.

– Încă îmi porți pică, Rachel, că ocup casa dumitale?

Tânăra fată înlătură mâna scriitorului.

– Nu, îl asigură. Bineînțeles că nu...

– Totuși, n-ai mai venit să te scalzi.

– N-am avut timp.

– Ai avut prea mult de muncit? Sărmană Cenușăreasă!

– Nu sunt o Cenușăreasă! protestă Rachel. Unchiul și mătușa sunt atât de amabili!

– Amabilitatea este uneori primejdioasă. Prin forța amabilității, poți să și cazi.

– Este stupid!

Rachel sări în picioare.

– Sunteți stupid, repetă.

Damon se ridică mai repede decât ea. O reținu punându-și mâinile pe umerii ei plăpânzi.

– N-am vrut să te supăr, Rachel. Iartă-mă, m-am amestecat în ce nu mă privește. Aș... vrea să mă consideri prieten.

Rachel se dădu un pas înapoi. Damon îi dădu drumul.

– Dacă am merge să ne scăldăm? îi propuse. Apa pare bună...

Era tentant.

– Mă duc să-mi iau costumul de baie.

Își întoarse privirea. Zâmbind, Damon își ațintі ochii asupra ei. De ce avea nevoie de costum de baie? se gândea probabil.

– Te voi aștepta.

Tânăra fată făcu câțiva pași și se opri brusc.

– Ce spuneți, dacă vrea să vină și Jerry?

Scriitorul rămase tăcut câteva clipe.

– Adu-l, dacă vrei, spuse în sfârșit.

Jerry și tatăl său erau așezați în fața televizorului. Amândoi aveau un pahar cu bere în mână și o țigară în cealaltă. N-avea rost să-i propună lui Jerry să-și părăsească fotoliul. Rachel nu-i propuse măcar să meargă să se scalde cu ei. Cunoștea dinainte răspunsul.

După ce-și puse costumul de baie, i se alătură lui Damon Curtis. Acesta se întinsese sub copac. Oare adormise? Nu, ochii îi erau întredeschiși. Observa silueta înaltă și bronzată, îmbrăcată cu o tunică scurtă dintr-un material plușat.

Apoi zâmbi și întinse mâna.

– Vrei să mă ajuți să mă ridic?

Rachel îl lovi ușor cu vârful piciorului în coaste.

– În picioare, leneșule! făcu ea glumind.

Damon o prinse de gleznă și o făcu să cadă în iarbă. Fața îi era foarte aproape de cea a tinerei fete. Ochii cenușii străluceau.

– Cum mi-ai spus?

– Nu mai știu, domnule Curtis.

Inima Rachelei bătea foarte puternic. Se jucau, o știa. Totuși nu trebuia să împingă jocul prea departe, avea această intuiție. Îi zâmbi scriitorului, mușcându-și buzele.

– Domnule Curtis? se miră acesta din urmă. Ce vârstă îmi dai oare, Rachel?

– Nu... știu. Dar sunteți prea bătrân pentru mine, singur ați spus-o. "Prospețimea dumitale nu mă atrage", îl cită.

Damon o examină fără grabă.

– Am spus eu asta? Și dacă m-am înșelat, Rachel? Ai fi speriată?

Da, îi era puțin teamă. Și în același timp, era tulburată. Apropierea de Damon o copleșea cu o emoție ciudată.

Cu un nod în gât, tânăra fată declară:

– Nu, nu mă speriați.

Scriitorul își cufundă privirea în a ei:

– Ba da! Ești o vrăjitoare, Rachel. O mică vrăjitoare...

Se ridică și o ajută să se pună pe picioare. Tânăra fată își înfășură prosopul, ținând ochii plecați.

– Nu fi dezamăgită, Rachel. Ești foarte frumoasă. Și nu sunt de lemn... Dar nu vreau să profit de lipsa dumitale de experiență.

– Nu sunt dezamăgită. Ți-am spus, nu-mi este teamă de dumneata.

Frământa marginea prosopului.

– Să mergem să ne scăldăm, hotărî bărbatul.

Se îndreptară împreună spre plajă. Vântul se juca în părul lui Damon, dar fața îi rămase inexpresivă.

După baie, bărbatul se așeză pe nisip. Alături de el, Rachel se pieptăna.

– Ar fi trebuit să te așezi pe o stâncă, declară Damon. Ești o adevărată sirenă! De altfel, înoți ca o sirenă...

– Tata m-a învățat totul. Apoi, mătușa Anne ne-a înscris la acele cursuri prin corespondență.

Rachel lăsă să-i alunece nisip printre degete și păstră câteva fire în căușul palmei. Le examină cu atenție.

– La ce te gândești? întrebă Damon.

– La nisip. La milioanele de fire, toate diferite...

Scriitorul nu răspunse. Tinerei femei îi fu rușine că vorbise astfel și se întristă brusc. De aceea, își ascunse fața în brațele încrucișate.

– Ai dreptate, spuse în cele din urmă Damon.

Rachel întoarse capul spre el. Studie și el firele de nisip.

Damon îi zâmbi. Pentru prima dată de la moartea tatălui său, tânăra fată simți o comuniune cu o altă ființă omenească. O copleși un val de bucurie. Lacrimile îi veniră în ochi.

Damon puse blând mâna pe umărul tinerei fete. Îi mângâie fața cu vârful degetului.

– Ce ți s-a întâmplat? murmură.

Rachel încercă să zâmbească.

– Nimic... Mi-ai... amintit de tata. Îmi lipsește îngrozitor.

Damon se rezemă într-un cot. N-o scăpa din ochi.

– Ai fost fericită lângă el?

– Da. Avea foarte multe cărți. Le am încă. Ocupă doi pereți din camera mea. Unchiul Bert a construit niște rafturi.

– Ce-ți place să citești?

– Aproape tot. Tata avea cărți de istorie naturală. Și toți clasicii...

– Pe care i-ai citit?

– În mare parte, da.

Timp de câteva minute, vorbiră despre literatură. Damon păru impresionat de cunoștințele tinerei fete. Dar remarcă și unele lipsuri și declară:

– Știi multe lucruri, îi spuse. Dar sunt și multe pe care nu le știi. Ar trebui să mergi la universitate!

Rachelei nu-i plăcea să abordeze acest subiect. Damon își dădu seama și schimbă subiectul.

– Ai citit romane? o întrebă.

– Câteva.

Îi zâmbi ușor.

– Printre altele, "Pâinea fățărniciei".

– Care nu ți-a plăcut. Știu. Spune-mi de ce.

Rachel scutură din cap, fără să răspundă.

– Nu este o carte foarte sensibilă, nu-i așa? insistă scriitorul.

– Nu.

Rachel îl privi atent și adăugă:

– Este crudă.

În soare, ochii lui Damon păreau de argint. Fața îi rămase impasibilă.

– Este crudă, fie. Dar este adevărată.

– Serios?

Un fior ușor străbătu spatele Rachelei. Personajele acelei cărți erau atât de egoiste, atât de dezamăgitoare! Se urau...

– Oare oamenii pe care-i cunoști sunt astfel? îl întrebă.

– Personajele pe care le creez sunt astfel, o corectă Damon.

– Sunt întru totul imaginare?

Se simțea puțin ușurată.

– Ce fericire! Nu sunt foarte simpatice, îl asigură cu un râs ușor.

Damon se întinse pe nisip. Își înnodă mâinile în spatele cefei.

– De unde vin personajele unui roman? Sunt oare inspirate de ființe vii? De ființe pe care autorul le cunoaște? Nu știu nimic despre asta. Așa am pierdut o prietenă. Este convinsă că a fost model pentru personajul Karinei. N-am reușit să-i arăt că se înșela.

– Karina era odioasă!

– Da, Karina este cumplită, aprobă Damon. Dar tânăra femeie în chestiune nu era. Cel puțin în aparență. Poate, inconștient, am scos la lumină adevăratul ei caracter. L-am descris în carte. Și mi-a făcut o scenă pe acest subiect. În acea zi, semăna într-adevăr cu Karina!

Rachel îi aruncă rapid o privire. Damon răspunse întrebării neformulate.

– Da, am fost amanți. Te șochează?

Tânăra fată scutură din cap, dar nu spuse nimic.

– După părerea dumitale, scriitorii duc o viață depravată? Nu-i așa Rachel?

Reflecția o supără.

– Crezi că-mi cunoști toate gândurile, nu-i așa?

Puse mâna pe tunică și o îmbrăcă repede.

– Mă voi întoarce acasă. Este timpul...

Îngenunche pe nisip și-și legă cordonul. Damon o observa fără să se miște. Când vru să se ridice, o prinse de încheietura mâinii.

– Vei mai veni să te scalzi?

Rachel nu răspunse imediat.

Bărbatul îi strânse încheietura mâinii ceva mai tare. Așa că dădu ușor din cap.

Damon îi dădu drumul și întrebă:

– Mâine?

– Poate.

Ridică din umeri și începu să-și facă de lucru înfășurând prosopul. Damon o privea. Zâmbea cu cinism.

– Nu știu! exclamă Rachel cu iritare. Nu pot să promit nimic. Depinde de mătușa.

Scriitorul ridică sprâncenele. Zâmbetul îi deveni mai călduros.

– Uitam, ești prea tânără să faci pe marea cochetă... Totuși, unele femei adoptă această atitudine în mod firesc.

– Nu este cazul meu! exclamă scurt tânăra fată.

– Nu sunt atât de sigur, sireno!

Începu să râdă în tăcere. Rachel căuta panglica ce-i înnoda părul. Oare o pierduse în apă?

– Ce-ți lipsește? întrebă Damon.

– Panglica. Trebuie să fie sub prosopul dumitale...

Damon ridică prosopul și descoperi panglica subțire roșie. Puse mâna pe ea.

– Întoarce-te.

După o clipă de ezitare, tânăra fată se supuse. Degetele scriitorului îi atinseră ușor ceafa și umerii. Legă cu pricepere părul Rachelei.

– Gata! declară el

Câteva secunde, mâna îi rămase așezată pe umărul ei. Cu un deget, îi mângâia ceafa.

– Mulțumesc, spuse Rachel cu o voce răgușită.

Făcu câțiva pași nesiguri. Se simțea teribil de tulburată.

– La revedere! exclamă.

Se străduise să vorbească firesc. Se îndreptă spre cărare. Ajunsă în vârful coastei, se întoarse.

Damon se întinsese din nou. Părul de culoare închisă contrasta cu nisipul auriu. Tânăra fată rămase nemișcată câteva minute. Dar Damon nu se întoarse spre ea.

În sfârșit, plecă. Mergând încet, încercă să-și pună ordine în gânduri.

Damon Curtis era un bărbat seducător și cu foarte multă experiență. Evident, îl plăcea. Dar o considera o copilă. I-o spusese limpede.

Dar ea nu mai era o copilă. De ce nu i-ar dovedi-o? Îndepărtă această idee. Nici tatăl său, nici Anne n-o învățase să flirteze.

De altfel, asta ar fi însemnat să se joace cu focul.

***

Se va duce sau nu să-l vadă pe Damon? Rachel nu-și puse întrebarea foarte mult timp. Mătușa o trimise să-i ducă scriitorului șase ouă proaspete.

– Spune-i că avem prea multe. Dacă nu le vrea, se vor strica.

Nu era adevărat. Rachel o știa. Promise totuși să facă acel comision.

– Aș putea să mă scald? întrebă.

– Dacă vrei. Dar nu-l plictisi prea mult pe domnul Curtis.

– Nu, mătușă Anne.

Îl zări pe scriitor prin fereastră. Era așezat în fața mașinii de scris. Șovăi o clipă. Dar Damon ridică mâna și strigă:

– Intră!

Îl ascultă fără să mai aștepte.

– Nu vreau să te deranjez, îi spuse.

Îi oferi ouăle și-i transmise mesajul mătușii.

– Mulțumesc, Rachel.

Aceasta vru să plece, dar el o reținu.

– Te duci să te scalzi? Pot să te însoțesc?

– Tocmai lucrai...

– Sunt pe cale să termin un capitol. Am nevoie de puțină odihnă înainte de a-l începe pe următorul. Voi veni imediat...

Când apăru, Rachel era deja în costum de baie. "Este într-adevăr bine clădit", se gândi privindu-l coborând cărarea. Picioare lungi, șolduri înguste... Un trup musculos și armonios...

I se alătură.

– Primul în apă! strigă Damon.

Începu să alerge și ajunse primul, deoarece plecase înaintea ei. Era sportiv și de asemenea înota bine. Trebuia să recunoască, pentru un orășean, nu era nici molâu, nici stupid.

Rachel plonjă sub un val și inima îi sări în piept când văzu apărând sub ea o formă alungită și ștearsă cu părul plutind. O clipă mai târziu înțelese că era o stâncă și niște alge. Dar o fracțiune de secundă, crezuse că vede o fată tânără.

Ieși la suprafață cu fața răvășită.

– Ce ai? întrebă Damon.

Se strădui să râdă.

– Am crezut că o văd pe Pania, îi explică.

Damon îi aruncă o privire puțin convinsă și plonjă la rândul său. Puțin după aceea reapăru la suprafață.

– Ai dreptate...

Mai târziu, în timp ce se usca la soare, Damon îi ceru tinerei fete să-i vorbească despre Pania.

– Este oarecum povestea "Micii sirene" de Andersen, nu? îi spuse. Povestește-mi, vrei?

– Pania, sirena, are obiceiul să-i observe pe pământeni în fiecare seară. Și astfel, un prinț frumos, Karitoki, s-a îndrăgostit de ea și a luat-o de soție. Erau foarte fericiți, dar sirenele continuau s-o cheme pe Pania, rugând-o să li se alăture... Apoi, Pania a avut un fiu, Moremore. Atunci a căpătat obiceiul de a merge în fiecare zi să le vadă pe sirene. Acestea o lăsau să plece pe uscat, din cauza fiului său. Karitoki era îngrijorat. Se temea ca Pania să nu-l ducă pe Moremore în lumea sirenelor: putea să-i piardă pe amândoi pentru totdeauna. Se hotărî să ceară sfatul unui vrăjitor. Acesta îi sugeră să aștepte ca Pania și fiul său să adoarmă și să pună peste ei mâncare. Karitoki ascultă, convins că după aceea, chemarea mării va rămâne fără răspuns...

Damon zâmbi.

– Și ce s-a întâmplat?

– Pania s-a trezit și a descoperit că soțul său a încercat să-i facă farmece. Atunci și-a luat copilul și s-a dus până la mare. Nu s-a mai întors niciodată. Este o poveste frumoasă, nu-i așa?

– Da. Tema este interesantă. O femeie hărțuită între dragostea soțului său și dragostea alor săi... Sfârșitul este foarte cinic. Își părăsește soțul, pentru că acesta a încercat să-i facă farmece.

Adăugă, gânditor:

– Poate voi putea folosi acest subiect...

– Într-o carte?

– Poate... repetă Damon. Mai întâi trebuie s-o termin pe cea la care lucrez.

– Ce subiect are?

– Singurătatea.

– Acesta este motivul prezenței dumitale aici? Cauți singurătatea pentru a descrie mai exact reacțiile personajului dumitale?

– Foarte exact. Eroul meu cumpără terenuri necultivate. Construiește o cabană. Trăiește oarecum ca Robinson Crusoe. Un Robinson Crusoe modern...

– Este interesant. Nu seamănă deloc cu cealaltă carte: "Pâinea fățărniciei".

– Câtuși de puțin. Cartea aceasta este povestea unui bărbat care se caută pe sine.

– Personajele din "Pâinea fățărniciei" nu știau foarte bine ce era cu ele.

– Iată un comentariu foarte profund pentru o fată de vârsta dumitale!

– Iată un comentariu foarte disprețuitor pentru un bărbat de vârsta dumitale!

Damon izbucni în râs. Când râdea, fața își pierdea expresia preocupată și obosită care-i era obișnuită. În acea clipă părea mai tânăr, mai relaxat.

– Nu ești chiar atât de bătrân, remarcă Rachel.

– Am treizeci și doi de ani. Și dumneata șaptesprezece...

– Voi avea optsprezece, săptămâna viitoare.

– Oh! Va fi o petrecere mare?

– Doar o întrunire de familie. Vrei să vii?

– Mi-ar face plăcere, o asigură Damon, politicos.

– Dacă nu dorești să...

Scriitorul o întrerupse.

– Te rog, nu face pe proasta...

Îi arătă cu degetul o pasăre.

– Ce este aceea?

– Un cormoran. Există un cuib acolo, în stânci.

Pasărea descria cercuri largi deasupra valurilor. Brusc, păru că rămâne nemișcată.

Apoi plonjă. Se ridică în zbor, câteva clipe mai târziu. O lumină argintie îi zvâcnea în cioc.

– A fost să-și caute cina, remarcă Damon.

Rachel se strâmbă.

– Sărmanul pește!

– Asta este natura... Vrei să vezi cormoranul murind de foame?

– Nu trebuie să-mi vorbești despre legile naturii. Am fost crescută într-o fermă.

– Ah da?

O privi cu un zâmbet ușor.

– Și totuși, nu ești făcută pentru a deveni fermieră... Te cheamă sirenele, ca pe Pania...

Rachel nu răspunse. Într-un fel, Damon avea dreptate. Întotdeauna trăise în apropierea mării. Dacă ar fi obligată să locuiască foarte departe de ea, în interiorul uscatului, s-ar stinge. O simțea.

***

La aniversarea sa, Damon veni la gustarea de după-amiază. Îi aduse o scoică și un buchet de flori de câmp. Scoica era de o formă perfectă:

o spirală de culoare crem, pătată cu cafeniu-închis. Interiorul era de un roz delicat.

– N-am fost în oraș, îi declară. N-am putut să-ți cumpăr un cadou. Am găsit scoica asta într-o zi și m-am gândit că-ți va plăcea. Dar probabil ai o mulțime...

– Nu. Rar găsești unele intacte. În general, vârful este spart. Sau marginile sunt distruse. Mulțumesc. Este foarte frumoasă.

O umplu cu apă și puse florile în ea.

Lângă farfuria ei erau două pachete. De obicei, Anne cumpăra ceva din partea întregii familii. De data aceasta, Jerry ținuse să-i facă personal un cadou.

Rachel descoperi mai întâi o felicitare reprezentând trei orhidee violete. "La mulți ani", era gravat pe ea, cu litere aurii.

Damon își duse mâna la gură pentru a-și ascunde un zâmbet. Jerry își ațintise privirea asupra feței de masă.

Rachel deschise pachetul. Descoperi acolo un fular din satin, imprimat cu trandafiri și violete. Apoi o pereche de papuci roz garnisiți pe margini cu lebede.

– Mama mi-a spus că aveai nevoie de papuci, explică Jerry.

– Oh da, aveam nevoie, îl asigură Rachel.

Tânăra fată evită privirea lui Damon.

– Sunt... superbi. Și fularul de asemenea. Mulțumesc, Jerry!

Alesese el însuși cadoul. Asta o impresionă. Dar licărirea ironică din ochii lui Damon o contraria puțin.

Jerry era așezat lângă ea. Se aplecă și-l sărută pe obraz.

Deschise apoi al doilea pachet.

– Este pentru când îți vei face o familie, declară cu tandrețe Anne.

Rachel despachetă niște cești de porțelan.

Erau de asemenea și linguriță de argint.

Ceștile și farfurioarele erau decorate cu trandafiri.

– Da, este pentru când îți vei face familia ta, reluă Anne cu mulțumire. Ești destul de în vârstă pentru a te gândi la asta.

– Trandafiri peste tot, murmură Damon.

Anne îi adresă un zâmbet.

– Trandafirii sunt întotdeauna frumoși, nu-i așa?

– Da, foarte frumoși, aprobă Damon.

Îi aruncă o privire Rachelei, care se uita furioasă la el.

– Pune-ți cadourile pe bufet, draga mea, făcu Anne. Vom lua ceaiul.

Rachel ascultă. Băură ceaiul, apoi se duseră să se așeze în camera de zi.

Damon se instală pe canapea, lângă Anne. Bert și Jerry se așezară în fotolii.

Rachel șovăi în fața unui scaun jos. Dar acesta se afla aproape de Damon. Se duse și se sui pe brațul canapelei, alături de Anne. Așa, lui Damon îi era greu să-i vorbească. De altfel, conversa mai ales cu Anne și de Bert.

Jerry nu era deloc vorbăreț. Se adâncise în citirea unui ziar sportiv.

Curând, Damon își luă rămas-bun.

– Condu-l pe domnul Curtis până la ușă, Rachel, spuse Anne. Nu uita că astăzi este invitatul tău.

Tânăra fată se supuse. Îl precedă pe scriitor în vestibul. Apoi, ieși cu el sub veranda acoperită în întregime cu iasomie parfumată. Florile semănau cu niște stele albe.

Și cerul era presărat cu stele. Se înnoptase de puțin timp și aerul era călduț.

– Mulțumesc că m-ai invitat, Rachel. Am petrecut foarte bine.

– Da, nu-i așa?

Damon o privi cu atenție.

– Îmi porți pică. De ce?

Tânăra fată nu răspunse. Încercă să se ascundă în sinea sa, dar Damon o luă de umeri și o obligă să se întoarcă spre el cu fața.

– Ești supărată că nu ți-am oferit un cadou potrivit?

– Bineînțeles că nu. Cadoul dumitale a fost cel mai frumos dintre toate.

Îl privi cu un aer acuzator.

– Acesta nu era un motiv să-ți bați joc de celelalte cadouri!

– Nu mi-am bătut joc.

– Te strâmbai!

– Făceam doar toate eforturile posibile să nu râd!

– Cadourile acelea nu aveau nimic caraghios!

– Trandafirii și orhideele nu ți se potrivesc, îi declară. Admit că papucii roz m-au făcut să râd...

– Jerry a fost drăguț. Și-a dat osteneala să-i cumpere pentru mine. Până acum, nu mi-a oferit niciodată nimic. Cei din familia Longholm poate nu sunt cultivați, nici artiști, dar mă iubesc mult. Nu este vina lor dacă nu înțeleg...

Se întrerupse brusc.

– Nu este nostim, exclamă.

Damon își adânci privirea în a sa.

– Ai dreptate. Este chiar destul de tragic. Nu ți-am dat niciodată ce-ți doreai, nu-i așa?

Ochii cenușii exprimau o oarecare milă. Rachel îl cunoștea pe acest bărbat de-abia de câteva săptămâni și o înțelegea perfect. Mai bine decât familia Longholm lângă care trăia de patru ani!

Nu-și dorea câtuși de puțin să aibă papuci garnisiți cu lebede. Nici cești din porțelan ornate cu trandafiri. Damon ghicise asta intuitiv.

– Oh, Dumnezeule! murmură brusc.

Bărbatul o atrase în brațele sale. O sărută îndelung pe tâmplă.

– Biata mea sirenă...

Îi mângâie cu blândețe părul. Rachel oftă și se lăsă la pieptul lui Damon. Se simțea bine. În siguranță.

Scriitorul inspiră profund. Apoi o ținu ușor la distanță. Ochii cenușii se închiseseră la culoare. Zâmbetul îi era ambiguu.

Tânăra fată ridică ochii cu un aer întrebător.

– Acum, ai optsprezece ani, declară Damon.

Se aplecă. Rachel închise ochii și buzele li se întâlniră.

Bărbatul înălță apul. Rachel deschise încet ochii.

– Pentru tine, Rachel, caprifoi. Iasomie. Dar nu trandafiri. Nu-ți voi oferi niciodată trandafiri.

Îi dădu brusc drumul și tânăra fată se clătină. Instinctiv, duse o mână în spate pentru a se sprijini și a-și regăsi echilibrul. Degetele prinseră câteva flori de iasomie. Petalele parfumate se împrăștiară la picioarele sale.

– La mulți ani! șopti Damon înainte de a dispărea în întuneric.

Rachel intră încet în casă. Parfumul de iasomie i se impregnase în degete. Încă îl simțea când se dezbrăcă puțin mai târziu, înainte de a se culca.

Capitolul 3

Se aduceau turmele de oi la fermă. Coborau colinele behăind. Câinii alergau fără încetare, adunându-le pe cele care se îndepărtau.

Erau strânse imediat într-un țarc de lângă hangarul unde trebuia să fie tunse. Rachel regreta uneori că nu se dusese cu bărbații să le aducă.

Acum, aproape toate turmele fuseseră aduse la fermă. Înălțimile erau pustii.

Rachel stătea în ușa bucătăriei. Privea soarele strălucind pe culmi. Ici și colo, câțiva copaci se ridicau spre cer, împrăștiind o umbră rară.

Vocea mamei adoptive se auzi în spatele ei.

– Rachel! exclamă aceasta cu exasperare.

O clipă, tânăra fată dori să protesteze. Ar fi vrut să alerge pe coline, în urma oilor! De ce această sarcină era rezervată bărbaților? Ea de ce trebuia să rămână la bucătărie?

Ciobanii luau masa la fermă. Erau multe de făcut. Pe lângă mașina electrică de gătit, folosită zilnic, fusese aprinsă și mașina cu lemne.

Anne avea mâinile în făină până la coate.

– Pune lemne în mașină, îi ordonă tinerei fete.

– Priveam turmele coborând, îi explică Rachel.

– Ai altceva de făcut! spuse Anne puțin mai blând. Vrei să ungi cu unt formele astea, te rog?

Tânăra fată ascultă. Apoi își ajută mătușa să întindă coca. În bucătărie era foarte cald. Anne era foarte roșie. Rachel își șterse fruntea: era fierbinte.

– Îi semeni tot mai mult mamei tale, declară brusc Anne.

– Oh, da?

Nu și-o amintea pe mama sa. Dar în camera ei păstra o fotografie făcută în ziua nunții părinților. Tatăl părea curios de tânăr. Îmbrățișa o tânără fată cu zâmbet visător. Aceasta ținea în mână un buchet de trandafiri și privea fix în obiectiv, cu o oarecare teamă.

– N-ai cunoscut-o pe mama, mătușă Anne, nu-i așa? întrebă tânăra fată.

– Nu. Tatăl tău mi-a spus că a murit cu puțin înainte de sosirea voastră la fermă. Ți-a vorbit despre ea?

– Nu prea mult. Spunea că era foarte frumoasă, foarte blândă. Nu-i plăcea să-i evoce amintirea. Știi, asta îi făcea rău. Am înțeles repede și am evitat să-i mai pun întrebări.

Anne scutură cu tristețe din cap.

– Nu și-a învins niciodată durerea.

– Mi-a spus o dată că dacă nu eram eu, ar fi urmat-o în moarte.

Anne se încruntă, cu un aer dezaprobator.

– Tata se credea răspunzător de moartea mamei, continuă Rachel. Așa a declarat într-o zi, dar a refuzat să spună mai mult.

Anne o privi gânditoare.

– Ți-a vorbit deseori despre el însuși?

– Nu. Știu că a călătorit mult. Cunoștea Anglia, Italia, Grecia... Mi-a descris aceste țări îndepărtate. De altfel, avea numeroase cărți de călătorie.

– Ah, da, cărțile... Nu te-ai întrebat niciodată de ce era atât de instruit?

– Cum asta?

Anne șovăi.

– Acum ești destul de mare ca să știi. Nu sunt absolut sigură, dar cred că tatăl tău era medic...

– Tata? Medic?

– Nu-ți amintești? Îngrijea întotdeauna animalele bolnave. Într-o zi, a ajutat o femeie din sat să nască. Doctorul James era plecat și bebelușul venea prost... Tatăl tău a știut exact ce trebuia să facă. A salvat și mama și copilul. L-am întrebat de unde avea cunoștințele. N-a vrut să-mi spună niciodată.

Când i-am povestit întâmplarea doctorului James, s-a dus să stea de vorbă cu tatăl tău. Nu știu ce și-au putut spune!

***

Cei care tundeau oile sosiră a doua zi, în două camioane prăfuite. Evident, echipele includeau și un bucătar. Dar Anne ținea să-i hrănească pe toți cei care veneau la fermă, muncitori sau vizitatori. Fuseseră deja tăiate două oi pentru această ocazie. Se vor face cotlete fripte și tocană.

Un cazan mare cu supă deasă fierbea la foc mic într-un colț al mașinii cu lemne.

Rachel începu să muncească energic. Asta îi aduse un scurt compliment din partea mamei adoptive.

– Ești o fată curajoasă, Rachel. Vei fi o soție bună. Dacă te-ar vedea, tatăl tău ar fi mândru de tine!

Rachel se strâmbă puțin. Cuvintele mătușii îi făcuseră plăcere. În același timp, o amuzaseră. Tatăl său nu dăduse niciodată multă importanță treburilor casnice sau bucătăriei. Aveau obiceiul să îndeplinească sarcinile menajere împreună, în timp ce discutau...

Tatăl său ar fi fost mândru s-o vadă transformată într-o femeie perfectă de casă? Se îndoia.

Anne se achita excepțional de treburile casnice. Interiorul casei era confortabil. Reușise să hrănească un regiment de ciobani și de oameni care tundeau oile, fără să pară vreodată depășită. Rachel o admira.

Gândul că trebuia să-și consacre viața bunei întrețineri a unei case, o demoraliza pe tânăra fată.

Nu-l mai văzuse pe Damon din ziua aniversării sale. În cursul zilelor următoare se simțise destul de stânjenită. Apoi ciobanii începuseră să aducă oile la fermă pentru tunsoare, și Rachel fusese foarte ocupată.

Muncitorii care tundeau începură deja să lucreze. Profitând de o clipă de libertate, Rachel se îndreptă spre hangarul în care se aflau.

Mirosul era foarte puternic. Tinerei fete îi părea rău de oile speriate. Totuși, fusese întotdeauna fascinată de acest spectacol.

Un bărbat trăgea o oaie recalcitrantă. O imobiliză între genunchi. Cu ajutorul mașinii electrice de tuns, înlătură lâna. Împinse apoi oaia complet tunsă într-un țarc. Pielea îi era roz. Picioarele păreau ciudat de subțiri.

Rachel acordă atenție unui alt bărbat care tundea, îmbrăcat cu o vestă din lână neagră, uniforma tradițională a profesioniștilor în materie

de tuns. Pielea bronzată îi punea în evidență mușchii. Era blond, cu părul ondulat și destul de lung.

Lucra repede. În timp ce tundea, arunca priviri piezise vecinilor săi.

Lăsă să plece oaia pe care tocmai o tunsese. Împinse lâna cu o lovitură de picior. Una dintre femeile care o triau, puse mâna pe ea. Fără să piardă vreo clipă, bărbatul prinse alt animal. Îl prinse între picioare și ridică mașina de tuns. Lâna începu să cadă. Partea exterioară era brună, murdară. Dedesubt, lâna părea imaculată și foarte moale.

Bărbatul muncea cu ardoare. Rachel își mușcă buza: tocmai rănise oaia. Sângele începu să curgă din tăietură. Împinse animalul spre țarc: mai avea o tăietură care sângera, în spatele urechii. Rachel remarcă asta cu o strângere de inimă.

Bărbatul acela tundea rapid. Dar era stângaci. N-ar fi trebuit să zdrelească oile. Dacă ar fi fost mai puțin rapid, animalele n-ar fi suferit.

Cu siguranță, încerca să-și depășească vecinii. Își termina repede treaba... în detrimentul animalelor.

Timp de câteva clipe, bărbatul rămase în picioare. O privi pe Rachel drept în ochi.

Avea ochii foarte albaștri. O privi cu insolență. Tânăra fată se simți roșind profund. Bărbatul o remarcase încă de la sosirea sa în hangar, bănui. Se știa observat. Dacă-și terminase atât de repede treaba, era probabil pentru a o obliga pe tânăra fată să-l admire.

Jenată, Rachel se întoarse și se îndreptă spre masa pe care niște femei triau lâna. O separau pe cea închisă la culoare de lâna albă. Apoi o îngrămădeau în saci.

Rachel le privi lucrând un timp. Apoi aruncă o privire spre cei care tundeau. Bărbatul blond își reluase munca. Părul îi cădea pe față. Lăsă oaia să plece și se îndreptă cu mâinile în șolduri și picioarele depărtate.

Își umflă pieptul. Mușchii îi zvâcneau sub pielea bronzată, lucind de transpirație.

O privi pe Rachel cu un aer provocator. Tânăra fată se simți brusc atrasă de forța acelui bărbat.

Subit rușinată de ea însăși, Rachel își întoarse privirea și se strădui să nu-l mai observe pe tânărul care tundea. Câteva clipe mai târziu, ieși din hangar.

În acea seară, Rachel se duse să înoate. Soarele era pe punctul să apună. Cerul căpătase o nuanță aurie. Aceasta se reflecta în valuri.

Rachel trecu prin fața căsuței fără să bată la ușă. Spera ca Damon să fie ocupat. N-o va observa.

Ar fi putut să meargă să se scalde în altă parte. Dar plaja aceea era liniștită și foarte sigură. Aici, se simțea oarecum acasă.

Înotă aproape o oră. Valurile clipoceau ușor. Când ieși în sfârșit din apă, aerul i se păru rece. Aproape se înnoptase.

După ce se șterse, își îmbrăcă blugii și un pulover ușor. Apoi se pieptănă. În cele din urmă, urcă pe cărare.

Damon era așezat pe o treaptă, cu o carte în mână. Rachel se opri.

Ar fi vrut să spună ceva. Dar nu era în stare. Când bărbatul se ridică, nu-și putu stăpâni o tresărire.

– Bună seara, Rachel.

– Bună seara... Nu... te-am chemat când am trecut. N-am vrut să te deranjez.

– N-ai de ce să te scuzi. Dacă preferi să te scalzi singură, ai acest drept. Pot să-ți ofer ceva de băut?

– Trebuie... să mă întorc.

Damon zâmbi.

– Oare faci întotdeauna ce vrei? Nu sunt atât de sigur de asta.

– Ba da! îl asigură tânăra fată.

Apoi adăugă cu sinceritate:

– În cea mai mare parte a timpului.

Scriitorul începu să râdă.

– Haide, intră o clipă.

Rachel șovăi.

– N-ai a te teme de nimic! îi declară Damon tăios. Sărutul din acea zi, a fost un sărut de aniversare. Nimic mai mult. Nu anunța în nici un caz dorința de a te viola, nici de a te seduce.

Rachel se simți supărată și rănită în același timp.

– Oh! Ești... un tip josnic!

– Ce exagerare! făcu ironic Damon.

– N-am... vrut să spun asta. O știi!

– De acord. Să facem pace. Nu te voi mai tachina, dacă vrei să mă scoți câteva minute din singurătate.

– Te simți singur? întrebă dezarmată tânăra fată.

– Enorm.

Rachel nu-l credea întru totul. Totuși, îl urmă în interior. Damon se duse să caute de băut în bucătărie. În acest timp, tânăra fată începu să răsfoiască puțin cartea pe care acesta o pusese pe masă. Era o culegere de poeme.

Când scriitorul îi întinse un pahar de oranjadă, închise cartea cu un oftat ușor.

– Îți place poezia? o întrebă bărbatul.

– Oh da. Și eu scriu...

Se întrerupse brusc și începu să bea.

– Scrii? repetă Damon cu interes. Poeme?

– Hm... eu... bâigui Rachel. Mâzgălesc ce-mi trece prin minte.

Doar pentru mine.

Începuse să scrie după moartea tatălui său. La fermă, nimeni nu știa asta. Acum, avea mai multe caiete cu poeme. Întotdeauna o fascinaseră cuvintele. Scriind, avea impresia că imortaliza clipele de bucurie și de tristețe. De emoții. Sentimentele de singurătate, dezamăgire sau speranță...

Damon o privea atent, cu un aer gânditor. Poate îl preocupa altceva? Începu să vorbească, schimbând subiectul. Rachel fu ușurată și începu să descrie tunsul oilor.

– Trebuie hrănită toată lumea, explică. Mătușa Anne are mult de muncă. Eu de asemenea.

Voia să-l facă pe Damon să înțeleagă că dacă nu mai venise să se scalde, nu era în întregime vina sa.

Mai discutară puțin. Acum, se înnoptase. Damon insistă s-o conducă la fermă. Totuși, Rachel cunoștea drumul pe dinafară. L-ar fi putut parcurge cu ochii închiși. I-o spuse, și adăugă:

– Mai degrabă tu s-ar putea să-ți rupi gâtul întorcându-te singur aici!

Scriitorul se mulțumi să râdă și o însoți. Când zăriră luminile, făcu cale-ntoarsă.

Înconjurând clădirea, Rachel zări brusc punctul roșu al unei țigări. O cuprinse un val de teamă. Inima începu să-i bată cu putere. Când ochii i se obișnuiră cu întunericul, îl recunoscu pe tânărul cu privirea insolentă care tundea oile. O recunoscu și el.

– Ah, dumneata ești nana din această după-amiază! exclamă.

– Nana? Nu acesta este numele meu, replică Rachel cu răceală.

Tânărul începu să râdă.

– Atunci, cum te numești?

– Rachel Standen.

– Standen? se miră tânărul. Nu Longholm... Nu ești fata patronului. Lucrezi aici?

– Locuiesc aici. Acum trebuie să mă întorc.

Dar bărbatul îi blocă trecerea.

– Pentru că nu ești fiica patronului, ce faci la fermă Rachel?

– Nu te privește.

Acest bărbat era foarte bine făcut și seducător. Dar nu-i plăcea deloc. Era prea obraznic.

– Oh, iartă-mă! exclamă acesta. Voiam doar să fiu amabil. Mă numesc Desmond Alexander.

Îi întinse mâna. Rachel i-o strânse fără entuziasm.

– Bună seara, Desmond.

Își eliberă cu greu mâna.

– Te voi vedea mâine? o întrebă.

– Probabil.

– Vei veni în hangar?

– Nu știu.

Era de preferat să evite să se întoarcă acolo, își spunea în același timp.

– Acum am foarte multă treabă, adăugă. Noapte bună.

– Noapte bună, Rachel. Pe mâine!

În acea noapte, tânăra fată avu un coșmar. Desmond Alexander o trăgea de păr în hangar și o amenința că o tunde. Se trezi îngrozită.

Acum, avea ochii deschiși. Totuși, i se părea că aude zgomotul mașinii de tuns. De unde putea veni asta? De la fereastră... În sfârșit se liniști: era vorba de o lăcustă inofensivă!

Noaptea era calmă. Auzea murmurul mării. Un câine lătra în depărtare. O briză ușoară mișca perdelele.

Și stelele păreau că dansează pe cerul întunecat.

Rachel închise ochii, zâmbind. Începu să compună un poem, în minte. Cuvintele îi răsunau ca o muzică în cap.

– Îi voi arăta acest poem lui Damon, hotărî.

***

A doua zi, nu se duse în hangarul care-i adăpostea pe cei care tundeau. Îl zări pe Desmond Alexander de departe. O lăsă pe Anne să servească masa și rămase la mașinile de gătit.

Nu-l văzu nici pe Damon. Îi va arăta oare poemul despre stele? Îl scrisese încă de dimineață, dar i se părea de preferat să nu i-l dea scriitorului să-l citească. S-ar putea să găsească aceste rânduri prea copilărești. Sau mai rău – ridicole.

Se duse totuși să se scalde. Damon bătea la mașină. Când o văzu trecând, îi adresă un semn din mână și începu să lucreze din nou.

Rachel se duse să înoate singură. Scriitorul nu i se alătură. Fu dezamăgită. Când trecu din nou pe lângă casă, Damon nici măcar nu ridică ochii. Probabil romanul înainta, gândi tânăra fată. Trebuia să fie mulțumit. Această simplă idee o făcu să-și uite dezamăgirea.

Capitolul 4

Era cald și secetă. Tunsoarea oilor era în toi. Behăielile nu încetau de dimineața până seara. Mieii despărțiți de mame țipau mai puternic decât toate celelalte. La toată această larmă se adăugau lătrăturile câinilor, fluierăturile ciobanilor și strigătele lor.

Rachel era foarte ocupată. Cei care tundeau oile, nu încetau să bea ceai negru, foarte tare. Anne li-l oferea cu biscuiți de casă. Și apoi, trebuia pregătite mesele.

Tânăra fată ajunsese să urască vechea mașină neagră de gătit. De când funcționa, bucătăria devenise înăbușitoare. Un adevărat cuptor.

Nu se mai dusese niciodată în hangar. În schimb, i se întâmpla să meargă în locul în care se deparazitau oile. Unii dintre fermierii vecini veniseră cu recipiente metalice care pulverizau insecticide. Dar familia Longholm folosea încă vechea metodă.

Se împingeau oile în spațiul unei piscine pline cu o apă negricioasă. Un puternic miros de dezinfectant se degaja de acolo.

Rachel se rezemă de barieră, lângă Jerry. Acesta îi zâmbi ușor.

O oaie tocmai fusese adusă în baie. Cu ajutorul unei prăjini lungi, Jerry îi afunda capul în baie.

Rachel se înfioră. Scoase o exclamație îngrozită. Jerry se întoarse spre ea.

– Ești prea sensibilă, Rachel. Asta nu le face rău!

– Știu. Dar sărmanele... Imaginează-ți! Cred probabil că vrei să le înec!

Jerry ridică din umeri.

– Este de preferat puricilor! Știi că le sug sângele?

Rachel se înfioră din nou. Tânărul izbucni în râs.

Oile se dezinfectau. Se tundeau. Se separau mieii de mame. Li se marcau urechile. Și în sfârșit, erau duse din nou pe pășunile lor, pe coline. Apoi erau lăsate în pace până la tunsoarea următoare.

Jerry se aplecă din nou, înarmat cu prăjina. Rachel închise ochii. Apoi întoarse spatele și contemplă înălțimile colinelor vălurite. Câțiva nori pluteau pe cerul albastru.

– Poate va ploua...

Jerry ridică ochii.

– Nu. Nu sunt nori de ploaie.

Îi aruncă o privire tinerei fete.

– Vei merge sâmbătă la bal?

– Ce bal?

– La sala de festivități din sat. Este balul dinaintea Crăciunului.

În Noua Zeelandă, anotimpurile erau inversate în raport cu Europa. Crăciunul cădea în plină vară.

– Ah, este adevărat...

Rachel uitase de acest bal. Toată această agitație nu-i lăsase timp să se gândească la aceste petreceri locale.

– Mergi acolo? îl întrebă pe Jerry.

– Dacă vrei, te voi conduce.

Până sâmbătă, tunsoarea oilor va fi terminată. Îi zâmbi lui Jerry.

– Da, cu plăcere. Mulțumesc, Jerry.

– Atunci, ne-am înțeles, declară bărbatul.

Roși ușor sub bronz și scufundă capul unei oi sub apă cu o putere sporită. Rachel plecă.

Deși se simțea flatată, interesul pe care i-l purta Jerry o surprindea și o mișca în același timp. Nu cunoștea prea mulți tineri. În timpul examenelor organizate de școala prin corespondență, avusese ocazia să întâlnească niște băieți. Dar aceia nu erau decât niște puști.

Îi plăcea să meargă la bal, în sat. Dar partenerii săi de dans o intimidau. Nici unul nu păruse s-o remarce în mod special. Cu excepția unuia dintre ei. Într-o seară când băuse prea mult, o trăsese într-un colț și o sărutase cu forța. Sărutul acela îi făcuse silă. Fugise spre toaletă pentru a-și spăla buzele cu o batistă udă.

Sărutul lui Damon fusese atât de diferit! Durase numai câteva clipe, dar nu avusese nimic respingător. Se simțise bine în brațele scriitorului, și nu-și dorise deloc să scape. Și încă mai puțin să-și spele buzele! Ar fi vrut să rămână mai mult timp lângă Damon, cu obrazul rezemat de materialul puțin aspru al hainei sale.

Și Jerry voia s-o sărute. Bănuia asta. Dacă l-ar încuraja puțin, ar îndrăzni. Era drăguț și de asemenea seducător. Totuși, se temea puțin de consecințele unui astfel de sărut. Unde ar duce asta?

***

Sâmbătă seara, își puse o rochie de bumbac. Bretelele înguste îi puneau în evidență umerii bronzați. În această rochie simplă, părea îngrijită și proaspătă.

Jerry nu făcu nici un comentariu. Dar privirea lui aprobatoare spunea mult.

– Ești drăguță, îi spuse mătușa Anne tinerei fete.

Se întoarse spre fiul său.

– Ești răspunzător de Rachel, nu-i așa? Contez pe tine.

Sala de festivități era împodobită cu ghirlande și pomi de Crăciun din carton. Se ascunseseră becuri luminoase sub hârtii colorate, cu scopul de a crea o ambianță mai intimă.

Perechile se învârteau deja pe pistă. Fără să piardă o clipă, Jerry o îmbrățișă și o conduse acolo.

Puțin mai târziu, trebui să-și salute niște vechi prieteni. Dar pentru asta, nu lăsă mâna Rachelei. Unul dintre tineri o invită imediat pe tânăra fată la dans și Jerry o lăsă cu reticență să se ducă.

La sfârșitul dansului, Rachel îl căuta cu privirea, dar nu-l zări. Atunci, cineva o luă de talie. Așteptându-se să-l vadă pe Jerry, ridică ochii, dar spre marea sa uimire, îl recunoscu pe Desmond Alexander.

Muzica reîncepuse. Bărbatul nu-i lăsă timp să-și recapete respirația.

Zâmbea. Părea foarte seducător, foarte puternic. Purta pantaloni negri și o cămașă albă, mătăsoasă. În lumina filtrată, părul blond strălucea.

O admira vizibil.

– N-ai să fugi, Rachel, nu-i așa? Nu de data asta? o întrebă cu insolență.

– Ce vrei să spui?

Tânăra fată ridică din umeri.

Nu fugise niciodată cu adevărat de tânărul bărbat. Fusese doar atentă să nu rămână singură cu el.

– Nu înțelegi? exclamă ironic. Ți-e teamă de mine!

– Nu spune prostii. De ce mi-ar fi teamă de dumneata?

Bărbatul coborî vocea.

– Nu-ți voi face rău, să știi.

Rachel nu găsi nimic să răspundă. După câteva clipe de tăcere, bărbatul spuse:

– N-ai venit în hangar. Mi-ai lipsit.

– Cum asta? M-ai văzut doar o dată acolo. Și aveai prea multe de făcut pentru a da atenție vizitatorilor...

– Mă priveai... Am remarcat!

– Îi priveam la fel și pe ceilalți. Nu ești singurul din echipă care tunde bine!

Tânărul începu să râdă.

– Așadar, găsești că muncesc bine? Așteaptă...

Chipul îi luă o expresie încordată, nerăbdătoare.

– Vei vedea, voi câștiga Marele concurs de tuns! Voi obține cupa!

Fără să vrea, Rachel păru interesată. Mulți tineri care tundeau ca profesioniști sperau să câștige acea faimoasă cupă. Concursul avea loc o dată pe an. Într-un an sau doi, Desmond Alexander avea o șansă să câștige premiul întâi.

– Ești foarte priceput și rapid. Este adevărat, consimți tânăra fată. Dar uneori te prea grăbești.

Privirea tânărului se încărcă de ostilitate.

– Nu m-ai văzut decât o dată, bombăni.

Rachelei îi veni să râdă.

– Poate voiai să mă impresionezi?

Nu uita că vei avea și spectatori în timpul concursului!

– Explică-te mai clar, domnișoară Știe-Tot!

Rachel întoarse capul și rămase tăcută.

– Am mers prea repede și am rănit o oaie, spuse bărbatul mai blând. Asta este?

"Și ai făcut să sufere inutil acel biet animal", gândi tânăra fată.

– Poate îmi voi încetini viteza un timp. Vei mai veni să mă vezi? Mă vei mai critica?

– Poate, răspunse Rachel zâmbind.

Jerry o invită din nou la dans. Rachel îl văzu pe Desmond Alexander invitând tinerele fete din regiune. Acestea se părea că-l găseau simpatic.

Pe la miezul nopții, Jerry o aduse înapoi la fermă. În clipa în care Rachel se pregătea să deschidă ușa, o îmbrățișă. Ea nu-i răspunse la sărut, dar îl acceptă.

Câteva clipe mai târziu, Jerry îi dădu drumul.

– Noapte bună, Rachel.

O cuprinse un val de tandrețe. Se ridică pe vârfurile picioarelor și-l sărută repede pe obraz.

Era deja în pat când îl auzi traversând culoarul. Fluiera ușor.

***

Tunsul oilor ajunsese la sfârșit. Fidelă promisiunii, Rachel se duse în hangar.

Desmond Alexander îi adresă un zâmbet în grabă. Împinse o oaie tunsă în țarc și puse mâna pe alt animal, fără să piardă timp.

N-o privi pe Rachel. Lucra cu grijă. Lâna căzu încet pe sol, dintr-o bucată. Oaia scăpă behăind cu indignare. Pielea complet tunsă, nu avea nici cea mai mică julitură.

Desmond îi aruncă o privire triumfătoare. Tânăra fată îi zâmbi.

Rămase un timp în hangar, observându-i în egală măsură și pe ceilalți membri ai echipei. Desmond Alexander era cel mai bun, trebuia să recunoască. Poate va fi în stare să câștige cupa în timpul viitorului concurs?

Rachel se îndrepta spre casă când bărbatul i se alătură în fugă.

– Ei bine? Spune-mi părerea dumitale!

– N-ai nevoie de ea. Știi să lucrezi foarte bine.

– Mâine voi pleca. Aproape am terminat.

– Știu.

Tânărul o luă de braț.

– Aș vrea să te văd diseară, Rachel.

Aceasta încercă să se elibereze.

– Mă vei vedea cu siguranță.

Desmond își spori strânsoarea.

– Mi-ar plăcea să-ți spun la revedere...

Brusc, îi dădu drumul.

– Ești o fată simpatică, Rachel. În meseria mea, nu întâlnesc fete asemenea dumitale... Merg din fermă în fermă. N-am timp să-mi fac prietene. Am stat aici doar cincisprezece zile. Poate am fost puțin cam repezit în prima seară? Dar n-am prea mult timp, înțelegi? Aș vrea să-ți fiu prieten. Îmi placi, și am impresia că nu-ți sunt indiferent. Acordă-mi zece minute diseară. Doar zece minute!

Rachel încerca multă compasiune pentru ființele singure.

– De acord, declară după o clipă de gândire. Zece minute.

După ce spăl vasele. Pe la ora opt?

Bărbatul îi zâmbi.

– De acord. Te voi aștepta la colțul hangarului.

Tânăra fată dădu din cap și dispăru.

În timpul zilei, se gândi din nou la întâlnirea pe care i-o smulsese Desmond. Era puțin stânjenită. De-abia îl cunoștea pe acel bărbat și totuși îi promisese o întâlnire. Dar tatăl său o învățase să-și respecte întotdeauna promisiunile.

Așa că, la ora opt, părăsi fără entuziasm casa. Îi spuse Annei că se duce să se plimbe, fără nici o altă precizare. Cu siguranță, Anne s-ar fi arătat foarte curioasă și ar fi pus o mulțime de întrebări.

Merse spre hangar, simțindu-se ușor vinovată și nefericită.

Desmond Alexander o aștepta. Vru s-o ia de mână, dar Rachel și-o retrase în grabă.

– Să ne plimbăm puțin, spuse.

Bărbatul ridică din umeri și o urmă pe un drum trasat între două pajiști.

Rachel începu să vorbească despre tunsul oilor și despre concurs. Desmond de-abia îi răspundea. Curând, tăcerea deveni apăsătoare.

Ajunseră la capătul drumului. Rachel vru să facă stânga-mprejur, dar bărbatul puse mâinile pe barieră, imobilizând-o.

– Haide, Desmond...

Acesta o îmbrățișă. Gura sa puse stăpânire pe a tinerei fete într-un sărut lacom. Aceasta încercă să-l împingă. Fără rezultat. Atunci îi dădu o lovitură de picior, dar sandalele îi erau prea ușoare și păru că nici nu simțise.

În cele din urmă, reuși să întoarcă puțin capul.

– Lasă-mă! Nu vreau...

– Ba da, vrei, scumpete, murmură bărbatul. Doar pentru asta ai venit, nu?

– Ai spus că voiai să-ți iei la revedere!

Cât fusese de naivă și de stupidă!

– La revedere! exclamă Desmond râzând.

O prinse de păr pentru a o obliga să-și întoarcă fața spre el. Se lăsase cu toată greutatea pe ea, împingând-o lângă barieră.

– Mă doare!

N-o asculta. O sărută din nou, cu brutalitate. O făcea să sufere, dar nu-i păsa. Nu se gândea decât la el și la propria sa plăcere. Era doar o femeie la dispoziția lui. Ea sau alta... Pentru el, n-avea importanță.

O forță să deschidă gura. Atunci, cu energia disperării, îl mușcă puternic de buza inferioară.

Desmond îi dădu drumul cu o înjurătură și Rachel începu să alerge cât o țineau picioarele spre casă. Bărbatul porni în urmărirea ei.

Gâfâia, orbită de lacrimi. Se izbi de Jerrry, care sosea din sens invers. Acesta o prinse imediat de umeri.

– Rachel! Ce ți s-a întâmplat?

În acea clipă, îl zări pe Desmond și înțelese mai mult sau mai puțin ce se petrecuse.

Își încleștă maxilarele.

– Nu te neliniști, Jerry, murmură Rachel. Nu-i nimic.

Desmond Alexander continua să înjure.

– De ce te insultă acest bărbat? întrebă Jerry.

– Nu-i nimic, repetă tânăra fată. Te rog, nu te supăra...

– Ești rănită!

Rachel aruncă o privire spre brațul său. O sârmă ghimpată o zgâriase ușor în cursa sa nebună.

– El ți-a făcut rău? exclamă Jerry furios.

– Nu, bineînțeles că nu! A fost... doar un accident. M-am zgâriat fugind...

Jerry strânse pumnii.

– Intră în casă, Rachel.

Se întoarse cu fața spre Desmond. Tânăra fată se agăță de brațul său.

– Jerry, totul este din vina mea! A... vrut să mă sărute. Atâta tot, Jerry!

– Tu voiai să-l săruți?

– Nu, dar...

– Asta am vrut să știu. Intră în casă, repetă.

Desmond rămase nemișcat. Pregătit să se bată, își vârâse degetele mari în curea. Rachel își frângea mâinile. Oare ce putea face? Bărbatul îi aruncă o privire disprețuitoare și se întoarse spre Jerry.

– Este logodnica ta?

Jerry se încordă.

– Da, spuse în cele din urmă.

– Ei bine, logodnica ta nu este decât o mică secătură...

Rachel nu auzise niciodată acest cuvânt. Dar n-avea nevoie de explicații pentru a-i înțelege semnificația.

Jerry se repezi spre el. Începu să plouă cu lovituri înăbușite. Cei doi bărbați se rostogoliră pe jos, gâfâind.

Încremenită locului, Rachel își mușca buzele să nu țipe. Ar fi vrut să fugă. Sau măcar să nu privească. Dar se simțea răspunzătoare de această încăierare.

Adversarii continuau să se lupte; pumnii cădeau din plin.

În sfârșit, Jerry se ridică. Respira greu. Desmond rămase jos...

Inima Rachelei bătea s-i spargă pieptul. Cu greu, Desmond reuși să se ridice în genunchi.

Murmură niște cuvinte de neînțeles.

Jerry se întoarse spre tânăra fată.

– Ți-am spus să intri!

– Este... rănit? întrebă speriată.

Jerry ridică din umeri.

– Nu te îngrijora pentru el. Haide, vino.

O luă de braț și o trase. Rachel privi înapoi. Desmond era acum în picioare. Se poticnea ușor, dar reușea să meargă.

– Este... stupid, bâigui tânăra fată. De ce v-ați bătut?

– La ce te așteptai? exclamă Jerry. Mă credeai în stare să te las insultată?

Se îndreptară spre baie. Rachel aprinse lumina și scoase o exclamație îngrozită la vederea feței lui Jerry, tumefiată, însângerată și plină de noroi. Puse zăvorul. Anne nu trebuia să-și vadă fiul în starea asta!

– Oh, Jerry! exclamă Rachel. Îmi reproșez atât de mult asta! Lasă-mă să te îngrijesc.

Începu să-l curețe cu blândețe. Jerry avea două sau trei vânătăi și câteva zgârieturi. De fapt, nimic grav.

– Îmi pare rău că te-ai bătut cu acel... bărbat, declară Rachel, jenată. Mulțumesc... că m-ai apărat.

– De ce erai afară cu el?

– Am fost o proastă, mărturisi tânăra fată. Voia să-mi spună la revedere. Îmi ceruse să-i acord zece minute. Părea foarte sigur, așa că am acceptat... Am crezut că... voia doar să-mi vorbească.

– Prostuțo! Ți-a făcut vreun rău?

Rachel scutură din cap.

– Nu chiar.

Roși brusc.

– Toate acele cuvinte urâte pe care le-a spus despre mine, nu sunt adevărate! Voia doar să-mi vorbească zece minute. L-am crezut. Nu... n-am crezut că avea o altă idee în cap.

Jerry dădu din cap, apoi zâmbi.

– I-am spus că ești logodnica mea.

– Da.

Tânăra fată nu găsi altceva de spus.

Se îndreptă spre ușă. Jerry i se alătură. O sărută blând pe obraz. Buzele îi erau calde. Mirosea a săpun și a dezinfectant.

Cuprinsă de remușcări și de recunoștință, Rachel își înnodă brațele în jurul gâtului tânărului bărbat. Buzele li se întâlniră. Dar, foarte repede, tânăra fată se eliberă și se duse în camera sa.

A doua zi dimineață, Anne cercetă fața fiului său, dar nu făcu nici un comentariu.

Cei care tunseseră oile plecau. Rachel îi auzi urcând în camioane. Nu-și dorea să-l revadă pe Desmond Alexander și evită să iasă.

Capitolul 5

Sosi Crăciunul. Anne și Rachel pregătiră friptură de miel, cu garnitură de mazăre și cartofi noi. Apoi umplură curcanul. Toate acestea păreau un joc de copii după pregătirile serioase ale meselor pentru cei care tunseseră oile.

Ca și în ceilalți ani, Anne preparase o budincă de Crăciun. Îi reușise de minune.

Era foarte cald. Dar vechea mașină neagră de gătit era de acum stinsă. Nu se mai folosea decât cea electrică și Rachel era încântată.

Ceilalți copii ai familiei Longholm erau căsătoriți și trăiau departe de fermă. Nici unul dintre ei nu putu să vină cu ocazia sărbătorilor, în acel an.

Anne îl invită pe Damon Curtis. Acesta sosi cu brațele încărcate de cadouri.

Bărbații primiră șosete și batiste. Anne fu încântată descoperind un flacon de parfum. Iar Rachel, avea o carte. O culegere de poeme: un exemplar asemănător celui pe care îl răsfoise la Damon. Pe pagina de

gardă se aflau câteva cuvinte: "Pentru Rachel, din partea lui Damon". Și o dată.

Tânăra fată îi mulțumi. Când scriitorul începu să-i vorbească lui Bert, se ghemui într-un colț al canapelei și începu să citească.

Curând, uită unde se afla.

Damon veni și se așeză lângă ea.

– Îți plac aceste poeme? o întrebă.

Rachel ridică o privire visătoare.

– Oh da! exclamă cu sinceritate.

– Aș vrea să le citesc pe ale tale...

Tânăra fată întoarse capul.

– Nu le-am arătat nimănui, niciodată...

– Credeam că suntem prieteni.

– Am mulți prieteni, minți Rachel.

Damon rămase tăcut.

– Da, sunt sigur, spuse în cele din urmă. Prietenia mea nu contează prea mult pentru tine.

Tânăra fată îl privi cu o imensă durere.

– Nu te supăra! îl rugă. Aceste poeme sunt... atât de personale.

– Nu sunt supărat.

Expresia i se îmblânzi ușor.

– Nimic nu te obligă să mi le arăți. Dar îmi pare rău.

Rachel îl privi neliniștită. Acum, Damon îi zâmbi și se simți ușurată.

– Iartă-mă, murmură ea. Mă... voi mai gândi. Poate ți le voi arăta.

– Mulțumesc, spuse scriitorul, serios.

Anne i se adresă și Damon se întoarse spre ea. Nu mai avu ocazia să-i vorbească Rachelei.

***

Câteva zile mai târziu, Rachel se duse să se scalde. Trecând prin fața casei, bătu la ușă. Damon veni să-i deschidă, cu o foaie de hârtie în mână.

– Tocmai fac corectura, îi explică. Este o treabă mai degrabă plictisitoare! Puțin exercițiu mi-ar schimba ideile....

Rachel era deja în apă când i se alătură. După ce se scăldară, se întinseră la soare.

Întinsă pe spate, Rachel privea norii albi care pluteau pe cer. În aerul cald, se ridicau țipetele răgușite ale pescărușilor. Copaci mari, înfloriți, "pohutukawa" se înălțau pe faleză. Florile mari roșii erau ca un incendiu. Curând, vor cădea. Apa va deveni roșie când petalele vor pluti pe suprafața sa. Asta însemna sfârșitul verii.

Rachel luă un carnețel din buzunarul blugilor. Damon părea să doarmă. Se așeză și începu să scrie. Tufișurile cu flori purpurii și murmurul mării o inspirau.

Acum, Damon o privea. Dar Rachel nu observă. Își termină poemul, îl reciti, tăie un cuvânt și-l înlocui cu altul.

Apoi respiră profund și ochii i se pierdură spre mare.

Damon se întoarse pe o parte. Sprijinit într-un cot, o examina cu curiozitate.

Rachel își dădu seama de asta. Brusc, își ascunse carnetul. Scriitorul o prinse de încheietura mâinii. Carnetul căzu pe nisip, dar Damon nu-l citi. N-o scăpa din ochi pe tânăra fată.

– Tocmai ai scris un poem? o întrebă cu amabilitate.

Rachel dădu din cap.

– Pot să-l citesc?

Nu-i dădu drumul din strânsoare.

– De ce ceri permisiunea? îl întrebă cu resentiment. Ești mai puternic decât mine, oricum.

Damon începu să se înfurie și-i dădu drumul imediat.

– Te întreb dacă pot să-l citesc, ți-o cer.

Rachel îi întinse carnetul, fără entuziasm. Bărbatul începu să citească ce tocmai scrisese.

După ce citi, îi aruncă o privire, se așeză și reluă lectura.

O privi din nou. Apoi începu să întoarcă paginile carnețelului.

Fără să vrea, Rachel întinse mâna pentru a-l lua. Dar Damon îl ținea cu fermitate. O privi cu un aer aproape rugător.

Tânăra fată dădu atunci ușor din cap. Se întoarse repede și începu să privească marea și pescărușii, în timp ce el își continua lectura.

Rachelei i se păru interminabil.

În sfârșit, Damon îi întinse carnețulul, fără o vorbă. Tânăra fată îl puse înapoi în buzunar și începu să se îmbrace.

Scriitorul se întinse din nou.

– Nu vrei să știi ce cred despre poemele tale? o întrebă.

Rachel îi aruncă o scurtă privire.

– N-are importanță. Scriu pentru mine.

– Ca toți poeții adevărați. Nu te-ai gândit niciodată să-ți publici textele?

Tânăra fată râse, neîncrezătoare.

– Nu sunt atât de bune!

Scriitorul o privea intens.

– Vrei părerea unui expert?

– A ta?

– Nu, eu nu sunt expert în poezie. Totuși, te consider talentată. Cunosc un editor. Ar putea fi interesat de scrierile tale. Tocmai caută noi talente pentru o culegere de poeme... Aș vrea să-i trimit câteva din textele tale. Chiar dacă nu le publică, își va da o părere. Ce spui?

Rachel ridică ochii spre scriitor. Se gândea. Să-i fie transcrise sentimentele, cele mai intime gânduri, cele mai tainice, pe care le scrisese pentru ea și numai pentru ea. Nu voia ca un străin să citească acele pagini.

– Nu! exclamă cu vehemență.

Își îmblânzi brusc vocea. Damon se arătase amabil și înțelegător. Voise s-o ajute.

– Nu, repetă. Mulțumesc, Damon. Prefer să păstrez poemele doar pentru mine. Acum, mă voi întoarce acasă.

Făcu stânga-mprejur. Dar bărbatul se ridică și o luă de braț.

– Rachel...

Ochii li se întâlniră.

– Da? murmură cu reticență tânăra fată.

– Nu refuza fără să te mai gândești.

– Nu înțelegi!

– Explică-mi...

Rachel își mușcă buzele și întoarse capul.

– Dacă mi-ar fi publicate poemele, aș avea impresia că-mi dezvălui sufletul unor necunoscuți.

Îl privi cu atenție.

– Ar fi.... ca și cum m-aș dezbrăca în public.

– Da, cred că înțeleg, spuse cu un zâmbet Damon.

Romancierii nu se expun în acest mod. Pentru un poet este altceva, sunt de acord.

Încă o ținea de braț. Încet, mâna îi urcă până la umărul tinerei fete. Suiră împreună cărarea.

Ajunși sus, Damon se opri.

– Ai citit evanghelia, Rachel?

– Da.

– Îți amintești parabola despre talanți?

– Da un bărbat dăduse bani – talanți – servitorilor. Unul dintre ei a îngropat acei bani și ceilalți i-a făcut să aducă venit. Cel care-și ascunsese banii greșise...

– Da. Nu este bine să îngropi talanții. Trebuie să-i folosești. Trebuie să-i faci și pe alții să profite de ei.

Rachel își umezi buzele.

– Interpretezi această parabolă în favoarea ta!

– După părerea mea, oricine are talent, greșește dacă îl păstrează în mod egoist. Tu ai ceva de adus lumii, Rachel.

Tânăra fată scutură din cap.

– Lumea n-are nevoie de mine!

– De unde știi? Datorită poemelor tale, vei putea face mult bine... Să-i încurajezi pe nefericiți, să-i faci să înțeleagă sensul fericirii.

Rachel se încruntă.

– Poemele mele vor avea această putere? îl întrebă, neîncrezătoare.

– M-au alinat, o asigură scriitorul.

Tânăra fată scoase o exclamație uluită. În același timp, se întrebă de ce avea Damon nevoie să fie alinat. Îi vorbise despre moartea părinților săi... Oare asta era?

– Rachel...

Luă cu blândețe în mâini fața tinerei fete.

– Ai încredere în mine!

Fără să ezite, aceasta scoase carnețelul din buzunar și-l întinse scriitorului. Bărbatul îl luă și-i zâmbi.

– Îți voi aduce altele, mâine, promise brusc Rachel.

Făcu stânga-mprejur, cuprinsă subit de timiditate. Tocmai îi dăduse lui Damon o parte din ea însăși. Scriitorul o luă de umeri și o obligă să se întoarcă spre el cu fața. Apoi se aplecă și o sărută ușor pe frunte.

– Mulțumesc, iubito...

Ajungând la fermă, Rachel se gândi. Damon îi spusese "iubito"... Oh! Probabil numise astfel o mulțime de fete! Trăia într-o lume superficială, în care nu se dădea importanță acestor cuvinte.

A doua zi, îi aduse toate caietele. Plecă imediat, pretextând că era așteptată la fermă.

În timpul zilelor următoare, se simți împărțită între tulburare și speranță. Uneori, dorea să alerge până la căsuță pentru a-l întreba pe Damon ce credea despre poemele sale. Cinci minute după aceea, și-l imagina pe scriitor analizându-i amănunțit paginile naive, zâmbind, și-i era rușine.

Îndemnată de curiozitate, o luă în sfârșit pe drumul spre plajă. Pretinse că venise să se scalde și nu îndrăzni să-i spună lui Damon că ardea de nerăbdare să-i cunoască părerea.

Scriitorul o invită să bea un pahar de oranjadă.

– Am dactilografiat mai multe dintre poemele tale, îi declară. Le-am trimis unui editor.

În fața aerului său speriat, bărbatul declară cu o anumită iritare:

– Nu fi atât de nervoasă! Poate poemele nu-i vor plăcea. Atunci, vei putea să te retragi din nou în cochilia ta!

Surprinsă de tonul tăios al lui Damon, tânăra fată spuse:

– Nu este singurul editor din lume, nu-i așa?

Damon izbucni în râs.

– Nu ești așa de indiferentă la glorie și avere!

– Nu știu. Dar mă întreb dacă este posibil să trăiești din scris...

– Scriind poeme? Cu siguranță nu. Este posibil să ajungi la o anumită reputație. Ți-ar plăcea?

– Nu știu... Nu... este chiar important. Dar îmi voi vedea, mi se pare, numele tipărit cu o anumită satisfacție.

Damon îi zâmbi și tânăra fată îi răspunse la zâmbet. Faptul că amândoi scriau, părea să-i apropie.

***

Rachel își făcu obiceiul să-l întâlnească pe Damon o dată la două zile.

Se făcuse extrem de cald și se duceau să se scalde. Când marea era la reflux, se plimbau pe stânci. Rachel cunoștea numele celor mai multe dintre scoici. Îl învăța și pe Damon. Acesta, ca un adevărat orășean, nu știa multe lucruri despre mare.

O trata pe tânăra fată cu o indulgență prietenoasă și amuzată. Ca și când ar fi fost sora sa mai mică. Rezerva Rachelei dispărea treptat. Se simțea tot mai în largul ei lângă scriitor.

Totuși, de câteva ori surprinsese o licărire ciudată în ochii cenușii ai lui Damon. Atunci, întorsese jenată capul. Și când, stânjenită îndrăznise să-l privească din nou, licărirea dispăruse.

Într-o după-amiază, se aflau pe stânci, foarte aproape de bătrânii copaci cu flori roșii. "Pohutukawa". Rachel se prinse cu mâna de o ramură pentru a se urca pe o stâncă. O ploaie de petale îi căzu pe umeri și-i alunecă până la picioare.

Râse cristalin.

Damon se afla la câțiva pași. Se apropie. În privire i se citea o caldă admirație și ea rămase nemișcată.

Acum, Damon era foarte aproape. Puse mâna pe umerii tinerei fete.

– Ei bine? o întrebă.

– Ei bine... ce?

Damon îi zâmbi contemplând-o. Ochii i se opriră pe șort, pe tricoul prea scurt, apoi pe gura întredeschisă. În sfârșit, o privi pe tânăra fată drept în față cu o expresie amuzată, neliniștită și calculată în același timp.

– Mă întreb ce vrei, mica mea vrăjitoare...

– Nu-mi mai spune astfel!

– De ce nu? Oare nu ești o vrăjitoare? Nu-ți place să-mi faci farmece?

Tânăra fată scutură din cap, fără să găsească vorbele pentru a-i răspunde. Se simțea ofensată.

Încet, cu vârful degetului arătător, Damon desenă conturul buzelor Rachelei. Părea gânditor.

– Nu fi tristă, mica mea sirenă...

Îi mângâie părul.

– Am dorit să te sărut. Totuși, ezit. Deoarece, după aceea, nimic nu va mai fi la fel. Nu sunt bărbatul care se potrivește experienței tale de adolescentă.

Rachel se încordă auzindu-l vorbind astfel. Era crud.

– Nu țin să te fac să capeți experiență, declară cu gravitate.

Se dădu înapoi.

– Imaginația ta de romancier te face să spui orice! adăugă Rachel.

– Crezi? Poate ai dreptate...

Îi vorbea cu un aer amuzat, ca unei fetițe. Brusc, tânăra fată dori să strige și să-l pălmuiască. Dar nu trebuia să lase să iasă la suprafață spontanietatea de copilă.

În restul după-amiezii, se strădui să se comporte cu o demnitate de adult. Dar Damon nu păru să-și dea seama. Redevenise fratele mai mare, îngăduitor.

Se întoarse la fermă, enervată și frustrată în același timp. Când Jerry îi propuse să-l însoțească pe o pășune pentru a controla o împrejmuire, acceptă imediat.

Pe drum, o luă de mână. Rachel îl lăsă. La întoarcere, o conduse sub un copac și o sărută. Îi răspunse la sărut.

Era prima dată când nu rămăsese pasivă în brațele sale. Evident, Jerry fu încântat. O luă de talie, pentru a ajunge la fermă. O lăsă doar când îl văzu pe tatăl său în ușa casei.

***

Vara se încheia. Zile întregi ploua. Furtunile întunecau cerul. Vijeliile vuiau peste coline. Florile de "pohutukawa" se ofiliseră.

Editorul apreciase poemele Rachelei. Ceruse altele. Rachel îl lăsă pe Damon să expedieze toate caietele. Aștepta cu nerăbdare verdictul.

Damon o sfătuise chiar să trimită unele la o revistă literară care putea să le publice și să-i expedieze un cec, "un cec mic", precizase Damon.

Gândul de a-și vedea numele tipărit, o speria puțin. În același timp, asta o stimula.

Într-o după-amiază, se duse la plajă. Locul îi părea ostil. Marea era cenușie. O aversă răpăia.

La ușa casei, Rachel ezită. Damon lucra. Era pe punctul de a face cale-ntoarsă, când el veni să-i deschidă.

Tânăra fată purta o rochie de vară, sandale și o vestă din bumbac, pe care o aruncă pe canapea. Părul îi era ud. Își șterse fruntea cu un gest nervos și se așeză.

– Ce se întâmplă? o întrebă Damon.

Întrebarea n-o surprinse. Damon o cunoștea atât de bine... Se temea de plecarea sa; numai el știa s-o înțeleagă.

– Trebuia să ies din casă.

– Există un motiv?

– Nu. Trebuia să plec. Atâta tot! exclamă cu o vehemență care o miră și pe ea însăși.

Damon se duse la fereastră și privi marea.

– Oare este atât de greu? o întrebă.

– Hm... nu. Nu chiar.

– Te-ai certat cu cineva?

– Nu. Dar... Oh, nu știu ce mi se întâmplă!

Damon se întoarse spre ea. Părea în același timp ironic și sigur de sine.

– Știu ce ți se întâmplă. Se joacă furtuna cu nervii tăi de adolescentă.

– Nu încetezi să-mi vorbești despre vârsta mea! Am optsprezece ani. Nu mai sunt o adolescentă. Imaginează-ți că am drept de vot!

– Îți dorești să te certi cu cineva!

Rachel încercă să se calmeze.

Va fi în stare s-o ajute? Nu-l știa decât pe el către care se putea îndrepta să ceară un sfat.

– Îți pot pune o întrebare?

– Pune-o totuși.

– Ce știi despre.... dragoste?

Damon miji ochii. Zâmbi ușor.

– Am o oarecare experiență... De ce mă întrebi?

– Hm... Jerry...

– Jerry... repetă scriitorul gânditor. Oare ești îndrăgostită de Jerry?

– Tocmai, nu știu. Uneori mi se pare că da. Îmi "face curte", cum se spunea odinioară. Unchiul Bert și mătușa Anne par să ne încurajeze. Dacă am fi îndrăgostiți unul de celălalt, n-ar fi cu adevărat o problemă, dar...

– Dar începi să te simți prinsă în capcană.

Rachel îl privi. Oh, cât de bine o cunoștea!

– Înainte de a mă căsători, continuă tânăra fată, mi-ar plăcea să văd ce se întâmplă în alte părți. Am trăit întotdeauna la fermă, de fapt. N-am călătorit niciodată. Aș putea merge la universitate. Sau poate să lucrez. Totuși, mătușa Anne consideră că locul femeii este acasă. Tata n-ar fi fost de aceeași părere...

– În zilele noastre, femeile se pot ocupa de căminul lor și să lucreze. Cele două lucruri se pot împăca.

– Nu știu ce să fac, declară Rachel. Nici o meserie nu mă atrage în mod special. Poate ar trebui pur și simplu să mă căsătoresc...

– Căpătuiește-te și gata!

Rachel zâmbi, nesigură.

– Modul în care o spui... este puțin încurajator!

– Ideea că trebuie să te căsătorești te deprimă?

– Nu. Va trebui să mă căsătoresc într-o zi. Ca toată lumea.

– Dar poate nu imediat?

– Jerry este mai mare decât mine. Nu va vrea să aștepte prea mult.

– Bineînțeles...

Vocea lui Damon era ironică. Rachel îi aruncă rapid o privire. Chipul scriitorului rămânea impasibil.

– Dorești să fii virgină la căsătorie? exclamă el.

Rachel se îmbujoră, dar se strădui să vorbească liniștit.

– N-are nimic de-a face cu asta.

– Nu fi proastă! Presupun că Jerry te-a sărutat deja. Este singurul care te-a sărutat?

– Nu... Și tu.

– Draga mea micuță, n-a fost vorba de un sărut adevărat. Ai multe de învățat!

– Poate nu doresc să învăț.... M-au sărutat și alți bărbați. A fost oribil. Cu Jerry este altfel.

– Câți alți bărbați?

– Doi. Unul era beat. Nu se pune la socoteală?

– Nu chiar. Dacă înțeleg bine, nu prea ai elemente de comparație?

Rachel îl privi cu un aer neputincios. Atunci, Damon se apropie de ea și-i luă mâna cu o anumită brutalitate. O obligă să se ridice.

– Proastă mică! îi strigă. Te crezi îndrăgostită de Jerry pur și simplu pentru că-ți trezește instinctul sexual! N-ai nimic în comun cu el, în afara faptului că sunteți amândoi tineri și locuiți în aceeași casă. Jerry știe ce ai în minte? În suflet? Îl preocupă asta?

Îi strânse umerii cu duritate.

– Jerry se interesează de mine! protestă Rachel. Nu este vorba doar de... atracție fizică!

– Te poți gândi să-ți petreci toată viața cu el? Să nu-ți fie rușine de instinctele tale, Rachel. Sexualitatea poate exista fără să se pună problema dragostei. Ce-ți trebuie, este un punct de comparație!

Tânăra fată se simți brusc speriată.

Damon se aplecă. Îi atinse buzele cu gura sa caldă. Apoi o atrase spre el. Îi mângâie ușor ceafa.

– Fii calmă, murmură scriitorul. Nu te împotrivi...

Sărutul îi deveni mai hotărât. O îmbrățișă. Gura îi era senzuală. Rachel avu impresia că se adâncește într-o lume de senzații necunoscute. Când Damon înălță capul, se agăță de el cu un aer rugător.

– Lasă-mă să te sărut, draga mea...

Tânăra fată se supuse. Scriitorul se aplecă din nou. Instinctiv, Rachel răspunse cu pasiune sărutului său. Atunci, o conduse spre canapea și se întinseră unul lângă celălalt. O sărută iar, îndelung, în timp ce-i mângâia sânii cu infinită blândețe. Rachel tremura de dorință.

Apoi, Damon se ridică ușor și-i șopti ceva la ureche. Tânăra fată nu înțelese imediat semnificația acelor cuvinte. Îi trebui un anumit timp înainte ca acele vorbe să-i pătrundă în minte.

– Acum pe cine iubești, mică vrăjitoare?

Un punct de comparație, îi spusese puțin mai devreme! Tocmai îi dovedise că Jerry nu era singurul care-i trezea instinctele!

Se încordă și se smulse din îmbrățișare. Respirația îi era sacadată. Nu-ndrăznea să-l privească în față.

Oh, reușise, se gândi Rachel. Jerry n-o făcuse niciodată să încerce o asemenea emoție. Dar va putea? Se îndoia.

Capitolul 6

– Privește-mă! făcu Damon.

Tânăra fată nu se mișcă. Bărbatul îi ridică bărbia cu o mână și o privi cu ranchiună.

– Nu lua aerul ăsta îndurerat, Rachel! exclamă cu ironie. Ar trebui să-mi mulțumești.

– De ce?

– Pentru lecție. O lecție de dragoste.

– De dragoste? repetă Rachel cu dispreț. Folosești cuvântul care se potrivește!

Damon strânse buzele și-i dădu brusc drumul. Pe Rachel o cuprinse mânia.

– A fost o lecție de... dezmăț! Sexualitatea poate să existe fără dragoste, ai spus? Ei bine, mulțumesc. Datorită demonstrației tale, mă simt murdărită, înjosită!

– Nu trebuie să-ți fie rușine. Ți-am mai spus. Este normal...

– Mă simt murdărită și înjosită, repetă Rachel. Nu din vina mea.

– Oh, Dumnezeule! exclamă Damon. Cât de prost am fost! Să sărut o copilă... Ar fi trebuit să mă gândesc...

– Nu sunt o copilă! strigă Rachel. Nu încetezi să-mi vorbești de vârsta mea. Știu de ce. Și o știi și tu!

– Exact. Începi să înțelegi anumite lucruri. Oare te vei maturiza, într-o zi?

– Vreau să mă maturizez fără ajutorul tău! exclamă tânăra fată, scoasă din sărite.

Avea impresia că alergase mult timp. Trupul îi era încordat. Era foarte conștientă de apropierea lui Damon.

Strânse pumnul.

– Să nu mă lovești, Rachel! S-ar putea să-ți înapoiez loviturile!

Era capabil. Ochii îi erau duri, crunți. Fața, furioasă.

– Mă voi întoarce acasă... spuse tânăra fată cu o voce tremurătoare.

– Te rog.

Cu un gest din cap, îi arătă ușa. Rachel strânse din dinți trecând pe lângă el. Picioarele de-abia o țineau.

– Ți-ai uitat vesta.

Tânăra fată era deja la ușă. I se alătură și-i puse haina pe umeri. Luă cele două margini ale gulerului și le strânse în jurul gâtului Rachelei. Aceasta îi simțea degetele prin stofa ușoară. Ar fi vrut să se prăbușească la pieptul său și să plângă.

– Mulțumesc, murmură.

Își înghiți lacrimile. Va fi curajoasă, chiar dacă asta îi va cere eforturi supraomenești.

Ieși. Ploua. Nu privi în urmă. Merse mult timp înainte de a se lăsa pradă plânsului.

Într-o zi, Damon îi spusese că dacă o săruta, nimic nu va mai fi la fel.

Avusese dreptate.

Totuși, totul ar fi fost altfel dacă ar fi simțit puțină dragoste pentru ea. Ori, o strânsese în brațe fără nici cea mai mică tandrețe. Voise să marcheze un punct. Nimic mai mult...

Întrebarea sa ironică îi revenea neîncetat în minte: "Pe cine iubești acum, mică vrăjitoare?"

Plouă toată noaptea. Jgheaburile se revărsau. Plouă și a doua zi. Anne și Rachel rămaseră în casă. Ieșiră doar pentru a se ocupa de păsările din curte.

Bărbații își petrecură ziua afară. Râurile se transformaseră în torente, băltoacele în mlaștini. Oile tinere se aventuraseră acolo. Trebuiau scoase.

Se întoarseră seara, complet uzi. Casa era întunecată și tristă. Se potrivea cu dispoziția Rachelei.

Ploaia încetă a treia zi. Atmosfera era umedă. Tractorul rămase în pană. Bert își trimise fiul în oraș pentru a cumpăra o piesă mecanică ce trebuia înlocuită.

– Vrei să vii cu mine, Rachel? îi propuse Jerry.

Anne remarcase melancolia tinerei fete și o încurajă.

– Asta îți va schimba gândurile.

Rachel nu se lăsă rugată. Alergă în cameră, îmbrăcă o fustă de blugi și o bluză ușoară. Puțin după aceea, urcă pe bancheta camionului, alături de Jerry.

Anne îi dădu o listă de cumpărături de făcut. Va merge prin magazine, în timp ce Jerry se va duce la atelier.

Șoseaua era udă.

Pe alocuri, era acoperită cu noroi și pietre. Aveau de evitat băltoace mari. Jerry conducea cu prudență.

Rachel privea cu un aer absent tufișurile, ramurile joase ale copacilor care, uneori, se scurgeau pe acoperișul camionului.

Petrecură mai mult de o oră în oraș. Porniră pe drumul spre fermă după ce cumpăraseră sandvișuri pe care le mâncară în timpul drumului.

Jerry fluiera. Din când în când, se întorcea spre ea și-i zâmbea. Rachel îi răspundea la zâmbet. Era drăguț. Îi plăcea mult. Dacă era tristă, nu era vina lui Jerry.

Poate tânărul bărbat nu știa ce avea în minte și în suflet. Dar nici nu era vina sa. Jerry era un om simplu. Va fi un soț bun dacă totuși soția sa va avea un caracter statornic și se va ocupa cum trebuie de casă. Era în stare să-i ofere soției o viață liniștită și onorabilă.

Toate acestea nu erau deloc asionante. Dar Rachel nu voia să-l supere pe Jerry. Se bătuse cu Desmond Alexander pentru că mândria sa masculină fusese insultată. Ghicise asta cu ușurință. Se bătuse pentru... logodnica sa, spusese.

Rachel greșise că-l lăsase să vorbească astfel în fața lui Desmond. Dar dacă ar fi discutat cu el în acel moment, n-ar fi folosit la nimic, ci ar fi turnat gaz peste foc. Cei doi bărbați ar fi luptat și mai violent, aproape primitiv. Iar ea ar fi fost răsplata pentru învingător.

Imediat după aceea, ar fi trebuit să pună lucrurile la punct cu Jerry. Dar nu se gândise la asta. Și apoi, Bert și Anne începuseră cu subînțelesurile. Pentru ei, Rachel era viitoarea noră.

Când tânăra fată înțelesese asta, se simțise încurcată. Neștiind ce să facă, se dusese să se destăinuie lui Damon.

Acesta se comportase într-o manieră incalificabilă. Fără s-o ajute cu adevărat. Pretinsese că Jerry și cu ea n-aveau nimic în comun. Avea dreptate.

Totuși, amabilitatea tandră a lui Jerry îi părea mai puțin de temut decât experiența lui Damon!

Jerry lăsă camionul în fața garajului. Rachel adună pachetele și se îndreptă spre ușa de la bucătărie. Când vru să închidă din nou ușa, rămase nemișcată, cu ochii ațintiți asupra celor două chei care sunau vesele, lovindu-se una de alta.

Inima începu să-i bată dureros. Cheile stătuseră întotdeauna atârnate în acel cârlig. Dar ultimele dispăruseră, deoarece Bert le înmânase lui Damon, chiriașul său.

În câteva clipe, Rachel ghici ce se întâmplase.

Anne o întâmpină cu un zâmbet și spuse simplu:

– Ah, iată-te deja! Unchiul tău va fi mulțumit: are nevoie de tractor.

Rachel o ajută să desfacă pachetele și să aranjeze cumpărăturile. Execută mișcările în mod reflex, ca în transă.

Brusc, Anne spuse firesc:

– Ah, domnul Curtis a plecat. A venit să înapoieze cheile în timpul absenței voastre. M-a însărcinat să-ți spun la revedere, precum și lui Jerry. I-a părut rău că nu te-a văzut.

Nici un mesaj mai personal. Pur și simplu "la revedere". Pentru ea, ca și pentru Jerry.

Ce cruzime! Era oare conștient de asta? Probabil că nu. Pentru el, Rachel nu fusese decât o relație de vacanță.

N-avea nici o idee de ce-i dăduse. Prietena scriitorului reprezenta atât de mult pentru ea!

– Nu l-am întâlnit pe șosea, declară.

– A plecat puțin după voi. Probabil a traversat orașul în timp ce făceați cumpărături.

– Cu siguranță. Nu... credeam că va pleca acum.

Nu-i spusese nimic. Totuși, știa, romanul era aproape terminat.

– Iată-l pe drumul spre Auckland, declară Anne.

Începu să râdă.

– Probabil s-a săturat să trăiască singur!

Rachel zâmbi forțat. Câteva luni mai înainte, îi disprețuia pe orășeni. Acum, disprețul acela i se părea practic ridicol. Și ea își dorea să meargă la oraș.

Se duse în camera sa și se opri în fața scoicii pe care i-o oferise Damon de ziua ei.

Și-o lipi de ureche și ascultă zgomotul mării...

De câte ori rămăsese întinsă pe plajă alături de Damon, în timp ce valurile se aruncau neobosite pe nisip?

Își aminti țipetele stridente ale pescărușilor, zborul cormoranilor, florile roșii de "pohutukawa".

O copleși un sentiment de nostalgie.

Și poemele sale? Oare unde erau?

Încremeni locului. Brusc, ieși din cameră în fugă și puse mâna pe cheile casei.

– Unde te duci? întrebă Anne.

– Acolo.

Se repezi afară fără să aibă timp să asculte obiecțiile mătușii.

De-a lungul drumului, alergă. Ajunse la casă gâfâind și cu un junghi. Introduse repede cheia în broască și împinse ușa.

Mașina de scris dispăruse. Totul era curat, perfect aranjat. Rachel deschise în grabă sertarele dulapurilor.

Erau goale. Damon plecase cu poemele sale!

Oare ce va face?

Ultima dată când se văzuseră, se certaseră. Și apoi, Damon plecase de azi pe mâine, fără s-o anunțe. Se repezi spre pubelă. Dar era goală și ea.

Puțin liniștită, se întoarse în camera de zi și se așeză pe canapea.

Damon îi va da probabil poemele prietenului său editor. Oare nu-i promisese asta?

Editorul i le va înapoia. Sau i le va trimite însuși Damon.

Doar dacă nu uita caietele în fundul unui sertar? Poate nu se va mai gândi niciodată la ele. Cum nu se va mai gândi nici la ea... La "mica vrăjitoare" pe care o sărutase o dată sau de două ori, mai mult din joacă decât din pasiune... "Mica vrăjitoare" care înotase alături de el... "Adolescenta" înzestrată cu o urmă de talent.

Desigur, o încurajase să lucreze. Dar asta nu însemna mare lucru. Se dusese să-și regăsească prietenii instruiți și strălucițti. Rachel i se păruse de departe foarte naivă și foarte copilăroasă...

Poate editorul nu îndrăznise să spună cât de nereușite găsise poemele sale.

Înainte de a pleca, Damon ar fi putut totuși să-i lase un mesaj!

Se revăzu în brațele sale, pe aceeași canapea. "Pe cine iubești acum?" o întrebase sarcastic.

O cuprinse mânia. Bătea furioasă cu degetele în perne.

– Te detest, Damon Curtis! suspină. Te detest!

Treptat se calmă. Rațiunea îi comandă să-l uite pe Damon și să încerce să-l iubească pe Jerry.

În timpul zilelor care urmară, acceptă sărutările tânărului bărbat. Le răspundea cu căldură și prietenie. Dar fără pasiune.

Viața continua, în aparență calmă.

Într-o dimineață, Rachel primi o scrisoare. Revista literară căreia îi trimisese niște poeme, le va publica.

Câteva săptămâni mai târziu, primi un exemplar al revistei. O bucată de hârtie albă marca una din pagini. Deschise și-și descoperi poemele.

Pe hârtia albă erau mâzgălite în grabă două cuvinte: "Felicitări. Damon".

– Ce este asta? întrebă Anne.

Roșind, Rachel îi întinse revista. Păstrase hârtiuța în căușul palmei.

– Mi-au.... fost publicate poemele, bâigui tânăra fată.

Simțise o oarecare uimire văzându-și numele tipărit. Această uimire dispăru rapid.

– Adevărat, draga mea? se miră Anne.

Citi numele tinerei fete în josul paginii și-i întinse revista.

– Asta este foarte bine. Le voi citi când voi avea timp.

Puțin mai târziu, Anne parcurse poemele. Le vorbi despre asta soțului său și lui Jerry:

– Sunt foarte drăguțe, o asigură.

Comentariul o întristă pe Rachel. Familia Longholm părea destul de impresionată, dar mai ales surprinsă. Bert o felicită ridicând din umeri.

– N-am auzit vorbindu-se niciodată de această revistă, mormăi.

Jerry citi versurile tinerei fete cu un aer stânjenit. Un bărbat nu citea poeme, gândea probabil.

– Ai primit bani? o întrebă.

– Nu încă. Oricum, nu va fi mare lucru.

– Ah, bun! făcu Jerry ușurat.

Oare de ce părea mulțumit? se întrebă Rachel. Pentru că va fi plătită, sau pentru că primea bani puțini?

Când fu singură în camera sa, citi și reciti bilețelul lui Damon.

Oare n-o uitase complet?

Fusese drăguț că se gândise să-i expedieze revista. Privi semnătura scrisă în grabă "Damon"... O cuprinse tristețea. Își mușcă buza, stăpânindu-și un suspin. Apoi mototoli hârtia și o aruncă.

***

Rachel scrisese două poeme noi. Le trimise unei alte reviste, a cărei adresă i-o dăduse Damon. Îi fură înapoiate cu poșta, cu o scrisoare de refuz.

Le reciti cu atenție. Erau puerile, stângace, hotărî. Le aruncă la gunoi.

Când încercă să scrie din nou, nu-i mai reveniră cuvintele. Încercă de mai multe ori. Fără rezultat.

Descurajată, decise să abandoneze poezia. Oricum, era un mijloc copilăresc de a-și pierde timpul liber, decretă. Doar o întâmplare făcuse să-i fie publicate câteva poeme.

Timpul se răcise. Un vânt glacial venea dinspre mare.

Într-o dimineață, Anne îi întinse tinerei fete un plic lung alb.

– Pentru tine...

Editorul căruia Damon îi dăduse poemele sale, îi scrisese. Dorea să publice unul. Pe de altă parte, voia să adune cea mai mare parte dintre ele într-o culegere.

Era absurd. Rachel cu greu putea crede ce citea. Oare de ce nu-i spusese Damon nimic? Cu siguranță, știa asta!

Poate-i va da acum vreun semn? Așteptă, plină de speranță. Dar Damon n-o făcu.

Rachel îi scrise lui Carl Watkins, editorul, refuzându-i politicos oferta.

***

În lunile aprilie și mai a fost foarte frig. Vacile fuseseră aduse la fermă și viteii despărțiți de mama lor. Veniseră camioane să caute animale de vânzare. Apoi, animalele fuseseră lăsate din nou pe pășuni.

Sptămâni întregi, ploaia nu încetă să cadă. Când se opri, în sfârșit, la fermă erau multe de făcut. Ajutorul Rachelei fu binevenit.

În acea zi, tânăra condusese tractorul, în timp ce Jerry distribuise furajele.

Apoi se întoarse la fermă, își scoase cizmele de cauciuc și-și trecu mâna prin părul în dezordine.

În curte staționa o mașină. De aceeași marcă și tot roșie, ca a lui Damon.

Oare cine era acolo?

Rachel împinse ușa bucătăriei.

Anne și vizitatorul său își beau ceaiul. Rachel se opri. Privirea sa întâlni ochii cenușii ai lui Damon...

– Bună ziua, Rachel.

Vocea îi era indiferentă. Totuși tânăra fată simți o mânie ascunsă. Oare de ce era supărat?

– Bună ziua... răspunse cu o voce nesigură.

– Domnul Curtis te aștepta, declară Anne, privind-o cu curiozitate.

Rachel se așeză și-și turnă o ceașcă de ceai. Câteva clipe mai târziu, sosiră Jerry și Bert.

– Eram în zonă, explică Damon. Am venit să vă spun bună ziua...

Era târziu deja. Probabil va rămâne peste noapte.

Rachel se simți renăscând. Damon avea un efect ciudat asupra ei. Uneori i se părea că era un instrument muzical între degetele sale. Când Damon lipsea, rămânea tăcută. Ca moartă.

Bărbații își băură ceaiul și se ridicară. Se întoarseră la muncă.

– Pot să vă ajut? le propuse Damon.

Jerry îi aruncă o privire ironică.

Damon purta costum de oraș și cravată de mătase.

Bert îi mulțumi politicos oaspetelui și-i acceptă oferta. Îi împrumută niște haine.

Damon se întoarse la fermă puțin mai târziu. Îl ajutase pe Bert să repare o împrejmuire. Părul îi era ciufulit de vânt. O zgârietură lungă îi brăzda mâna. Dar părea încântat.

Părea să se înțeleagă perfect cu Bert. Cât despre Jerry, acesta rămase tăcut.

După cină, se adunară în camera de zi. Rachel se duse să se așeze lângă Jerry, care se ridică imediat pentru a deschide televizorul. Damon îi aruncă o privire pătrunzătoare, dar tânăra fată îl ignoră.

Atunci se ridică și, adresându-se lui Bert, îl întrebă:

– Pot să fac câțiva pași afară cu Rachel?

Bert păru surprins.

– Desigur.

Anne îl privi pe Damon. Apoi pe Rachel. În sfârșit, spuse:

– Este frig, Rachel. Îmbracă-te.

Damon o ajută pe tânăra fată să-și pună mantoul. Îi zâmbi. Totuși, ochii îi rămaseră reci, preocupați.

Brusc, Jerry declară cu hotărâre:

– Vă însoțesc!

Damon își aținti privirea asupra sa.

– Îmi pare rău, Jerry. Doresc să-i vorbesc Rachelei. Numai ei.

– Și de ce? replică celălalt violent.

– Avem de discutat. Dacă Rachel va vrea să te pună la curent, îți va povesti după aceea...

Bert se încruntă.

– Jerry...

Acesta strânse pumnii.

– Rachel este logodnica mea.

– Adevărat? murmură Damon.

Se întoarse spre Rachel. Tânăra fată era foarte îmbujorată.

– V-ați logodit? o întrebă.

– Nu oficial, declară Jerry. Dar nu vom întârzia s-o facem. Rachel se va căsători cu mine.

Își aținti asupra tinerei fete o privire rugătoare. Trebuia să răspundă "da"... Acum, pentru el era o problemă de onoare.

Rachel deschise gura.

– Nu, se auzi răspunzând. Nu, Jerry. Îmi... pare rău.

Bărbatul roși puternic. Încercă să vorbească, dar cuvintele îi muriră pe buze.

Rachel făcu un pas spre el. Dar Damon o prinse de braț și o duse spre ușă.

– Vino, Rachel.

Îl urmă, dezamăgită. Jerry nu merita să fie umilit în asemenea măsură, se gândi. Chiar dacă o căutase. Totuși, ea îi acceptase săruturile și-l lăsase să creadă că se va căsători cu el într-o zi.

Și brusc, îl respinsese în public.

Damon avusese dreptate s-o scoată afară.

Lui Jerry nu-i trebuia simpatia și mila sa. Mai ales de față de martori.

Merseră în direcția mării.

Damon rămase tăcut. Rachel lupta cu lacrimile.

Ajunseră în vârful colinei. Valurile se spărgeau cu zgomot de stânci.

Damon se întoarse spre ea. Îi văzu lacrimile strălucind în întuneric.

– Plângi pentru Jerry?

Rachel dădu din cap.

– Am fost prea crudă.

– Da.

Se întoarse. Tânăra fată începu să plângă fără să se mai stăpânească. Lacrimile îi curgeau pe obraji. Le șterse cu mâna.

Damon privea marea.

– I-ai spus lui Jerry că-l vei lua de bărbat?

– Nu.

Damon își plecă privirea asupra tinerei fete.

– Atunci, de ce are această idee în cap?

Rachel bâigui:

– Pentru că... l-am lăsat s-o creadă...

– Nu voiai să te căsătorești cu el, dar i-ai acceptat atențiile.

– Da, protestă Rachel, mă gândisem să-l iau de soț. Și brusc, am înțeles că o asemenea căsătorie era imposibilă.

– Înțeleg... Lecția mea n-a folosit la nimic! Pot să știu de ce ți-ai schimbat părerea de la o clipă la alta?

– Nu știu, murmură Rachel.

Bărbatul făcu câțiva pași, îndepărtându-se. Vântul i se juca în părul negru.

Se întoarse în sfârșit spre ea și o întrebă brusc:

– De ce l-ai trimis la plimbare pe Watkins?

Rachel tresări.

– Cum asta?

– Ți-a propus să-ți publice poemele. Ai refuzat. Oare nu-ți amintești?

– Ba da, firește. Dar... nu l-am trimis la plimbare.

– Să nu te joci cu vorbele. I-ai permis să publice doar unul din poeme în culegerea pe care o pregătește acum. Nu vrei să auzi vorbindu-se despre o carte consacrată operei tale. De ce?

Se făcea tot mai întuneric. Rachel de-abia îl vedea pe Damon. Totuși, i se părea că o privea amenințător...

Făcu stânga-mprejur și începu să meargă spre casă.

– Nu vreau să-mi văd poemele tipărite, declară. De ce te privește asta?

Damon o prinse cu brutalitate de umeri.

– Imaginează-ți că mi-am dat multă osteneală! Mai întâi, pentru a alege cele mai bune versuri. Apoi, pentru a pune să fie dactilografiate. Și în sfârșit, pentru a-l convinge pe Carl Watkins să le citească și să le editeze! Și acum, dai înapoi! Am venit aici pentru a afla de ce.

– Nu... știu, bâigui Rachel. Nu credeam că ai să pui asta atât de mult la inimă.

– Dumnezeule! exclamă Damon, ridicând ochii spre cer.

– Ascultă! protestă Rachel, nu mi-ai spus niciodată nimic! Niciodată! Am fost convinsă că ai uitat acele poeme. Ai fi putut să-mi scrii, să mă anunți!

O copleși dezamăgirea. Damon îi scruta fața în întuneric. Își înghiți lacrimile și întoarse privirea.

– Două cuvinte... nu era prea mult, murmură cu resentiment.

– Tu nu ți-ai dat osteneala să-mi trimiți măcar jumătate de cuvânt!

– Nu-ți știam adresa.

– O avea mătușa ta. Nu puteai să n-o știi.

– Nu i-am cerut-o.

Damon declară cu răceală:

– Speram că vei reveni cu timpul la sentimente mai bune. Nu te-a preocupat soarta poemelor tale? Nu te gândeai decât să mă detești?

– Nu te detest.

– Iată măcar un punct bun...

Începură să meargă din nou. Mirosul puternic de iod al mării se îmbina cu mirosul de iarbă udă. Luna apărea și dispărea printre nori.

– Să știi că n-am uitat de poeme! remarcă Damon.

– De unde să știu asta? M-ai uitat și pe mine.

– Nu spune prostii!

– Adolescenții spun întotdeauna prostii.

Damon strânse din dinți.

– Uneori, am dorit să te bat la fund. Explică-mi limpede de ce nu vrei să-ți vezi poemele publicate, Rachel?

– Nu valorează mare lucru. Am expediat două la o revistă. Mi-au fost înapoiate. Nu voi mai scrie niciodată.

Spre stupefacția tinerei fete, Damon izbucni în râs. Îi luă mâna cu tandrețe.

– Prostuțo! Cea mai mare parte dintre poeții și scriitorii cunoscuți din lumea întreagă și-ar putea acoperi casele cu scrisori de refuz. Nu știai?

– Poemele acelea nu valorează nimic, insistă Rachel. Le-am citit după aceea. Mi-am dat seama că erau chiar nereușite. Am încercat să scriu altele, dar n-am mai reușit. Poate n-am mai avut nimic de spus. Totuși, am avut idei. Evident, nu sunt în stare să le transcriu.

– Asta va reveni, pot să te asigur. Acum, ascultă-mă, Rachel!

Oare îi pot spune lui Carl Watkins că ți-ai schimbat părerea? Înainte să plec, îmi dai promisiunea să-i scriu să-ți publice poemele! Nu-ți este rușine să te lași demoralizată de o simplă scrisoare de refuz?

– Nu este singurul motiv, mărturisi Rachel. Când ești aici, totul este altfel. Înțelegi... ce scriu. Familia Langholm nu este interesată de poezie.

– Le-ai arătat versurile publicate?

– Desigur. Au fost mulțumiți. Dar în același timp, au considerat asta ciudat.

– Cei din familia Longholm sunt foarte drăguți. Totuși, sunt departe de a fi amatori de artă...

Se întrerupse, și aruncă brusc:

– După ceea ce s-a petrecut în această seară, te vei afla într-o situație stânjenitoare...

– Din cauza lui Jerry? Dacă aș fi avut bani, aș fi plecat. Dar n-am. Va trebui să rămân aici.

– Nu va fi ușor. Nici pentru tine, nici pentru ceilalți.

– Mai ales pentru Jerry... murmură Rachel.

– Chiar te vezi soția acestui bădăran?

– Jerry nu este...

Damon o întrerupse.

– De acord, de acord! Să nu-mi enumeri calitățile lui Jerry, nu doresc deloc să aud o cascadă de complimente.

– Oh!

Rachel se întoarse spre el, dar alunecă ușor pe noroi. Damon o ajută să-și recapete echilibrul și o îmbrățișă. Haina îi era descheiată. Rachel îi simți căldura pieptului pe obraz. Rămaseră nemișcați îndelung, strânși unul lângă celălalt.

După un oftat ușor, tânăra fată șopti:

– Mi-ai lipsit...

Damon îi mângâie părul. Rachel înălță capul și buzele li se întâlniră într-un sărut rapid, plin de tandrețe.

Apoi, scriitorul îi înconjură umerii cu brațul și o conduse spre fermă.

Puțin înainte de a ajunge la veranda luminată, o întrebă gânditor:

– Îți dorești să rămâi aici?

– Ți-am spus, dacă aș fi avut bani, aș fi plecat. Îmi voi căuta de lucru.

– Te pot lua cu mine, mâine. Este loc în mașină. În casa mea... Și de asemenea în viața mea, Rachel...

Tânăra fată îl privi fără să îndrăznească să înțeleagă. Oare chiar spusese asta? Avea loc în viața sa? Pentru ea?

– Vrei să te căsătorești cu mine? îl întrebă.

O cuprinse o bucurie marcată de neliniște.

După o clipă de tăcere, Damon declară cu o voce cu intonații ciudate:

– Da. De ce nu?

Părea că doar acum îi venise asta în minte. Rachel se simți îngrozitor de stânjenită. Damon nu se gândise niciodată la căsătorie. Glumise. Sau îi sugerase doar... o legătură.

În naivitatea sa, înțelesese totul pe dos.

– Iartă-mă, murmură. Nu voiai să te căsătorești, o știu...

Scriitorul o prinse de încheietura mâinii și o strânse în brațe.

– Ba da! exclamă. Pentru Dumnezeu, nu fugi!

O sărută cu pasiune. Rachel avu o mișcare de protest înainte de a se abandona îmbrățișării sale. Gura lui Damon slăbi presiunea o clipă și murmură lângă buzele tinerei fete:

– Căsătorește-te cu mine, Rachel. Spune "da".

– Da. Da...

Îi oferi buzele și un lung sărut îi duse într-un vârtej de dorință. Apoi, Damon îi dădu drumul.

– Dacă mâine îți vei schimba părerea, voi înțelege, o asigură. Dar niciodată nu-ți voi mai da o șansă ca aceasta...

– Nu-mi voi schimba părerea. Te iubesc, Damon.

Acesta îi luă mâna și o puse pe obrazul său aspru. Apoi îi sărută ușor căușul palmei.

– Vom aștepta dimineața de mâine pentru a anunța vestea. În seara aceasta, ar fi deplasat...

Ajunseră în camera de zi. Jerry nu mai era acolo. Anne părea epuizată. Bert rămase impasibil. Atmosfera era apăsătoare.

Rachel se duse să se așeze lângă mătușa sa.

– Iartă-mă, mătușă Anne...

Doamna Langholm își strânse buzele.

– Jerry s-a comportat prostește în seara asta. Dar și tu ești de condamnat, Rachel.

– Știu.

– Vom vorbi despre asta mâine, făcu Anne aruncându-i o privire lui Damon.

Nu voia să expună problemele familiei în fața invitatului. Dimineața promitea să fie agitată, își spuse Rachel...

Tânăra fată dormi foarte prost în acea noapte. Când își făcu apariția în bucătărie, avea ochii umflați și o durea capul.

Anne era deja la treabă. Rachel așeză masa pentru micul dejun.

În timp ce amesteca fiertura de fulgi de ovăz din oală, Anne remarcă:

– Să mă fi înșelat oare, Rachel? L-ai încurajat pe Jerry, nu?

– Da, nu te-ai, înșelat mătușă Anne. Dacă ai ști cât de mult regret...

– Jerry a greșit spunând că sunteți logodiți. Ar fi trebuit să-ți vorbească mai întâi. Dar nu merită să fie tratat în acest mod. În sfârșit, totul se poate aranja. Vă veți explica. Pentru că vă iubiți...

– Nu sunt îndrăgostită de Jerry, mătușă Anne. Așa credeam. Și apoi, aseară, am înțeles că nu. Nu mă pot căsători cu el.

Anne rămase îndelung tăcută.

– Toate cuplurile au suișuri și coborâșuri, spuse în cele din urmă. Jerry și cu tine vă înțelegeți bine. Faceți fiecare din voi un efort. Să știi că sărmanul băiat este nefericit.

Îi adresă tinerei fete un zâmbet încurajator.

– Încearcă să înțelegi, mătușă Anne, făcu Rachel, cu un nod în gât. N-am vrut să fiu răutăcioasă cu Jerry...

Inspiră profund.

– Voi pleca. Astăzi.

Anne încetă să învârtească lingura de lemn în fiertură.

– Nu spune prostii, draga mea. Unde ai să te duci?

– Plec cu Damon. Mă voi căsători cu el.

Acum, fiertura din fulgi de ovăz făcea cocoloașe, dar Anne nu-i dădea nici o atenție.

– Vrea să te ia de soție? Așadar, pentru asta a vrut să-ți vorbească în particular?

– Nu chiar...

Rachel era stânjenită. Își aminti de împrejurările în care o ceruse Damon de soție.

În fiertură erau tot mai multe cocoloașe. Anne observă în sfârșit și luă repede oala de pe foc.

– Sunt foarte decepționată, declară. N-aveai dreptul să-l încurajezi pe Jerry. Bietul băiat spera într-adevăr să vă căsătoriți...

– Și eu m-am gândit să ne căsătorim, mătușă Anne. Dar...

– Dar un scriitor celebru reprezintă o partidă mai bună decât fiul unui fermier!

– Celebru? Este exagerat! exclamă Damon pătrunzând în bucătărie. Nu păreți să aprobați căsătoria noastră, doamnă Langholm.

– Este o surpriză, domnule Curtis, făcu Anne, stânjenită. Nu credeam că lucrurile au mers atât de departe între dumneavoastră și Rachel. Sunteți mult mai în vârstă decât ea.

– Exact. Și de aceea lucrurile n-au mers departe. Rachel are capacități intelectuale pe care nu le poate folosi aici. Știați asta?

– Nu înțeleg bine... Soțul meu și cu mine am crescut-o cum am putut mai bine. Vreți să spuneți că trebuie să meargă la universitate? Este ușor, dacă o dorești. Dar asta nu are nimic de-a face cu căsătoria. Rachel vrea să plece cu dumneavoastră astăzi. Soțul meu nu-i va permite. Rachel este foarte tânără. Suntem răspunzători pentru ea. Și apoi, nu vă puteți căsători de azi pe mâine. Vă trebuie cel puțin trei zile pentru a obține autorizația. Poate Rachel este destul de naivă să se lase înșelată de dumneavoastră. Dar noi suntem aici!

O licărire amuzată lumină ochii lui Damon.

– Vă înțeleg perfect punctul de vedere, doamnă Langholm. Dar n-am nimic dintr-un seducător josnic. Am intenția să mă căsătoresc cu Rachel în cel mai scurt timp.

– Atunci, o veți lua cu dumneavoastră când veți fi căsătoriți.

– Damon, murmură Rachel.

Acesta o privi fix, fără să pară că o vede.

– O consider pe Rachel ca pe fiica mea, continuă Anne. Vreau să aibă o nuntă cum se cuvine. Se comportă nesăbuit. Dar este o fetiță drăguță. Sunt sigură că-și dorește ca lucrurile să fie făcute corect.

– Dacă aș pleca în această dimineață cu Damon, ar fi mai bine pentru Jerry, interveni tânăra fată.

Expresia Annei se îmblânzi.

– Ai dreptate. Totuși, nu vreau să pleci așa. N-ai să te căsătorești în pripă. Ne-ar face rău unchiului tău și mie.

– Oh, mătușă... făcu Rachel, gata să plângă.

Damon o întrerupse.

– Aveți dreptate, doamnă Langholm. Astăzi mă voi întoarce la Auckland. Am câteva... treburi de rezolvat înainte de căsătorie. Când vreți să aibă loc?

Rachel se simți dezorientată. Oare Damon îi ținea parte mătușii împotriva ei? Nu înțelegea bine... Voia cu adevărat o nuntă convențională, cu o masă bogată și numeroși invitați? Căci pentru mătușa Anne, o "nuntă cum se cuvine", asta însemna.

– Nu vreau o nuntă mare! se auzi spunând.

De ce nu insista Damon s-o ia cu el imediat?

– Nu o nuntă mare, spuse blând Anne. Ci o nuntă frumoasă.

– Vei fi încântătoare în alb, murmură Damon.

Rachel îi aruncă o privire ucigătoare. Era convinsă că-și bătea joc de ea.

Scriitorul se întoarse spre Anne.

– Nunta ar putea avea loc peste două săptămâni. Ce credeți?

"Nu vreau să aștept două săptămâni!" dori să strige tânăra fată. Se strădui să rămână calmă. Trebuia să se comporte ca un adult.

– Oare chiar este necesar? întrebă. Nu țin la rochie lungă...

– Două săptămâni? repetă Anne. Este cam puțin. Oamenii vor bârfi...

– Ce-ar putea spune? întrebă Damon cu indiferență.

– De ce nu într-o lună? propuse Anne.

– Nu! declară Rachel cu energie.

– Nu? repetă Damon.

O privi cu un aer amuzat.

– Vrei să așteptăm o lună? Adevărat? îl întrebă tânăra fată.

– Bineînțeles că nu, draga mea.

Anne turnă fiertura de fulgi de ovăz, plină de cocoloașe, în farfurii. Oftă.

– Bun. Ei bine, să spunem două săptămâni. Va dura mai puțin pentru sărmanul Jerry.

Capitolul 7

Rachel nu-l revăzu pe Damon înainte de ziua nunții. Acesta îi telefona în fiecare seară. Prima dată o întrebă dacă își schimbase părerea.

– Nu, răspunse scurt tânăra fată.

Când suna telefonul, se repezea agitată spre aparat. Dar îndată ce auzea vocea lui Damon, o cuprindea timiditatea. Nu găsea nimic de spus. De altfel, telefonul se afla în hol, foarte aproape de camera de zi. Familia Langholm îi auzea și cel mai mic cuvânt.

Damon părea să aibă foarte multe de făcut. Se ocupa de publicarea noii sale cărți. Culegerea de poeme a Rachelei era de asemenea gata să fie publicată.

Tânăra fată nu-și dorea să plece în călătorie de nuntă. Damon fu ușurat. Deocamdată, nu putea să lipsească.

Rachel avusese o explicație cu Jerry. Acesta o privise ca și când era un monstru. Apoi se adâncise în munca sa, evitând-o la maximum. Câteva zile înainte de data nunții, plecă la vânătoare în compania unui prieten. Probabil nu se va întoarce înainte de o săptămână sau două.

Plecarea sa simplifica lucrurile. Îndată ce-l vedea pe Jerry, povara remușcărilor o făcea să sufere.

Anne o duse la Napier pentru a-și cumpăra rochia de mireasă. Rachel alese o rochie foarte simplă, din crep alb.

– Ar trebui să iei ceva mai elegant! protestă Anne.

– Asta-i va plăcea lui Damon, o asigură tânăra fată.

Acesta îi telefonă în ajunul nunții. Se cazase la hotelul din sat. Îi descrise într-o manieră comică Rachelei servitorii de la bar.

– I-am invitat la nuntă, declară. În uniformă, desigur.

Uniforma se compunea din șorț, cizme de cauciuc și tricouri negre. Rachel râse din toată inima imaginându-și scena.

– Pe mâine, Rachel, murmură Damon.

– Aș fi vrut să te văd în seara asta...

– Și eu. Dar mătușa ta are principii.

– Știu...

– Nu împărtășești superstițiile mătușii?

– Nu sunt superstițioasă.

– Ah, da? Cu atât mai bine. De-abia ne cunoaștem, nu-i așa Rachel? Nu știm mare lucru unul despre celălalt.

– Este adevărat....

***

Rachel își strânse părul în coc. Apoi își puse pe cap cununița de trandafiri artificiali oferită de mătușa sa.

Își contemplă imaginea în oglindă.

În acea clipă își aminti cuvintele lui Damon. "Nu-ți voi oferi niciodată trandafiri".

Scoase cu hotărâre cununița.

– Nu mi se potrivește, mătușă Anne.

– Rachel, trebuie să ai ceva pe cap! Deja n-ai vrut voal...

Tânăra fată o sărută pe obraz.

– Așteaptă...

Ieși din cameră și se întoarse câteva clipe mai târziu, cu brațele încărcate cu flori de iasomie. Și le prinse cu agrafe în păr. Îi cădeau până la umeri într-o cascadă parfumată.

– Este foarte frumos, admise Anne. Dar flori proaspete...

– Vor dura destul de mult timp!

Anne o privi gânditoare.

– Ești sigură de ceea ce faci, Rachel? o întrebă. Îl cunoaștem atât de puțin pe acest bărbat...

"Nu știm mare lucru unul despre celălalt", spusese Damon. Totuși, sufletele lor erau foarte apropiate.

Oare asta nu era cel mai important?

Damon o aștepta în fața altarului. Îi adresă o lungă privire. Apoi îi zâmbi. Îi luă mâna și o păstră strânsă în a lui.

Când ieșiră din biserică, o ținea încă de mână. Pozară pe treptele bisericii pentru un fotograf angajat de doamna Longholm.

Erau prezenți doar câțiva vecini. Asta însemna vreo duzină de persoane. Nu se întoarseră la fermă pentru masa de nuntă. Fusese comandat un prânz la restaurantul hotelului unde Damon își petrecuse noaptea. După masă, Rachel își schimbă rochia de crep alb cu un costum de lână de culoare grej. Își scoase florile de iasomie, care începuseră să se ofilească deja.

Luă una dintre flori și o ascunse între paginile cărții sale de rugăciuni. Aceasta îi aparținuse mamei sale. Era singura amintire de la ea, alături de fotografia de nuntă. Fotografia se afla deja în valiză.

Își părăsiră invitații sub o ploaie de confeti. Li se adresară tradiționalele felicitări. Damon răspunse cu bunăvoință.

Când fură la câțiva kilometri de sat, Damon opri mașina. Se debarasară de confeti și își periară hainele și scamele.

– Mai ai în coc... făcu scriitorul.

Rachel își scoase agrafele și-și scutură părul.

– Au căzut?

– Da. Îmi place când îți lași părul liber.

– Oh, nu ți-a plăcut coafura mea, la biserică?

– Ai fost foarte frumoasă.

– Mătușa Anne a vrut să mă îmbrac în alb.

– Și eu am dorit asta. Ți-a fost destul de cald în acea rochie ușoară?

– Da! Și acea "rochie ușoară" era rochia mea de mireasă. Visul fiecărei fete tinere...

Damon începu să râdă.

– Nu încetezi să mă surprinzi, Rachel. Oricum, în zilele noastre, ești cu siguranță una dintre puținele care pot purta o rochie albă cu capul sus!

Erau foarte aproape unul de celălalt. Damon îmbrățișă talia Rachelei. Își strecură mâna sub vesta tinerei femei. Prin mătasea bluzei, aceasta îi simțea căldura palmelor.

Damon își lăsă capul în jos și buzele li se întâlniră. Tânăra femeie își înnodă mâinile în jurul gâtului scriitorului și sărutul deveni pasionat. Îmbrățișarea lui Damon era atât de strânsă, încât de-abia respira.

Buzele soțului său îi lăsară gura.

Coborâră de-a lungul gâtului și se opriră în adâncimea decolteului.

Începu să-i descheie nasturii bluzei. Rachel îl privea cu ochii pe jumătate închiși, în timp ce făcea asta.

Se apropie o mașină. La zgomotul motorului, Rachel se încordă. Își apropie instinctiv marginile bluzei.

Mașina trecu. Damon începu să râdă. Rachel era foarte îmbujorată.

– Nu este nici momentul, nici locul, doamnă Curtis! declară Damon. Dar nu-ți face probleme. Avem tot timpul!

Rachel se instală în mașină și se aranjă. Damon se așeză lângă ea. Își strecură mâna în decolteul bluzei.

– Lasă-mă s-o fac, îi murmură.

Se aplecă și sărută ușor curbura unui sân. Apoi încheie el însuși nasturele. Tânăra femeie îl privi, surprinsă și intimidată în același timp.

Apoi, Damon porni motorul.

Rachel privi mâinile soțului său pe volan. Își aminti înfiorându-se de căldura lor pe trupul său. Se vor cunoaște unul pe celălalt, și curând, trupurile lor nu vor mai avea mistere.

Se opriră la Napier aproximativ o oră. După o masă ușoară, se îndreptară spre plajă. Se opriră în fața statuii din bronz a Paniei. Sirena părea că privește cu nostalgie spre mare.

Foarte aproape, o placă amintea teribilul cutremur care distrusese în întregime orașul, în 1931.

Rachel se înfioră ușor. Contemplă plaja. După curemur, bolnavii fuseseră aliniați în spitalul care era o ruină. Atunci se ridicase un val, care-i amenințase pe oamenii incapabili să se miște. În ultimul minut, valul scăzuse.

– Nu fi atât de delicată, făcu Damon cu amabilitate.

– De unde știi la ce mă gândesc?

– Îți văd expresia. Toate astea s-au întâmplat acum mult timp. Orașul a fost reconstruit...

– Mi s-a povestit că pământul s-a cutremurat zile întregi. Un autobuz a căzut într-o crevasă: pământul tocmai se deschisese în fața lui. Apoi s-a închis.

Damon o luă de acolo.

– Vino. Avem drum lung de făcut.

Porniră din nou. Pentru prima dată în viață, Rachel putu să admire cei trei vulcani cu piscurile acoperite de zăpadă: Tougarino, Ngauruhoe și Ruapehu. Din unul dintre ei ieșea un fum gros. Nu erau stinși, și se puteau trezi dintr-o clipă în alta.

– Cunoști povestea acestor vulcani? o întrebă Damon.

Rachel scutură din cap.

– A fost o dată un prinț, începu scriitorul. Se numea Ngatoro-i-rangi. S-a pierdut în munți, unde viscolul făcea ravagii. Urma să moară de frig. Atunci, a rugat zeii să-i trimită foc. Și ei i-au trimis. În semn de recunoștință, acesta le-a sacrificat-o pe amanta sa, o sclavă. A aruncat-o în craterul Ngauruhoe.

Rachel se strâmbă. Damon începu să râdă.

– Ești prea sensibilă!

– Zeii i-au apreciat sacrificiul? îl întrebă.

– Focul a rămas în munte... Într-o zi te voi duce să schiezi pe pantele lui Ruapehu.

– Nu știu să schiez.

– Vei învăța.

O privi cu subînțeles.

– Am multe să te învăț...

Rachel își întoarse privirea și roși ușor.

Damon îi prinse mâna. Tânăra se aplecă într-o parte, și-și rezemă obrazul de umărul soțului său.

Curând, Damon trebui să schimbe viteza și dădu drumul mâinii Rachelei.

Trecuseră de munți și mergeau de-a lungul unui lac. Puțin mai departe, văzură o enormă centrală electrică.

– Te-ai crede în plin science-fiction, remarcă Rachel. Este sinistru...

Se înnoptase. Începu să plouă. Damon opri într-un orășel și se îndreptară spre un restaurant.

Comandă vin pentru a însoți cina. Rachel bău două pahare. Nu fusese obișnuită cu alcoolul. Vinul îi încălzi obrajii și-i dezlegă limba. Spre marea sa surpriză, se arătă foarte tandră față de soțul său.

După cină, își reluară drumul.

Rachel adormi. Se trezea din când în când. Ștergătoarele se mișcau fără încetare pe parbriz.

În întuneric, privea în taină profilul lui Damon. Acesta se consacra în întregime condusului. Îl admira. Se simțea în deplină siguranță.

Damon luase o pătură de pe scaunul din spate și o puse pe picioarele soției sale. Rachel se înfășură în lâna moale. Își dori să-și sprijine din nou capul pe umărul lui, dar rezistă acestei dorințe. Damon avea nevoie de o anumită libertate de mișcare.

Ajunseră în sfârșit la Auckland.

Rachel încercă să vadă cum arăta orașul în care va trăi de acum înainte. Străbătură suburbiile orașului. Rachel nu observă mare lucru, în afară de străzile ude și de lumini de case, ici și colo.

Damon încetini viteza, pătrunzând în centrul orașului. Străzile erau bine luminate. Rachel văzu defilând magazine, imobile de birouri, adevărați zgârie-nori.

Fațadele lor din metal și sticlă se ridicau foarte sus.

Și la Auckland puteau avea loc cutremure. Ca la Napier. Știa asta...

Nu-și putu stăpâni o exclamație înspăimântată.

Damon îi aruncă o privire rapidă.

– Se construiește din ce în ce mai mult în înălțime. Cu noile tehnici... Se presupune că aceste construcții rezistă la zgâlțâieli...

– Da? făcu Rachel, neîncrezătoare.

Trecură pe lângă port. Luminile se reflectau în apa întunecată. Un pod mare, metalic, era luminat de globuri portocalii.

Damon o luă pe o străduță. Puțin după aceea, făcu o manevră. Mașina se angajă încet pe o alee. Opri motorul. Se aflau într-un garaj.

Damon se aplecă spre Rachel și o sărută pe obraz.

– Bine ai venit în noua ta casă, îi spuse încet.

Tânăra femeie ieși din mașină. Damon deschise portbagajul și scoase valizele.

Nu mai ploua. Arborii picurau încă. Zgomotul circulației ajungea la ei, surd.

Damon o luă înaintea Rachelei și o conduse până la o ușă. După ce puse valizele jos, puse mâna pe o cheie.

– Trebuie să te iau în brațe pentru a te trece pragul?

– Nu. Mulțumesc...

Damon deschise și aprinse lumina. Se aflau într-un antreu mic. Podeaua era acoperită cu o mochetă groasă, brună, peste care era aruncat un covor oriental.

Pe o masă mică, se afla o vază de cristal plină cu trandafiri galbeni.

Damon dădu din cap.

– Doamna Baker s-a gândit la toate!

Întâlni privirea surprinsă a Rachelei.

– Nu ți-am vorbit niciodată despre ea? Vine o dată pe săptămână și face curățenie. Se interesează de toate lucrurile. S-a gândit chiar la flori...

Cercetă vaza.

– Vaza nu-mi aparține... Probabil ne-a împrumutat-o pentru ocazie!

Închise ușa de la intrare și puse valizele într-un colț.

– Vino...

Se îndreptă spre o altă ușă. O rază de lumină se strecura pe dedesubt, remarcă Rachel.

În salon, toate lămpile erau aprinse. Rachel intră prima. În spatele ei, Damon scoase o exclamație înăbușită.

Era o încăpere vastă, frumos decorată în verde deschis și albastru, cu câteva pete de roz închis.

Pe canapeaua mare, era așezată o femeie. O femeie îmbrăcată într-un neglijeu de mătase, împodobit cu dantelă. Părul de culoare închisă îi cădea pe umeri. Avea o revistă deschisă pe genunchi.

Întoarse capul și-i privi cu ochii săi albaștri.

Timp de câteva clipe, nimeni nu mișcă. Nu fu rostit nici un cuvânt.

Apoi se auzi vocea lui Damon, răgușită de mânie.

– Ce faci aici?

– Damon, dragul meu!

Zâmbea amuzată.

– Ei bine, te aștept!

Îi aruncă o privire Rachelei și se ridică, grațioasă.

– Îmi pare rău, draga mea. Dar Damon ar fi trebuit să mă anunțe înainte de a aduce aici noua sa cucerire!

Se întinse. Materialul ușor i se întinse peste piept. Evident, sub acea mătase roz era goală.

– Nu este nostim, Paula! mormăi Damon. Nu-i nostim deloc... Cum ai intrat?

Femeia îi aruncă o privire de scuză Rachelei.

– Cu cheia pe care mi-ai dat-o, firește, dragul meu. Când m-ai aruncat afară săptămâna trecută, ai uitat să mi-o ceri.

– Nu te-am aruncat afară.

– Să spunem că m-ai invitat politicos să părăsesc locul. Ar fi trebuit să-mi explici ceva mai bine ce se întâmpla, Damon. Aș fi înțeles.

Damon trecu în fața Rachelei. Încercă să-și controleze vocea:

– Nu poți să rămâi aici, este limpede? Fă-ți valiza. Chem un taxi.

Se îndreptă spre telefon și formă imediat un număr.

Paula făcu o mică strâmbătură. Se întoarse spre Rachel.

– Ce bărbat energic! spuse ironic. Dacă ne-am prezenta? Damon își uită orice datorie... Mă numesc Paula Winfield.

Damon puse receptorul la loc cu violență.

– Pentru Dumnezeu, Paula, taci și pleacă! Rachel este soția mea!

Paula se clătină ușor, dar redeveni rapid stăpână pe ea însăși.

– Oh, draga mea! Serios? Nu puteam să ghicesc...

Damon reluă telefonul. Paula i se adresă lui, de data aceasta.

– Așadar, trebuie să te felicit? Sunt prima care află vestea?

– Nu.

Damon obținuse legătura. Ceru un taxi.

– Va fi aici în douăzeci de minute, declară închizând. Unde vrei să mergi?

– Poate la Armata Salvării? Cu cerșetorii?

– Încetează cu gluma.

– Deci am douăzeci de minute să mă pregătesc, făcu femeia, îndreptându-se spre încăperea vecină. Rachel zări acolo un pat mare.

Cuvertura albă cu auriu era deja împăturită, descoperind cearșafurile.

Damon telefonă din nou. Rezervă o cameră la hotel pe numele Paula Winfield.

Rachel rămase nemișcată lângă ușă. Bărbatul puse receptorul la loc.

– Ia loc, Rachel!

Aceasta se supuse. Evitând canapeaua, se instală într-un fotoliu comod.

Cu o mână, Damon își dădu părul spre spate.

– Îmi pare rău, Rachel. Nu... credeam.... că... Dacă ai ști cât de rău îmi pare...

Aceasta rămase tăcută. Îl privea cu ochi mari, ca și când îl vedea pentru prima dată.

Scriitorul făcu un pas spre ea.

– Rachel, te rog, nu...

Vocea Paulei îl întrerupse.

– Damon! îl rugă cu o voce tânguitoare. Nu reușesc să-mi închid valiza. Vrei să mă ajuți, te rog?

Furios, acesta se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre cameră.

Paula o privi pe tânăra femeie și șopti:

– Are un caracter greu de suportat, draga mea! Ai observat deja?

Rachel era incapabilă să răspundă.

Paula se schimbase deja. Purta o rochie din jerseu fin, violet. Această ținută îi adâncea privirea și-i dădea mister. Pantofii cu tocuri înalte îi puneau în valoare glezna fină. Era foarte frumoasă, foarte elegantă...

Damon apăru cu o mică valiză albă în mână. Îi întinse Paulei o poșetă și un mantou cu guler de blană. Acesta le luă cu un aer resemnat.

Scriitorul deschise portofelul și scoase mai multe bancnote.

– Iată cu ce să plătești hotelul câteva zile.

– Te gândești la toate! exclamă Paula pe un ton ironic. Ți le voi înapoia când voi lucra.

– Nu-i nevoie.

– Oh, dar țin la asta! Altfel, ce ar crede soțioara ta?

– Taci! bombăni Damon.

O prinse brutal de braț și o trase.

– Pleacă! Taxiul este probabil aici.

– Ei bine, la revedere, draga mea! îi spuse Paula Rachelei. Îți doresc multă fericire!

După plecarea lor, Rachel se ridică. Făcu încet înconjurul încăperii. Avu impresia că trăiește un coșmar...

Alături de salon, descoperi o sufragerie și o bucătărie funcțională. Împingând o altă ușă, pătrunse într-o a doua cameră. Aceasta era mobilată cu două paturi identice. O baie luxoasă despărțea această cameră de cealaltă. Cealaltă, cea în care patul mare fusese descoperit. De Paula.

Rămase în cămăruță și-și rezemă fruntea de fereastră. Dar nu putea vedea nimic. Era prea întuneric.

Damon o strigă. Nu-i răspunse și el i se alătură. Se încordă și-l respinse când vru s-o ia în brațe.

– Nu știu ce să spun, Rachel... făcu el cu o voce răgușită.

– Atunci, nu spune nimic. Prefer asta. Voi dormi în această cameră, dacă nu te superi.

Damon rămase tăcut.

– Cum vrei, spuse în sfârșit. Mă duc să-ți aduc valiza.

– Puțin după aceea, se întoarse.

– Ai dreptul la o explicație, Rachel.

– Sunt foarte obosită, Damon, făcu tânăra, foarte încet.

Bărbatul își încleștă maxilarul și făcu stânga-mprejur. Închizând ușa, murmură:

– Noapte bună...

Capitolul 8

Îndată ce se trezi, Rachel rememoră evenimentele de coșmar din ajun.

Oh, oare de ce nu murise în somn?

Amintirile îi reveniră toate în aceeași clipă.

Desigur, Damon o luase de soție. Dar oare, nu-i forțase într-o oarecare măsură mâna? "Este loc în viața mea" îi spusese. Asta nu implica neapărat căsătoria!

Fusese stupidă...

Damon simțise o anumită atracție fizică pentru ea. Dar o considera prea tânără. Nu-i repetase asta de nenumărate ori?

Nu-și dorise niciodată s-o ia de soție. În naivitatea sa, Rachel îi sugerase căsătoria, iar el nu îndrăznise s-o refuze.

Ea îi mărturisise dragostea. Dar Damon evitase să rostească "Te iubesc". O sărutase, o mângâiase. Pe moment, tânăra fată luase acele mângâieri drept dovezi de dragoste. Mai târziu, o întrebase de mai multe ori dacă-și schimbase părerea. Acum, înțelegea de ce!

Spera că-i va reda libertatea?

O plăcea. Nu voia să-i facă necazuri. Nu voise să-i spună că o asemenea căsătorie nu-i făcea plăcere. Nu voise să-și ia cuvântul înapoi.

Ea fusese cea care vorbise prima despre căsătorie.

Ce rușine îi era! Se simțea îngrozitor de umilită.

Când Anne propusese să amâne ceremonia, Damon profitase de ocazie. Acum, Rachel înțelegea motivele atitudinii sale!

În acea perioadă, Paula trăia cu Damon. Acesta se despărțise probabil de ea, înainte de a-și aduce soția acasă.

Oh, ce josnic era totul!

Oare cum o putuse trata pe Paula cu atâta cruzime, noaptea trecută? Rachel se înfioră. O va privi într-o zi Damon cu acea furie glacială?

Dacă se va întâmpla asta, va fi ea la fel de curajoasă ca Paula?

Absorbită în gândurile sale triste, de-abia auzi că se bătea la ușă.

Damon intră, cu o ceașcă în mână. Rachel se ridică în capul oaselor. Purta o cămașă de noapte foarte decoltată, din satin.

Damon o privi fără grabă. Tânăra femeie puse mâna pe cearșaf și-l ridică până la gât.

Scriitorul zâmbi amuzat. Era îmbrăcat cu niște pantaloni strâmți și cu o cămașă cu mâneci lungi. Primii nasturi erau descheiați, descoperind partea de sus a pieptului.

– Ți-am adus ceai.

– Mulțumesc, răspunse Rachel în mod reflex.

Incapabilă să se miște, nu se simți în stare să ia ceașca. Fața lui Damon i se părea familială. Și în același timp, avea impresia că privește un străin.

Scriitorul puse ceașca pe noptieră. Zâmbetul îi dispăru.

– Nu te teme, nu voi sări pe tine, o asigură.

Nu trebuie să te ascunzi sub pături!

Rachel luă ceașca de ceai.

– Bea-l cât este cald! îi recomandă Damon cu oarecare iritare.

– Este drăguț din partea ta că mi-ai adus ceai, murmură tânăra femeie.

– Vreau să fiu cel mai atent dintre soți!

Îi adresă o privire gânditoare și sarcastică în același timp.

Lacrimile o orbiră brusc pe Rachel. Damon rămase tăcut lângă patul său. Tânăra femeie își bău ceaiul. Brusc, scriitorul luă ceașca și o puse pe farfurioară.

Se așeză pe marginea patului. Rachel prinse cearșaful cu o mișcare rapidă.

Ținea ochii plecați. Damon îi luă mâna și i-o sărută îndelung.

– Nu! exclamă Rachel cu o voce stridentă.

Bărbatul îi ridică bărbia, obligând-o să-l privească. Ochii scriitorului străluceau, plini de o emoție de neînțeles.

– Ai dreptate, declară. Înainte de orice, explicațiile...

O panică incontrolabilă o cuprinse pe Rachel. Ridică pumnul și-l lovi pe Damon cu violență. Explicații? spunea. Asta nu putea decât s-o umilească și mai mult. Bănuia ce-i va spune... Dar ea nu avea curajul să-l asculte.

Damon o luase de soție în urma unui impuls. Din amabilitate. Din milă... Nu mai știa.

– Nu! exclamă. Nu vreau să-ți aud explicațiile.

– În acest caz, îmi acorzi orbește încredere?

Damon studie îndelung chipul Rachelei. Mijii ochii.

– Nu, nu-mi acorzi încredere, murmură în cele din urmă, sardonic.

Pe chipul său era numai ironie. Nu tandrețe. Nu dragoste...

De-abia îl cunoașteau pe acest bărbat, spusese Anne. Câtă dreptate avusese. Și cât de proastă fusese Rachel să pretindă contrariul. Realitatea devenea crudă. Soțul său avea o personalitate cu multiple fațete și nu știa nimic despre el.

– Cum aș putea să cred... scuzele tale? bâigui Rachel.

– Nu este vorba de scuze, Rachel. Doar de fapte.

Tânăra femeie se înfioră brusc.

– Nimic nu va putea șterge acest fapt: amanta ta te aștepta aici. În seara nunții tale!

– Fosta mea amantă, o corectă Damon cu răceală. Vrei să mă asculți până la urmă?

– Nu!

Își ascunse fața în perne. Își astupă dramatic urechile.

– Pleacă! îi strigă. Lasă-mă în pace!

– Rachel!

O prinse de încheieturile mâinilor și o obligă să-și întoarcă fața spre el. Se aplecă furios:

– Foare bine, bombăni. Pentru că refuzi să mă asculți, nu insist.

Gura i se crispă.

– Căsnicia noastră promite să fie mai degrabă nostimă...

– Nu va fi nici o căsnicie!

– Cum asta? se miră Damon.

Rachel înghiți în sec.

– Plec, declară cu putere.

– Cu siguranță, nu.

Se aplecă. O ținea încă pe Rachel cu forța.

– La bine și la rău, îi murmură. Până ce moarteea ne va despărți...

– Putem cere o anulare...

O licărire amuzată lumină ochii cenușii ai lui Damon.

– Putem și să ne străduim să facem din această căsătorie o reușită!

Rachel în privea cu ochi temători. Damon se aplecă și-i atinse buzele într-un sărut ușor. Tânăra femeie dădu capul într-o parte într-o mișcare disperată.

– Nu!

– Am făcut o greșeală aseară, declară Damon. Ar fi trebuit să te oblig să-ți îndeplinești datoria conjugală...

– Nu! strigă din nou Rachel.

– N-ai decât acest cuvânt pe buze, frumoasa mea sirenă.

Se aplecă din nou, de data aceasta cu forța. Gura sa caldă sărută gâtul tinerei femei și coborî. În ciuda voinței sale, Rachel își simți corpul răscolit sub mângâiere. Se încordă.

Damon râse ușor.

– Îți place?

Rachel încercă să se elibereze.

– Și Paulei? exclamă ea.

Îl privi cu un aer plin de sfidare. Damon îi sărută buzele din nou. De data aceasta cu brutalitate.

Rachel își stăpânea lacrimile. Trebuia să recunoască, înainte de a menționa numele Paulei, Damon o tratase cu o anumită gentilețe!

În sfârșit, bărbatul înălță capul. Privirea i se adânci în cea a soției sale. Cu o mână, începu să-și descheie cămașa. Rachel încleștă pumnii...

– Nu vreau ca...

Damon îi luă mâinile și le puse pe pieptul său gol acoperit ușor cu păr. Tânăra femeie încercă să-l zgârâie, dar îi ținea cu fermitate încheieturile mâinilor.

Nu reușea să-i facă rău.

Rapid, bărbatul făcu să alunece bretelele înguste ale cămășii de noapte. Într-o fracțiune de secundă, Rachel fu goală până la talie. Buzele lui Damon alunecară spre sânii ei.

Atunci, frica puse stăpânire pe tânăra femeie.

– Damon, te rog! îl imploră. Oprește-te...

– Nu vreau să mă opresc.

Își lăsă buzele să rătăcească până la baza gâtului atât de catifelat al soției sale. Inima tinerei femei bătea cu putere.

– Te rog, Damon! repetă aceasta. După... după asta, te voi urî.

Bărbatul înălță capul.

– Asta nu va schimba nimic, pentru că vrei să pleci.

O sărută din nou cu o pasiune brutală, care o lăsă respirând greu.

– Nu! strigă din nou.

Damon inspiră profund.

– Dacă te las în pace, vei rămâne?

Rachel ezită. Bărbatul o ținea de mâini și o strângea lângă el.

– Ei bine?

– Dacă-mi promiți să nu mă atingi, spuse în sfârșit, voi rămâne.

Damon o luă de umeri și-și afundă fața în părul Rachelei.

– Nu ești decât o copilă!

Vocea era răgușită, gâtuită.

– Nu-ți pot promite că nu te voi atinge, draga mea. Pot să-ți promit doar că n-am să te violez.

Se îndepărtă și o contemplă.

– Este cinstit?

Rachel fu copleșită de ușurare. Dădu repede din cap.

– Vei rămâne?

– Da.

Damon o sărută din nou. Rachel se încordă. Nu răspunse sărutului său lung și foarte tandru. Când îi dădu în sfârșit drumul, ținu ochii închiși. Ridică brațele și-și ascunse fața în adâncitura cotului.

Oare de ce voia Damon s-o vadă rămânând? Din mândrie? Pentru a nu trebui să le spună prietenilor că fusese părăsit? Sau poate pur și simplu din joacă, din sfidare...

Dar avea probabil încredere în experiența sa, în puterea lui de seducție. Cu siguranță, spera ca într-o zi sau alta s-o facă să capituleze.

Asta nu se va întâmpla.

– Nu lua totul în tragic! exclamă Damon pe un ton degajat. Să spunem că este vorba de prima noastră ceartă...

Cu aceste cuvinte, ieși din cameră, cu ceașca de ceai goală în mână.

***

Rachel nu se grăbi să se îmbrace și să-și facă patul. Se temea de clipa în care trebuia să-l înfrunte pe Damon.

În sfârșit, ieși. Damon era în bucătărie. Îi veni în întâmpinare.

– Ce vrei să facem astăzi? Dorești să vizitezi orașul?

– Este o idee bună, răspunse politicos Rachel.

Era fericită să iasă și să scape de atmosfera încordată din acel apartament.

Mai întâi, Damon o conduse pe culmea Muntelui Eden, unul dintre vulcanii stinși care dominau orașul.

De acolo, admirară Aucklandul care se întindea la picioarele lor: orașul, portul, marea și insula Rangitoto.

Vântul se juca în părul Rachelei. Damon își puse mâna pe umărul său pentru a-i atrage atenția și acea atingere o făcu să se înfioare.

Apoi se duseră să viziteze portul. După aceea, rătăciră pe plaja de la Takapuna. Copiiii construiau castele din nisip. În depărtare, pe valurile cu reflexe verzi și albastre, se legănau numeroase vapoare.

– Îți place? întrebă Damon.

– Da. Mulțumesc...

Damon prinse în mâinile sale fața tinerei femei.

– Nu sunt doar un ghid al orașului. Sunt soțul tău. Legal...

O sărută repede înainte de a-i da drumul.

Prânziră într-un restaurant animat, înainte de a merge să viziteze muzeul. Acesta se ridica în spatele unui parc perfect întreținut.

Treptat, gheața care-i despărțea se topi. Rachel se surprinse de mai multe ori zâmbindu-i lui Damon. Vorbiră fără cea mai mică reținere.

Părăsind muzeul, se opriră în fața vitrinelor unui mic magazin cu amintiri. Printre ilustrate, reproduceri ale tablourilor și cărți de artă, erau expuse și bijuterii.

Rachel admiră o piatră verde care atârna pe un lanț de argint.

– O găsești frumoasă? întrebă Damon.

– Da...

Imediat, soțul său se duse să cumpere bijuteria, în ciuda protestelor jenate ale Rachelei. Dar nu-i dădu pachețelul. Îl vârî în buzunar.

Apoi o luă de braț și o conduse.

– Vom cina în oraș, diseară. Înainte, ne vom întoarce să ne schimbăm.

Rachel făcu o strâmbătură ușoară:

– Ce voi îmbrăca?

– Pune-ți rochia de mireasă.

Astăzi te poți îmbrăca după bunul plac... Rochia aceea îți vine foarte bine.

Rachel nu îndrăzni să protesteze. Reușiseră să petreacă cea mai mare parte din zi fără să se certe. La ce bun să distrugă acest echilibru precar? Damon era autoritar. Nu era bine să-i contracareze dorințele.

Așa că, îmbrăcă rochia albă și-și perie părul. Damon o aștepta, când ieși din cameră. Bijuteria cumpărată puțin mai devreme îi strălucea în mână.

– Cu asta la gât, nu vei mai părea o mireasă...

Ținu să-i pună el însuși lanțul în jurul gâtului. Făcu să joace mecanismul de închidere pe ceafa Rachelei. Degetele îi erau calde pe pielea tinerei femei.

– Cadoul tău de nuntă, îi murmură.

– Mulțumesc...

– Aș vrea să-mi mulțumești în alt mod. Vom vedea asta puțin mai târziu.

***

O duse într-un restaurant unde se dansa. Între felurile de mâncare, o conduse pe pistă.

O ținea cu fermitate, dar nu prea aproape. În timp ce dansau, îi vorbea. Îl regăsea pe Damon din această vară, Damon cel decontractat de pe plajă...

La brânză, Rachel refuză să bea un al doilea pahar de vin.

– Ai dreptate, declară soțul său.

Ultima dată, ai adormit după ce ai băut...

Ultima dată? Fusese doar în ajun. Dar cât de departe părea totul.

O umbră zăbovi pe chipul Rachelei. Damon își puse mâna peste cele ale tinerei femei.

– Nu te îngrijora, Rachel. Ai tot timpul să te obișnuiești cu... noile experiențe.

Oare ce voia să spună prin asta?

Neîncrederea o surprinse pe Rachel. Își eliberă mâinile. Damon o privi cu un aer enigmatic. Apoi bău puțin vin.

Pe drumul de întoarcere de-abia vorbiră. Rachel se simțea tot mai nervoasă. Se apropiară de casă...

Damon deschise ușa. Rachel se îndreptă rapid spre camera cu două paturi, dar el o ajunse din urmă și o forță să se oprească.

Tânăra femeie ridică ochii.

– Mulțumesc, Damon. A fost o zi frumoasă.

Bărbatul rămase tăcut. O îmbrățișă. Rachel încercă să se elibereze. Atunci, o strânse mai puternic.

– Soțioara mea foarte cuminte... Acum, vreau un adevărat mulțumesc!

Ochii îi străluceau. Se aplecă și o sărută îndelung. Rachel strânse dinții. Își dorea să se abandoneze acelui sărut. Voia să-i răspundă. Dar rezista cu toate puterile.

În sfârșit, Damon slăbi strânsoarea. Rachel se clătină ușor, apoi se repezi în fugă spre camera sa. Închise ușa în grabă.

Respira greu, ca și când alergase mult timp.

După ce se culcă, supraveghe raza de lumină care venea din salon. Oare Damon nu se ducea la culcare? Se temea să-l vadă apărând.

Dar acesta nu veni. Și Rachel nu întârzie de adoarmă.

***

Câteva zile mai târziu, Damon o duse să-l vadă pe Carl Watkins. Acesta nu corespundea deloc cu ideea pe care Rachel și-o făcuse despre un editor.

Se aștepta să întâlnească un bărbat tânăr, ocupat și intimidant. Dar Carl Watkins era de vârstă mijlocie. Părul de culoare închisă erau în dezordine. Purta o cămașă șifonată și un costum prea mare pentru el.

Părea încântat s-o întâlnească pe soția lui Damon.

– Damon ăsta! Ce bărbat misterios! exclamă editorul. S-a ferit să ne povestească ce pregătea!

Rachel îi adresă un zâmbet lui Carl. Oare acesta cunoștea existența Paulei? Știa că aceasta trăise cu Damon până la... căsătorie?

Oh, cât de umilită se simțea!

În acea clipă, Damon o luă de talie. Se încordă și strânsoarea soțului său deveni mai puternică. În fața prietenilor, voia să pară fericiți, se gândi Rachel cu tristețe.

Anne Langholm o învățase să-și stăpânească sentimentele. Așa că se strădui să-i zâmbească lui Damon, făcând pe soția perfectă.

Carl începu să vorbească despre poemele sale și publicarea lor. Așa că nu se mai gândi decât la asta. Ieșind din biroul editorului, era încântată.

– Ești mulțumită? o întrebă Damon.

– Oh da! Oare asta este vanitate?

– Oarecum! admise bărbatul, râzând.

Așteaptă să-ți vezi cartea tipărită! Vei deveni insuportabilă!

– Crezi?

– Nu...

O sărută rapid. Ochii Rachelei se umplură de lacrimi.

– Ești surescitată, îi spuse cu indulgență.

– Ai fost insuportabil când ți-a apărut prima carte? îl întrebă.

– Cu siguranță...

Amanta sa îl părăsise după ce citise acea carte, își aminti Rachel. Îi povestise pe plajă... Oare câte amante avusese? Le iubise pe toate? Paula fusese ultima?

Cine va fi următoarea?

Îi aruncă o privire piezișă lui Damon, și inima i se strânse.

Damon o luase de soție... "La bine și la rău, până ce moartea ne va despărți", îi amintise. Dorea să rămână lângă el, chiar dacă mariajul lor era doar o aparență.

"Nu ești decât o copilă!" exclamase de asemenea soțul său. O considera prea tânără, chiar dacă o dorea. O luase de soție dintr-un impuls de moment. Din dorință? Poate. Dar mai ales din milă.

– Pari gânditoare, remarcă Damon.

Tânăra femeie nu răspunse. El cumpără două prăjituri de la un negustor ambulant și-i oferi una. Rachel o luă cu un aer absent.

Damon n-o mâncă pe a sa. O fărâmiță și curând, erau înconjurați de porumbei și de vrăbii.

– Le dai toată prăjitura? se miră Rachel.

– De ce nu? Tu n-o voiai, nu-i așa?

Tânăra femeie își întoarse capul, concentrându-și atenția asupra păsărelelor. Oare de ce căuta mereu un sens ascuns în cuvintele lui Damon?

Acesta o duse într-un magazin mare.

– Ce vom face aici? întrebă Rachel.

– Îți cumperi niște haine.

Tânăra femeie se dădu brusc înapoi, cu obrajii îmbujorați și ochii strălucind de lacrimi.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Damon.

O conduse la o parte de valul de clienți. Rachel râse nervos.

– Nu te credeam atât de convențional, Damon!

Acesta se încruntă.

– Ce vrei să spui?

– Procedeul este mai mult decât folosit, nu este și părerea ta? făcu Rachel cu amărăciune.

Se străduí să zâmbească, luptând împotriva lacrimilor.

– Soțul bogat îi oferă un splendid trusou sărmanei soțioare... Deci, hainele mele nu-ți plac, Damon? Nu le găsești destul de elegante? Să-i cer Paulei să-mi dea câteva sfaturi. Știe să se îmbrace atât de bine...

Damon rămase tăcut. Dar furia îi deformă trăsăturile. Brusc, o luă de braț pe Rachel cu atâta forță, încât aceasta gemu de durere.

O conduse afară din magazin, fără să adauge un cuvânt. În stradă, o obligă să alerge pentru a-l urma.

În cele din urmă, își încetini puțin viteza. Totuși părea furios. O împinse în mașină. Fără să vrea, Rachel își masă brațul vătămat. Damon îi aruncă o asemenea privire, încât lăsă mâna în jos.

Tânăra femeie pătrunse în apartament cu capul plecat și impresia că s-a întors într-o închisoare. Damon trânti ușa după ei.

Rachel vru să se îndrepte spre camera sa.

– Așteaptă! îi ordonă bărbatul.

Se întoarse spre el.

– Vreau să merg în camera mea, declară cu încăpățânare.

– Du-te dacă vrei. Dar te voi urma.

Rachel înțelese că o va face și rămase pe loc.

– N-am promis să te ascult orbește, Damon. Oare ai intenția să te comporți ca un soț autoritar?

– Ai promis multe lucruri. Trebuie să ți le amintesc?

Tânăra femeie se dădu un pas înapoi. Soțul său se apropie și o obligă să se așeze.

Stătea drept în fața ei, cu mâinile în buzunare. Oare se temea să nu devină violent? se întrebă Rachel.

Își făcu curaj să-i întâlnească privirea. Nu voia să se lase intimidată.

– Acum, ai să mă asculți! exclamă Damon.

Vocea îi era primejdios de glacială.

– Nu-mi este rușine de tine. Nici de hainele tale. Poartă ce vrei, nu-mi pasă! Am vrut să-ți ofer niște lucruri frumoase. Am ales cel mai bun magazin din oraș. De ce? Pur și simplu pentru că păreai tristă. Am remarcat că priveai vitrinele. Ești o femeie de gust. O rochie elegantă ar fi putut să-ți aducă un zâmbet pe față. Iată ce am crezut.

Ridică din umeri.

– Da, puțin îmi pasă de hainele tale, reluă cu putere. Îmi este egal dacă te îmbraci în blugi. Dar voiam s-ți fac o plăcere. Doar să-ți fac o plăcere!

Zâmbi amar. Rachel întoarse capul. Acel zâmbet trist îi făcu rău.

Brusc, Damon se aplecă amenințător.

– Să nu-mi mai vorbești niciodată de Paula! De două ori ți-am propus să-ți explic. Acum să nu mai contezi pe asta. Crezi ce vrei!

Rachel ridică ochii. O întrebare îi ardea buzele. Care putea fi această explicație?

Prezența Paulei acasă la Damon în acea seară, nu avea nevoie de nici un discurs...

Damon dispăruse deja. Ușa de la intrare se trânti.

Rachel era gata să-l strige. Dar buzele îi rămaseră închise.

Rămase mult timp așezată, nemișcată. Apoi începu să tremure. Se ridică și ridică temperatura termostatului radiatorului. Dar nu încetă imediat să tremure.

Se înnoptă. Se străduí să se ridice și să facă o omletă. Dar nu putu să mănânce nici jumătate.

La întoarcere în salon, se instală în fața televizorului. Privea fără să vadă imaginile care treceau pe ecran.

Oare Damon va lipsi toată noaptea? Unde se dusese?

Și dacă avea un accident de mașină? Acest gând o îngrozi. Când o părăsise era atât de furios! Probabil condusese cu mânie, uitând de orice prudență.

O copleșiră remușcările. Ce-i spusese înainte să plece. Ah, da... "Ți-am propus să-ți explic. Acum, nu mai conta pe asta. Crezi ce vrei". Acum îi era teamă. Dacă după această ceartă, Damon murea într-un accident, nu și-o va ierta niciodată.

Orice-ar fi, nu era soțul său? "La bine și la rău...."

Se instală în fața ecranului. La televizor se dădea un film. O tânără femeie se rezema de un perete, provocatoare. Degetele lungi îi aminteau de cele ale Paulei...

Și dacă Damon se dusese să se întâlnească cu ea?

Încercă să alunge această idee. În zadar... Pe ecran, un bărbat îmbrățișa o tânără femeie brunetă.

Rachel și-o imagină pe Paula în brațele lui Damon.... Se ridică brusc și opri televizorul.

Devenea ridicolă. În acea seară, Damon părea s-o urască pe Paula. O aruncase afară în mod fățiș.

Teama o chinuia. O teamă îmbinată cu mânie. Damon n-avea dreptul să plece fără să-i spună unde se ducea, nici când se întorcea.

Umplu cada și rămase mult timp în apa caldă. Dar tot nu se calmă... Îmbrăcă una dintre cămășile de noapte alese de mătușa sa. De-abia o acoperea. Își puse un halat asortat. Era mult prea încărcat cu dantelă, dar ascundea decolteul prea adânc.

Regreta că nu-și adusese cămășile de noapte din bumbac. Tatăl său nu găsise niciodată șocant s-o vadă dormind goală. Dar mătușa pusese piciorul în prag față de acest obicei.

O cuprinse nostalgia. Cât de mult regreta dintr-o dată ferma... Își înghiți lacrimile. La ce bun să se lase pradă disperării?

I-ar fi plăcut să se întindă pe canapea. Dar nu voia ca Damon, dacă se întorcea, s-o găsească în acel loc. În locul Paulei...

În cele din urmă alese o carte și se duse să se culce. Închise ușa cu grijă...

Damon se întoarse după miezul nopții. Rachel încercase să doarmă, dar nu-și găsise somnul și aprinsese din nou lumina pentru a-și relua lectura: unul dintre romanele lui Damon.

În ciuda îngrijorării, reușise să se intereseze de intriga povestirii și de personaje.

Când îl auzi în salon, stinse lumina. În grabă, îi căzu cartea. Aceasta sări jos, cu un zgomot surd.

Câteva clipe mai târziu, ușa se deschise larg și Damon aprinse plafoniera. Rachel clipi din ochi.

Bărbatul tocmai își scosese haina și cravata. Era seducător, puternic și energic, pe deplin sănătos... nu se putu împiedica să remarce tânăra femeie.

Rachel se așeză în pat.

– Unde ai fost?

Damon rămase în ușă. Apoi intră și își încrucișă brațele, cu o față ironică.

– Iată o primire foarte tradițională! spuse zeflemitor. Începi oare să intri în pielea rolului de soție?

Privi cu atenție neglijeul împodobit cu dantelă și funde mici.

– Ai făcut repetiție?

– Ce vrei să spui cu asta? îl întrebă cu voce nesigură.

Damon se îndreptă spre ea. Un deget începuse să se joace cu dantelele.

– Este foarte frumoasă...

– N-am nimic altceva. Sau mai degrabă, da. Dar toate cămășile de noapte sunt atât.... atât de....

– Sugestive?

Rachel îi aruncă o privire întunecată.

– Dacă m-am îmbrăcat așa, nu este pentru a-ți plăcea! De altfel, nu mă așteptam la vizita ta... Ai intrat fără măcar să bați la ușă!

– Am dreptul să intru în camera ta, Rachel. Cum ai și tu dreptul să mă întrebi unde am fost.

O luă de talie pe tânăra femeie.

– Dacă accepți drepturile unei soții, trebuie să accepți de asemenea și datoriile sale. O datorie care, de fapt, este o plăcere...

– Cu condiția să existe dragoste.

Fața lui Damon se înăspri.

– Dorința și dragostea sunt două lucruri diferite, ți-am mai spus-o.

O luă în brațe și o sărută. Rachel strânse din dinți pentru a nu răspunde acelui sărut, în timp ce încerca să se elibereze. Damon era mai

puternic și continuă s-o sărute, trezind în ea senzații pe care nu le putea ascunde. Respirația îi era sacadată. Tremura în mâinile lui Damon.

Oh, cât de mult își dorea să se abandoneze îmbrățișării soțului său! Acum, o mângâia în întregime. Strânse pumnii într-un ultim efort de a rezista. Dar era aproape de înfrângere.

În disperarea sa, se gândi: "Dacă măcar i-ar fi spus c-o iubea!"

Rachel prinse convulsiv capul lui Damon în mâini. Murea de dorința de a-l strânge lângă ea. Găsi curajul să reziste dorinței. Făcând apel la toate puterile, își respinse soțul.

Dar în loc să se îndepărteze, acesta se apropie din nou de fața ei. Ochii îi străluceau. Era gata s-o sărute din nou.

– Damon! îl rugă tânăra femeie.

Bărbatul rămase nemișcat. Rachel îl respinse din nou.

– De ce m-ai luat de soție?

– De ce? repetă Damon. Nebună mică! Ce întrebare ciudată.

Tânăra femeie întoarse capul, evitându-i sărutul.

– Damon! Răspunde-mi!

– Asta nu-ți ajunge, ca răspuns?

În timp ce vorbea, o devora cu sărutări pasionate și furioase. Părea înfometat. Gura îi era dură peste buzele moi ale Rachelei.

Aceasta obținuse un răspuns... Cât de amar era acest răspuns! Oare ce simțea Damon pentru ea? Dorință, în loc de dragoste.

Brusc, simți un frig interior. Damon reușise câteva clipe mai înainte să-i trezească simțurile. Dar acum, rămase inertă în brațele sale.

Sărutările îi deveniră violente, mâinile se făcură mai nerăbdătoare.

Fără să vrea, Rachel își aminti de Desmond Alexander și de manierele sale brutale.

Damon nu întârzie să remarce acea răceală bruscă.

Mâinile i se opriră pe umerii goi ai tinerei femei.

– Nu simți nimic?

Îi răspunse cu o tristă dezamăgire.

– Te consideri așadar un Don Juan irezistibil?

– Evident, nu sunt, recunoscu Damon.

Se ridică și o privi cinic. Rachel era ciufulită și pe jumătate goală.

– De obicei, femeile se arată ceva mai cooperante!

Puse mâna pe o cuvertură și o aruncă peste Rachel.

– Nu te îngrijora. N-am să te mai deranjez.

O secundă mai târziu, dispăruse. Rachel privea cu atenție ușa închisă, disperată și epuizată în același timp.

Capitolul 9

Sosi primăvara. Mugurii explodau în mii de frunze deschise la culoare și proaspete. În grădinile cartierelor luxoase, copacii erau în floare. Era o explozie de culoare: alb, roșu, galben și roz pal și nenumărate nuanțe mai subtile.

Părăluțele presărau peluza din spatele casei lui Damon. Rachel cumpără cu atenție niște ciuperci. Ciuperci mici albe, care-i aminteau de fermă...

Acolo probabil iarba de primăvară era deja înaltă. Mieii se zbenguiau pe lângă mamele lor...

Prepară ciupercile, după ce-l întrebă pe Damon dacă-i plăceau. Acesta îi răspunse afirmativ, cu o politețe glacială.

Se arăta extrem de amabil. Locuiau amândoi în aceeași casă, dar îi despărțea totuși un perete de sticlă. Cu toate acestea, li se întâmpla să stea de vorbă. Uneori râdeau împreună.

Damon își respectase promisiunea. N-o mai atinsese de două luni, din frumoasa seară în care îi spusese: "N-am să te mai deranjez".

Două luni...

Rachel se ocupa de casă și pregătea mâncarea. Fosta femeie de serviciu a lui Damon nu mai venea.

Când Rachel servea masa sau aranja un buchet, Damon o privea uneori cu ironie. De mai multe ori, invitase la el prieteni. Soția sa se dovedise o stăpână a casei perfectă și bărbatul o felicitase.

Fuseseră și ei deseori invitați. Nimeni nu părea să remarce răceala care domnea între tinerii căsătoriți.

Damon era deseori tachinat în legătură cu căsătoria sa fulgerătoare. Sora sa nu lipsi să se amuze și să râdă.

– Nu este o căsătorie fulgerătoare! protestă scriitorul. Ne cunoșteam de luni de zile... Nu-i așa, draga mea?

Rachel răspunse printr-un zâmbet.

– Este adevărat. Eu n-am vrut să aștept... Două săptămâni mi se păreau o veșnicie!

Îl privi cu un aer sfidător și observă că mâna soțului său se crispă pe pahar. Fu mulțumită că atinsese un punct sensibil. France, sora lui Damon, fusese înștiințată de căsătorie.

Dar nu fusese invitată.

France era foarte simpatică și soțul său de asemenea. Rachel ar fi găsit acea seară plăcută, dacă n-ar fi trebuit să fie permanent atentă. Mereu se temea să nu vorbească prea mult...

Oamenii nu trebuia să știe că între ea și Damon nu mergea totul cum nu se poate mai bine.

Pe drumul de întoarcere, soțul său spuse:

– Mulțumesc, Rachel.

– Pentru ce?

– Pentru că ai făcut-o pe sora mea să creadă că suntem bine.

***

Rachel făcea niște cumpărături la Auckland când observă o fotografie afișată pe panoul unui teatru.

O recunoscu imediat pe Paula Winfield. Așadar, aceasta era actriță?

Puțin mai târziu, deschise o revistă. Descoperi acolo încă o dată fotografia Paulei și un articol elogios: Paula Winfield, cea mai bună actriță neozeelandeză, atât a scenei, cât și a ecranului...."

Rachel se străduí să citească interviul. După răspunsurile sale, Paula părea să fie o femeie plină de personalitate și farmec. Muncea mult. Admitea totuși că-și neglijase cariera un anumit timp. Din motive sentimentale, precizase. Dar pe viitor, nu se va mai gândi decât la meseria sa...

Unul din filmele în care juca trebuia să fie transmis la televizor. În acea seară, Damon lipsea. I se întâmpla asta deseori.

Rachel nu voia să vadă acel film, în care Paula avea rolul principal. Totuși, în ciuda ei însăși, învârti butonul și-l văzu de la început până la sfârșit.

Paula era o artistă excelentă, recunoscu cu sinceritate. Aproape își uitase resentimentele, pentru a urmări cu interes intriga.

Damon se întoarse foarte târziu. Filmul se terminase de mult. Când soțul său nu era acolo, apartamentul îi părea gol Rachelei. Și în același timp, se simțea ușurată. Exista mereu între ei o anumită tensiune.

Nu reușea să adoarmă niciodată înainte de a-l auzi introducând cheia în broască. Atunci, liniștită, închidea ochii.

***

Se apropia a nouăsprezecea aniversare a sa. Oare Damon își va aminti de această dată?

După toate aparențele, nu... În ajun, îi spuse:

– Mâine suntem invitați la o serată.

Rachel dădu din cap fără să spună nimic. Soțul său uitase realmente de aniversarea sa!

– Mai întâi vom merge să cinăm la restaurant pentru a-ți sărbători aniversarea, adăugă acesta atunci.

– Oh, nu credeam că... bâigui Rachel.

– Nu voi uita o dată atât de importantă! o ironiză Damon.

O mulțime de amintiri o copleșiră pe tânăra femeie. Sărutul tandru al lui Damon... Blândețea nopții.... Parfumul de iasomie...

A doua zi, soțul său lipsi toată ziua. Se ocupa de promovarea cărții sale și începuse alta. Dar nu vorbea despre ea. Și Rachel nu avusese niciodată ideea a arunca o privire peste hârtiile îngrămădite pe biroul său.

Damon se întoarse destul de târziu. Rachel era deja gata. Purta o rochie de mătase ușoară de culoare verde, care-i dezgolea umerii. Părea mai tânără ca oricând.

Damon dădu aprobator din cap. Îi întinse un pachețel.

Rachel își pusese în jurul gâtului lănțișorul împodobit cu piatra verde. Damon i-l scoase ușor. Tânăra femeie se înfioră când degetele soțului său îi atinseră ceafa.

– Deschide pachetul acela...

Desfăcu hârtia și descoperi o cutiuță purtând sigla unui bijutier cunoscut. Pe o catifea neagră era așezat artistic un lănțișor de argint cu un desen delicat. La margine atârna o perlă roz.

Rachel își puse imediat bijuteria. Damon nu încercă s-o ajute și se mulțumi să privească. Apoi, o conduse spre o oglindă.

– Îți place?

Chipul lui Damon se reflecta alături de al său în oglindă. Expresia îi rămase indescifrabilă. Rachel atinse perla cu vârful degetelor.

– Este foarte frumoasă. Este o perlă veritabilă, nu-i așa?

– Bineînțeles.

– Mulțumesc, Damon.

Acesta își adânci privirea în cea a tinerei femei. În ochii săi era o întrebare. Rachel înghiți în sec. Se ridică pe vârful picioarelor și-și sărută ușor soțul pe obraz. Aproape de colțul buzelor.

Damon nu căută s-o sărute la rândul său. Rămase nemișcat, aproape rigid.

– Perlele ți se potrivesc... murmură în sfârșit.

Apoi, o duse la cină. Mâncarea era excelentă. Damon îi oferi vin. Pentru prima dată de mult timp, Rachel se simțea relaxată. Aproape fericită...

Îl regăsea pe Damon de odinioară. Cel cu care înotase. Cel căruia îi încredințase fără reticență poemele sale.

Apoi se duseră la acea serată despre care-i vorbise Damon. Rachel cunoștea deja unii invitați.

Fu încântată să-l întâlnească pe Carl Watkins și pe soția sa. Îl revăzuse pe editor de mai multe ori și de asemenea îi cunoscuse soția și pe cei trei copii.

– Nu este momentul să vorbim despre muncă, spuse Carl cu un zâmbet. Totuși, cu siguranță îți va face plăcere să afli asta: culegerea ta de poeme va apărea de Crăciun.

În seara aceea, Rachel era radioasă. Părea că o părăsise timiditatea. Damon își pusese mâna pe umărul său, într-un gest posesiv.

– Știi că este aniversarea soției mele, astăzi? exclamă brusc.

Imediat, începu să plouă cu urări. Toată lumea se înghesui în jurul său, strigând: "La mulți ani! La mulți ani!" În acea clipă, se auzi o voce puțin răgușită:

– Iertați-mă că sosesc atât de târziu! N-am găsit un taxi, după spectacol...

– Oh! Paula! exclamă stăpâna casei.

Se grăbi spre nou-sosită și o sărută cu afecțiune. Actrița era într-o rochie lungă din lame argintiu, strânsă pe corp.

– Cine își serbează aniversarea? întrebă Paula.

– Soția lui Damon.

Rachel rămase încremenită, ca de piatră.

– N-o cunoști pe Rachel, Paula, nu-i așa? spuse stăpâna casei.

– Ba da. Ne-am cunoscut deja...

Și o sărută pe tânăra femeie.

– La mulți ani, draga mea. Așadar, câți ani ai?

– Nouăsprezece ani, răspunse Rachel spontan.

– Nouăsprezece ani! repetă Paula ridicând sprâncenele. Oh, Damon, adevărat?

Acesta roși ușor sub bronz. Paula se întoarse spre Rachel.

– N-ar trebui să te tachinez. Ești o adorabilă femeie-copil!

Spre marea ușurare a Rachelei, unul dintre invitați acapară atenția Paulei.

Oare cum spera să rivalizeze cu actrița atât de elegantă? Aceasta era atât de sigură de ea, atât de sofisticată! Pe lângă acea femeie strălucitoare, Rachel se considera foarte șterșă!

Toată siguranța îi dispăruse. Damon n-o va putea iubi niciodată... Sperase că-și vor uita trecutul și vor lua totul de la început. Era imposibil. Acum, admirând-o pe acea femeie radioasă, înțelegea asta.

– Vino, îi murmură Damon la ureche.

O conduse spre o curte interioară. Câteva perechi dansau. O îmbrățișă. Rachel urmă automat ritmul muzicii. Dar rămase încordată în brațele sale.

Damon o strânse cu putere lângă el. Discul se termină. Damon sărută buzele Rachelei. În acea clipă, tânăra femeie o zări pe Paula.

Oare Damon o sărutase pentru că era ea acolo? Voia s-o facă geloasă pe actriță? Însemna că legătura lor era încheiată definitiv? Sau era pur și simplu vorba de o reacție din mândrie? Fosta sa amantă nu trebuia să știe că mariajul său eșuase lamentabil...

Discul fu schimbat. Muzica reîncepu. Damon porni să danseze din nou. Tulburată, chinuită, Rachel nu mai reușea să urmărească ritmul.

– Ce ți s-a întâmplat? o întrebă soțul său cu o anumită iritare.

– Sunt obosită. Aș vrea să ne întoarcem.

O făcu să se așeze puțin mai la o parte.

– Mă duc să iau ceva de băut.

Rachel nu avu timp să protesteze: dispăruse deja. Era complet descumpănită. Damon și cu ea nu mai puteau continua să trăiască așa... Nu era câtuși de puțin normal. Și era atât de epuizant moral.

Își luă capul în mâini.

– Fumezi, Rachel?

O mână foarte albă îi oferi un pachet de țigări.

Paula se afla alături de ea.

Tânăra femeie scutură din cap.

– Nu, mulțumesc.

Paula se așeză alături.

– Totul merge bine cu Damon? o întrebă cu un aer neglijent.

– Foarte bine, minți Rachel.

Actrița făcu o ușoară grimasă.

– Nu este o întrebare de pus unei tinere soții. Dar ești atât de tânără... Și Damon are uneori un caracter dificil...

Trase un fum din țigară.

– Îmi pare rău că v-am stricat prima noapte...

Rachel rămase nemișcată și tăcută. Își încleștă cu putere mâinile. Unghiile îi intraseră în palme.

– Într-adevăr, îmi pare rău, insistă Paula. Îl așteptam pe Damon, speram că...

Se întrerupse o clipă.

– N-aveam nici o idee despre existența dumitale, reluă. Probabil am spus lucruri neplăcute. Când mă simt umilită, îmi scot ghearele. Aveam ciudă pe Damon... Dar n-am nimic împotriva dumitale. Damon nu s-a mai interesat de mine de mult timp. N-ai de ce să fii geloasă. Am sperat să fac să renască din cenușă o legătură terminată.

Schiță un zâmbet ușor.

– Mă crezi?

Rachel nu răspunse. Damon nu-i spusese nimic din toate acestea. Legătura lor se terminase de mult timp, tocmai îi explicase Paula. "Mult timp...." Dar de cât timp?

Vocea lui Damon se auzi, foarte dură.

– Ei bine, Paula? Ai venit să semeni discordie?

– Ai puțină încredere în mine, Damon!

– Hm...

– Încercam s-o fac pe Rachel să zâmbească. Soția ta este foarte simpatică. Este prea bună pentru tine!

– Știu, exclamă Damon.

Îi întinse un pahar Rachelei. Aceasta îi bău conținutul dintr-o înghițitură, fără să-i simtă măcar gustul.

Paula se ridică.

– Mă inviți la dans, Damon? Nu te superi, Rachel?

Fără să aștepte răspunsul tinerei femei, își înnodă mâinile în jurul gâtului scriitorului. Acesta ezită o clipă înainte de a o lua de talie și începură să danseze.

Rachel fu cuprinsă de disperare. Părăsi curtea interioară în fugă și ajunse în saloanele luminate.

Încăperile erau pline de fum și zgomotoase. Privi în jurul ei cu un aer profund tulburat. În sfârșit, îl zări pe Carl Watkins și se îndreptă spre el.

– Unde este Damon? o întrebă acesta.

Rachel făcu un gest vag și se strădui să zâmbească.

– Pe aici.

Un tânăr bărbat brunet se apropie. O învălui pe Rachel într-o privire apreciatoare.

– Dumneavoastră sunteți cea care-și serba aniversarea în seara aceasta, nu-i așa? Felicitări!

Carl interveni.

– Poți s-o feliciți de asemenea pentru căsătoria sa foarte recentă!

Carl se întoarse spre Rachel.

– Să n-ai încredere în Brent Conners!

Este cel mai mare seducător din Auckland! Se spune că nici o femeie nu-i rezistă!

– Ce? se miră Brent Conners, amuzat. Sunt mai nevinovat decât un nou-născut!

Vorbea în timp ce o privea pe Rachel cu o admirație neascunsă. Carl avea probabil dreptate, gândi tânăra femeie. Dar de ce să se teamă aici, în mijlocul acestei mulțimi? Se gândi la Damon și la Paula care încă dansau, strâns îmbrățișați.

Atunci, începu să flirteze cu Brent, străduindu-se să pară relaxată și bucuroasă.

Din când în când, scruta mulțimea cu privirea. Îi căuta pe Damon și Paula. Aceștia rămâneau invizibili.

În sfârșit, vocea lui Damon să auzi foarte aproape:

– Te căutam, Rachel. Nu voiai să ne întoarcem?

– Nu păreai deloc grăbit, Damon!

Se întoarse spre Brent Conners și păru decepționată că trebuie să plece.

– Dacă vrei într-adevăr, Damon, să ne luăm rămas-bun...

Brent începu să râdă.

– Îl înțeleg pe Damon, Rachel! Dacă ai fi fost soția mea, m-aș fi grăbit să ne întoarcem acasă!

Rachel se simți roșind. Damon o luă de braț și o conduse. Nu se opuse și-l urmă.

Tânăra femeie se instală în mașină. Aproape imediat, Damon demară în trombă, depășind limita de viteză.

– Se pare că-ți plăcea compania lui Conners! exclamă în cele din urmă, cu o voce indiferentă.

Rachel replică rece:

– Îl consider simpatic. Este amuzant...

– Serios?

Îi aruncă o privire rapidă.

– La rândul tău, ai petrecut un moment plăcut, nu-i așa? remarcă tânăra femeie.

Spre marea sa surpriză, Damon începu să râdă.

– Ce ți-a spus Paula?

– S-a scuzat pentru... împrejurările primei noastre întâlniri.

Damon păru mirat.

– Atâta tot?

"Mi-a spus de asemenea că nu te mai preocupi de ea și că legătura voastră s-a terminat de mult timp", ar fi vrut să adauge. Dar tăcu. Nu era oare Paula o actriță desăvârșită? Chiar putea s-o creadă?

– Atâta tot? repetă Damon.

– Mi-a vorbit despre caracterul tău dificil... adăugă Rachel.

Soțul său oftă cu zgomot.

– Ah da? exclamă cu o voce glacială.

– Poate voia să mă facă să profit de experiența sa?

Damon frână. Apoi opri mașina pe marginea străzii.

– Experiența sa? o întrebă. În ce domeniu?

Se aplecă spre tânăra femeie.

– Într-un anumit domeniu, evident. Paula are mai multă experiență decât tine....

O îmbrățișă pe Rachel. Aceasta încercă să se zbată în zadar. Damon o sărută cu furie, pasionat. Capul tinerei femei era rezemat de spătarul din piele. Nu se putea elibera.

Sărutul lui Damon fu interminabil. În sfârșit, acesta înălță capul și o contemplă pe Rachel în lumina lunii.

Trecu o mașină, care lumină o clipă interiorul vehiculului.

Rachel avu un gest de a se da înapoi. Dar soțul său nu-i dădu drumul imediat.

– Ești o femeie căsătorită. Nu mai ești o copilă. Acum, poți să primești sărutări adevărate. Altceva decât sărutul ușor de la aniversarea de optsprezece ani...

Cu aceste cuvinte, porni motorul.

Capitolul 10

– Șase luni de absență! exclamă Rachel.

Își aținti privirea asupra lui Damon. Stătea lângă fereastră, cu o scrisoare în mână.

– Poate mai puțin, spuse scriitorul. Totul va depinde de rapiditatea filmării.

– Când vom pleca spre Statele Unite? îl întrebă Rachel.

– Plec singur, Rachel.

Aceasta se simți pălind.

– Suntem... căsătoriți, bâigui.

– Crezi?

Damon puse scrisoarea pe o masă. O companie cinematografică era gata să-i adapteze ultima carte pentru ecran. I se ceruse să scrie dialogurile și să asiste la filmare.

– Este deja destul de dificil aici! exclamă soțul său cu putere. Acolo, va fi imposibil! Cum ne vom descurca în hoteluri? Imaginează-ți că perechile căsătorite împart aceeași cameră!

Scutură din cap.

– N-ai să mergi la Hollywood, îmi pare rău.

Dar o despărțire ne va ajuta să facem bilanțul...

Cu o voce care tremura puțin, Rachel întrebă:

– Eu ce voi face în tot acest timp?

– Înscrie-te la universitate. Dacă te deranjează să rămâi singură aici, vei putea locui la sora mea. France va fi încântată, sunt sigur.

– Mulțumesc. Mă voi acomoda.

Nu numai că o părăsea timp de șase luni, dar în plus, voia să-i controleze programul!

– France ar fi încântată, repetă Damon.

– Ți-am spus că mă voi acomoda! strigă Rachel, furioasă.

– Rachel, te rog! Este deja destul de complicat...

Strânse buzele înainte de a începe să vorbească din nou, cu o voce neutră:

– Vei putea scoate toți banii de care vei avea nevoie din contul nostru bancar...

– Mulțumesc, făcu sarcastic Rachel.

Damon va pleca... Dar se va întoarce? Brusc, i se păru că nimic nu mai avea importanță în afară de un singur lucru: nu voia să-l părăsească.

Uitându-și mândria, se apropie de el:

– Te rog, Damon, ia-mă cu tine. De altfel... am putea încerca... s-o luăm de la început.

Puse mâna pe brațul soțului său.

– Voi face... ce vei vrea tu, dacă mă iei.

– Ei bine! murmură Damon.

Chipul îi deveni disprețuitor. Rachel își lăsă mâna să cadă.

– Fiecare femeie are prețul său se pare, continuă Damon. Acum îl cunosc pe al tău....

Soțul său plecă într-o dimineață cenușie, ploioasă în care bătea vântul. Rachel nu-l conduse la aeroport. La ce bun?

Erau atât de departe unul de celălalt!

Din ziua în care își anunțase plecarea, de-abia își vorbiseră și Damon lipsise deseori.

Culegerea de poeme a Rachelei apăruse în librării. Avusese parte de critici bune. Totuși, tânăra femeie de-abia îi dăduse atenție.

Damon o felicitase cu căldură, dar îl ascultase cu un aer glacial.

Petrecură un Crăciun liniștit în compania surorii lui Damon, străduindu-se să dea imaginea unui cuplu unit. Dar ajungând acasă, se îndreptă fiecare spre camera sa, fără a-și ura măcar noapte bună.

Plecarea lui Damon o descumpăni pe Rachel. În același timp, se simți oarecum ușurată când se află singură. Ultimele săptămâni fuseseră atât de greu de suportat...

Oare va urma sfatul lui Damon să se înscrie la universitate? Cel puțin, va avea o ocupație... Nu mai scrisese versuri niciodată. Iar treburile casnice erau departe de a-i ocupa toată ziua.

Într-o zi, citind un ziar, află din întâmplare că Paula Winfield pleca la Hollywood. Atunci, își făcu valizele și luă autocarul în direcția fermei.

Anne îi scrisese de mai multe ori. Jerry nu mai era la fermă. Acum, lucra în sud.

Rachel constată cu neplăcere că familia Langholm îl angajase pe Desmond Alexander pentru a-l înlocui pe Jerry. Din fericire, reuși să-l evite cu ușurință.

Se instală în căsuța de pe plajă. Aproape zilnic se ducea s-o vadă pe Anne, străduindu-se să nu-l întâlnească pe Desmond Alexander.

Anne și Bert se arătau mereu la fel de primitori. Hotărârea Rachelei de a sta singură îi surprinse vizibil. Dar o lăsă să acționeze după voia sa. Nu era oare acum căsătorită?

Fuseseră surprinși de asemenea că nu-și urmase soțul în Statele Unite. Pentru ei, locul unei soții era lângă soțul său.

Începuseră să sosească plicuri lungi, albastre. Fuseseră trimise de la Hollywood și expediate la Auckland. De acolo, poșta se însărcinase să i le trimită cu corespondența.

Damon scria o dată sau de două ori pe săptămână. Rachel nu deschisese nici una dintre aceste scrisori. Se mulțumi să le îngrămădească într-un sertar.

Se înscrisese la două cursuri prin corespondență, dar acestea îi lăsau destul timp pentru a se scălda și a se întinde la soare.

Se gândea...

Înainte de a pleca, Damon știuse cu siguranță că și Paula va merge la Hollywood. De aceea refuzase s-o ia pe Rachel cu el.

Totuși, părea s-o deteste pe actriță. Dar n-o detesta întotdeauna! Nu-i explicase Damon că dorința și dragostea nu merg neapărat mână în mână?

În șase luni, Paula avea suficient timp să încerce o seducere în regulă...

Rachel își analiza greșelile fără indulgență. Damon încercase în ce-l privea anumite eforturi. Voise ca menajul lor să fie dacă nu fericit, cel puțin reușit. Dar ea refuzase mâna care i se întindea. Nu voise să-i asculte explicațiile. Îi trebuia totul sau nimic. Și acum, nu mai avea nimic...

Era prea târziu. Pentru Damon, reprezenta doar un obstacol stânjenitor.

Începu iar să scrie. Compuse un poem pe care îl copie într-un caiet. Pe copertă, scrisese cu litere mari: "Pentru D."

Îi fusese rușine să scrie "Damon" în întregime. Și totuși, aceste poeme nu vor fi niciodată citite decât de ea.

Umplu curând în întregime caietul cu minunate poeme de dragoste, încărcate de emoție.

Scria când se bătu la ușă. Rachel deschise imediat și Desmond Alexander intră.

– Ce vrei? îl întrebă tânăra femeie.

Bărbatul închise cu grijă ușa după el.

– Am venit să-ți spun bună ziua, Rachel. Nu te-am văzut de mult.

– Sunt ocupată. Oare n-ai de lucru la fermă?

– Nu prea mult. Bert și Anne au plecat în oraș. Mă simt singur, Rachel...

Tânăra femeie își aminti ce se întâmplase ultima dată când Desmond se plânsese de singurătate...

– Îmi pare rău, dar n-am timp pentru tine, făcu Rachel tăios.

– Probabil și tu te simți singură, continuă Desmond.

Se apropie. Tânăra femeie dori să fugă. Dar n-ar fi avut timp să ajungă la ușa din spate și înainte de orice, trebui să-și ascundă teama.

– Nu mă atinge!

Desmond era acum foarte aproape.

– Fii drăguță cu mine!

Îi zâmbi obscen.

– Îți lipsește asta, nu?

Rachel îl lovi. Atunci, bărbatul o prinse de încheietura mâinii și i-o răsuci cu violență. Tânăra femeie se zbătu cu disperare, din toate puterile.

Nu întârzie să-și dea seama că rezistența sa îl dezlănțuie pe bărbat. O împinse pe canapea. Rachel încetă să se zbată, prefăcându-se că acceptă înfrângerea. Dacă Desmond nu era atent, ar fi avut o șansă să-i scape. Trebuia să aștepte momentul propice...

Bărbatul puse stăpânire pe buzele sale, într-un sărut lacom. Acel sărut îi făcu greață Rachelei. Ar fi dorit să muște buzele agresorului său. Rezistă acestei tentații. Desmond avea de partea lui forța fizică. Ea avea inteligența...

Brusc, ușa se deschise larg. Desmond înălță capul. Rachel își dădu părul spre spate, cu o mână tremurătoare.

– Damon! exclamă ea.

Desmond Alexander se întoarse spre nou-venit.

– Domnul Curtis, presupun? întrebă el cu insolență. Soția dumneavoastră și cu mine tocmai ne aminteam de vremurile bune...

– Adică?

– Nu v-a povestit? Am fost... hm... prieteni. Am petrecut clipe plăcute împreună.

– Nu-i adevărat! exclamă Rachel.

– Să nu-mi spui că ai uitat! rânji Desmond. Îți amintești când ne-a surprins Jerry? Mi-a spus că erai logodnica sa. Și te-ai căsătorit cu altul!

Îl privi pe Damon cu un aer batjocoritor.

– În locul dumneavoastră, n-aș lăsa-o mult timp singură! Se plictisește repede și...

– Taci! îi ordonă Damon.

Desmond se încordă. Damon se mulțumi să-i arate ușa.

– Ieși de aici! Și dacă te mai surprind, vei avea de-a face cu mine.

Fără să adauge vreun cuvând, Desmond ieși.

– Oh, Damon! exclamă Rachel. Sunt atât de mulțumită că ai sosit... Mi-a fost teamă...

– Serios? Totuși, nu păreai să te zbați!

Rachel nu căută să-i explice tactica sa. N-ar fi vrut s-o creadă... La ce bun?

– Nu erai la Auckland, făcu brusc Damon. Dar poșta ți-a expediat scrisorile mele. De ce nu mi-ai răspuns?

Rachel nu îndrăzni să-i spună că nu le citise. Ce-i putea scrie? Detalii referitoare la viața la Hollywood... sau despre prezența Paulei. Sau mai rău, nici o vorbă referitoare la acest subiect!

– Mă duc să-mi aduc valiza, declară Damon.

– Ai... intenția să te instalezi aici?

– Familia Langholm ar găsi ciudat să nu locuiesc cu soția mea! Nu ești de aceeași părere? Oricum, sunt două camere...

Puțin mai târziu, Damon spuse că se duce să facă niște cafea. Îi aduse și Rachelei o ceașcă. Aceasta îi mulțumi cu o voce lipsită de inflexiuni.

Oare de ce venise?

Soțul său se întoarse în bucătărie cu ceștile goale. Rachel rămase nemișcată, epuizată. Aproape adormi.

Un gând brusc o făcu să se îndrepte în scaun. Se ridică și alergă spre bucătărie.

Damon era așezat în fața mesei. Citea caietul care conținea poemele sale de dragoste.

Vru să i-l smulgă. Bărbatul o împiedică.

– Cui îi sunt dedicate, Rachel?

Ochii cenușii străluceau amenințători.

– N-aveai dreptul să le citești! protestă tânăra femeie.

– Cui îi sunt dedicate aceste poeme de dragoste? întrebă din nou Damon. Cine este "D"? Desmond Alexander?

O prinse de încheieturile mâinilor și o scuturâ.

– Răspunde-mi! Este adevărat ce a spus despre tine? De asta nu te apărai?

Rachel îl privi cu groază.

– L-ai crezut?

– Totul pare să se potrivească! Te-am văzut în brațele sale...

Apoi o trase spre el.

– Nu vei mai avea nevoie să te consolezi după Desmond Alexander. S-a întors soțul tău... Dacă îți trebuie un bărbat, sunt aici!

O ținea cu fermitate. Și brusc, o sărută. Apoi începu să descheie nasturii bluzei tinerei femei, rapid, cu nerăbdare...

Rachel încercă să-l respingă. Reuși să se strecoare cu agilitate. Scăpă în fugă și alergă gâfâind spre plajă, pe cărarea îngustă.

Era la jumătatea drumului. O exclamație a lui Damon o făcu să se întoarcă fără să vrea.

Atunci, se împiedică de o tufă de iarbă. Căzu cât era de lungă. Capul i se izbi de o piatră și își pierdu cunoștința.

Când deschise ochii, era în brațele lui Damon. Acesta o ducea spre casă.

O întinse pe pat. Apoi îi curăță rana de la tâmplă, care sângera.

Damon era foarte palid. Buzele îi rămaseră strânse.

– Te duc la medic!

O înfășură într-o cuvertură. Rachel încercă să protesteze.

– Ți-ai pierdut cunoștința timp de mai multe minute. Rana poate fi gravă...

– Ba nu!

Fără s-o asculte, o duse până la mașină.

Doctorul James o examină îndelung pe tânăra femeie.

– După părerea mea, nu este nimic grav. O zi de odihnă și nu se va mai vedea....

– I-am spus... soțului meu să nu se neliniștească, făcu Rachel. Îmi pare rău că v-am făcut să vă pierdeți timpul, doctore.

– În nici un caz... Soțul dumitale a avut dreptate să te aducă aici. Dacă tatăl dumitale ar fi fost acolo, ar fi făcut același lucru. Nu uita că și el era medic.

– Tata? Tata era... medic?

– Nu știai? L-am cunoscut în împrejurări destul de ciudate. Apoi i-am aflat drama vieții. Soția sa – mama dumitale – a murit foarte tânără de o boală îngrozitoare. O boală la fel de greu de diagnosticat, cât și de tratat. Atunci, tatăl dumitale a avut o reacție ciudată. Dacă știința sa

nu-i permisese să-și salveze soția, însemna că știința sa era inutilă. Așa că a încetat să practice medicina. Dragostea îi poate face pe oameni să ia decizii curioase...

– Mă temeam... să nu-și fi abandonat practicarea meseriei ca urmare a unei grave greșeli profesionale.

Bătrânul medic ridică din umeri.

– În nici un caz! Era un medic excelent!

Pe drumul de întoarcere, Rachel rămase gânditoare. Damon o privea frecvent, cu un aer îngrijorat.

Când ajunseră la căsuță, insistă s-o ducă până în pat.

– Trebuia să fac un duș, spuse tânăra femeie.

Damon se încruntă.

– Nu-mi va face rău, te asigur, Damon!

– De acord, spuse în sfârșit acesta. Dar lasă ușa băii deschisă. Îți trebuie un capot.

O așeză pe pat.

– Preferi o cămașă de noapte?

Deschise un sertar. Rachel își ținu respirația. Damon privea vraful de plicuri albastre... nedesfăcute.

Închise sertarul cu violență.

– În... al doilea sertar, bâigui tânăra femeie.

Damon găsi o cămașă de noapte și o puse peste capot. Chipul îi rămase impasibil. Dar evita privirea Rachelei.

– Îți mai trebuie altceva? o întrebă.

– Nu, mulțumesc.

Tânăra femeie făcu un duș și se așeză în pat. Damon îi aduse un sandviș și o cafea. Nu-i era foame. Duse tava înapoi fără să spună nimic.

Spre marea sa surpriză, adormi imediat, un somn profund. La trezire, se simți în plină formă și, în mod firesc, vru să se ridice.

Damon o împiedică.

Se ocupă de ea cu o amabilitate impersonală. Îi aducea să mănânce și să bea. De asemenea, îi citea.

După prânz, simți că o cuprinde somnul. Ațipi. Când deschise ochii, întâlni privirea lui Damon.

Rachel zâmbi cu timiditate. Soțul său se aplecă și o sărută pe tâmpla rănită.

– Totul este din vina mea, murmură el.

– În nici un caz. Am alunecat.

– Dacă n-aș fi fost atât de brutal, n-ai fi fugit.

Rachel plecă ochii.

– Damon... Chiar ai crezut ce ai spus?

– Nu. Îți purtam pică. Dar n-am crezut niciodată că Desmond Alexander ți-a fost amant.

– Nu m-am apărat, explică Rachel, pentru că am sperat să-l iau prin surprindere...

– L-ai invitat aici? întrebă Damon.

– Evident că nu! L-am detestat întotdeauna!

Rachel oftă și-i povesti ce se întâmplase anul trecut. Damon ridică sprâncenele.

– Chiar ești o fetiță naivă...

– De atunci, am îmbătrânit...

– Crezi? o întrebă blând Damon.

– Vorbește-mi despre America, făcu subit Rachel.

Scriitorul îi aruncă o privire sarcastică. Apoi începu să-i vorbească despre oamenii pe care-i întâlnise. Îi vorbi și despre munca sa și despre turnarea filmului.

– Ai văzut-o deseori pe Paula? întrebă Rachel. A plecat spre Hollywood lă câteva zile după tine...

Vocea Rachelei era acuzatoare.

Damon se ridică.

– Ar fi trebuit să-mi citești scrisorile, declară.

Cu aceste cuvinte, dispăru.

În acea seară, Rachel nu reuși să adoarmă. Nu înceta să se sucească și să se răsucească în pat.

În timpul nopții, se ridică și se duse să bea un pahar de apă în bucătărie.

Tocmai își spălase paharul și-l pusese pe chiuvetă, când apăru Damon. Purta un halat plușat de baie, galben deschis.

– Ce se întâmplă? o întrebă.

– Nu reușesc să adorm. Voi citi...

– Vrei să bei ceva cald?

– Nu, mulțumesc. O carte mă va liniști...

Rachel purta o cămașă ușoară de noapte. Damon o cercetă, apoi își încreți buzele cu ironie și tristețe.

– Dacă am fi fost puțin mai apropiați, ți-aș fi propus un alt remediu...

– Poate l-aș fi acceptat... murmură Rachel încet.

Privirea lui Damon se adânci în a sa.

– Dacă te iau în serios, Rachel?

– De ce nu? exclamă aceasta în șoaptă.

Nu întoarse privirea. Ochii lui Damon străluceau.

– Nu uita sfatul medicului, Rachel. Odihnă...

Se răsuci pe călcâie.

– Dar vom vedea curând dacă mai ești în aceeași dispoziție, adăugă înainte de a dispărea.

Rachel se culcă din nou. Nu reușea să-și găsească somnul.

În zori, se ridică și deschise sertarul care conținea scrisorile lui Damon. O desfăcu pe prima...

Se îndreptă spre plajă, foarte devreme. Marea era liniștită. Apa îi păru rece, dar revigorantă pe trupul său gol.

Când ieși, soarele răsărise.

Damon o aștepta.

De data aceasta, Rachel nu căută să-și ascundă goliciunea cu mâinile. Merse spre el cu pas sigur, cu capul sus. Soțul său o înfășură într-un halat de baie. Purta și el unul. Pe umeri avea aruncat un prosop de baie.

Își șterse energic soția cu materialul moale, plușat.

– Prostuțo! spuse cu o voce răgușită. Medicul ți-a recomandat odihnă...

– M-am odihnit ieri. A spus: "O zi de odihnă!" L-am ascultat...

– Cum te simți, Rachel?

– Foarte bine.

– Am aruncat o privire în camera ta, făcu Damon.

Lăsase scrisorile deschise pe pat. Scrisori de dragoste... Toate...

– Ar fi trebuit să le citesc mai curând, murmură Rachel. Nu... știam că mă iubești.

Damon se încruntă.

– Cum? Și totuși, n-am încetat să-ți dovedesc dragostea mea!

– Nu cu vorbe!

– Deseori, vorbele nu spun mare lucru! Scriu mai ușor decât vorbesc...

Rachel zâmbi.

– Și eu. Poemele îți erau dedicate.

– Știu. De ce nu mi-ai spus-o? Și eu am nevoie să mi se explice lucrurile...

– Îmi porți pică din cauza Paulei? întrebă Rachel. Pentru că am refuzat să-ți ascult explicațiile?

Își înnodă brațele în jurul gâtului lui Damon.

– Paula este Karina, nu-i așa, Damon? Fata care te-a părăsit odinioară, după ce s-a recunoscut într-unul din personajele romanului tău?

– Da. După despărțirea noastră, a trăit timp de mai mulți ani cu un alt bărbat. În săptămâna precedentă nunții noastre, s-a certat cu el și s-a întors la mine. Nu avea atunci nici bani, nici de lucru. Am ajutat-o. Avea de mult timp cheia apartamentului meu. Nu mă mai gândisem la asta. Nu mi-am putut imagina că... va îndrăzni să se instaleze acolo în lipsa mea. Spera că totul va putea fi luat de la început între noi. S-a întors în clipa în care aveam cel mai puțin nevoie de ea! Nu-i spusesem că mă voi căsători...

– N-o cred atât de rea cum era Karina, făcu încet Rachel. O găsesc simpatică.

– Cum? Oh, Rachel, ești incredibilă!

– De ce? N-ai iubit-o și tu?

– Nu atât de mult cât te iubesc pe tine. Eram tânăr și destul de naiv... Interesul pe care mi-l arăta o femeie frumoasă, actriță cunoscută, îmi măgulea orgoliul.

– Numai?

Damon o privi cu curiozitate.

– Trebuie să mă crezi, Rachel. Nu te mai gândi la Paula. N-are nici un motiv să se afle între noi...

Rachel se strânse la pieptul său.

– De ce nu mi-ai spus niciodată că mă iubești?

Damon păru sufocat...

– Eu? Nu....

– Mi-ai repetat de mai multe ori că dorința și dragostea nu merg neapărat mână în mână. Te-am întrebat într-o zi de ce m-ai luat de soție și m-ai făcut să înțeleg că a fost din dorință...

Damon o privi cu stupefacție.

– Bărbații și femeile se exprimă în mod diferit, Rachel Tu voiai vorbe. Și eu, încercam să te fac să înțelegi dragostea mea prin fapte! Vorbele nu mi se potrivesc... prea mult!

– Nu este și părerea mea.

– Acum înțeleg. Când spuneam că dragostea nu era obligatorie, vorbeam pentru tine. Desigur, mi-ai mărturisit o dată dragostea ta. Dar erai prea tânără pentru a evalua semnificația cuvintelor tale! Dacă m-ai fi iubit într-adevăr, mi-am spus, mi-ai fi acordat încredere.

– Da, eram prea tânără, făcu Rachel cu umilință. Dar ți-am spus deja: am îmbătrânit.

– Mi-am dat seama citindu-ți poemele.

O îmbrățișă. Rachel lăsă halatul să-i cadă la picioare. Cu o voce răgușită, Damon murmură:

– Sirena mea...

Valurile legănară cu murmurul lor neobosit unirea celor două trupuri lor. Strigătul ușor al Rachelei se ridică în aerul masrin, alăturându-se celor ale pescărușilor.

Damon o sărută pe gât. Tânăra femeie se agăță de umerii săi.

Puțin mai târziu, Damon o înfășură în cearșaful de baie.

– Te-a durut...

Rachel se străduí să zâmbească. Se înfioră.

– Doar puțin.

Bărbatul o luă în brațe și o sărută. Atunci, Rachel încetă să tremure și, după un oftat lung, deschise ochii.

– Te iubesc, spuse Damon.

Se întoarseră să se scalde. Puțin mai târziu, mână în mână, ieșiră din apă. Rachel se simțea plină de viață...

Damon o duse până la căsuță. O obligă să se odihnească.

Îi aduse ceai și pâine prăjită cu unt.

Rachel adunase scrisorile și le pusese pe comodă.

– De ce nu le-ai citit mai înainte? întrebă Damon.

– Mi-a fost teamă să nu sufăr prea mult. Pentru mine, erau scrisorile.... unui străin.

– Oare eram un străin pentru tine?

– Uneori. Când mă sărutai, păreai mereu mânios...

– Nu era mânie, Rachel, ci disperare. Nu simțeai pentru mine decât indiferență. Încercam să fac să reînvie acea dragoste pe care crezusem că o văd în ochii tăi...

– Damon...

Se întrerupse.

– Da, draga mea?

– Când mi-ai propus să mă duci departe de fermă, te gândeai la căsătorie?

– M-am gândit mereu la căsătorie. Din ziua în care ai venit să-mi vorbești despre Jerry. Te-am sărutat atunci, până când am fost pe punctul să-mi pierd capul!

Rachel făcu ochii mari.

– Tu... Tu...

– Da, făcu Damon cu puțină amărăciune. Doar că eu știu să-mi ascund sentimentele. Lucrurile merseseră prea departe în acea zi. Tocmai înțelesesem că mă îndrăgostisem de o puștoaică. Aveam aproape de două ori vârsta ta... Și după toate aparențele, nu te preocupai deloc de mine...

– Eram prea tânără pentru tine.

– Eu eram prea în vârstă pentru tine. Era altceva. Nu găseam cinstit să te leg de mine pentru tot restul zilelor. Trebuie să înveți să trăiești mai întâi... Și apoi, m-am întors la fermă. Atunci te puteai angaja

definitiv față de Jerry. Asta nu era posibil! Când mi-ai vorbit prima despre căsătorie, am fost nebun de bucurie. Mi-am promis să nu-ți tai aripile... Te-am luat cu mine din egoism. Aveam atâta nevoie de tine!

– Și eu aveam nevoie de tine! Dar îmi imaginam că, pentru tine, eram o fată printre altele.

– Să știi că n-am avut atât de multe legături. Crede-mă, n-am nimic dintr-un seducător care caută să-și sporească panoplia de vânătoare! Ți-ai făcut o imagine a unui scriitor cu o viață destrăbălată. Ori, această imagine nu este deloc conformă cu realitatea! Oare cum mă vedeai la Hollywood? Înconjurat de femei și de sticle de whisky?

– De ce te-ai întors?

– Voiam să știu de ce nu-mi răspundeai la scrisori.

O luă de umeri.

– Înnebuneam! În aceste scrisori, mă dezvăluisem în fața ta, o femeie! Mi-am deschis inima, sufletul. Și nimic. Nici un cuvânt! Ce umilință!

– Este prima dată când, vorbind despre mine, spui "o femeie".

– Acum, ești...

Rachel se cuibări în brațele sale și se lăsă cucerită de focul sărutărilor soțului său.

Sfârșit